Colecție coordonată de Gheorghe Crăciun
Editor: Călin Vlasie
Redactor: Mircea Bârsilă Corectură: Adrian Crețu Tehnoredactor: Dorina Toma Coperta colecției: Andrei Mănescu Prepress: Viorel Mihart
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României **APOLLINAIRE, GUILLAUME**
Amorurile unui prinț / Guillaume Apollinaire ; trad.: Emil Paraschivoiu ; pref.: Ovid. S. Crohmălniceanu. -Ed. a 2-a. - Pitești : Paralela 45, 2006
ISBN (10) 973-697-717-X; ISBN (13) 978-973-697-717-
I. Paraschivoiu, Emil (trad.)
II. Crohmălniceanu, Ovid S. (pref.)
821.133.1-31 = 135.1 821.133.1.-993=135.1
Guillaume Apollinaire
Les onze miile verges ou Les amours d'un hospodar,
Paris, 1907

GUILLAUME APOLLINAIRE

Amorurile unui prinț

ediția a Ii-a

în românește de Emil Paraschivoiu Prefață de Ov. S. Crohmălniceanu

PARALELA 45

Prefață

„Pornografie" ar fi, după dicționarele Larousse ca şi Littre, tot ce e „obscen" în materie de literatură şi de artă. Asupra sensului noțiunii acesteia ultima nu se găsesc încă doi oameni care să cadă de acord, spun lexicografii Ernst şi Seagle, pe care-i citează Henry Miller (v. *Obscenitatea şi legea reflectării).* într-adevăr, Larousse găseşte „obscen" „ceea ce rănește pudoarea". Dar e evident că sentimentul decenței funcționează diferit într-o societate sau alta şi evoluează cu timpul. Pe o europeancă ar deranja-o să umble dezbrăcată ca femeile din Africa şi cât de scurt e cuviincios să poarte fusta a constituit chiar în cazul ei o problemă a evoluției moravurilor. Littre dă drept sinonim cu „obscen" cuvântul „licențios". De astă dată, lucrurile se încurcă mai rău, fiindcă aşa a fost calificat nu doar un singur autor celebru. „Licențios" < Brantome, dar şi Diderot în *Les bijoux indiscrets;* nu mai puțin Voltaire, adeseori ca şi abatele Prevost. Există o întreagă tradiție a ceea ce se numeşte literatură licențioasă, urcând din antichitate (Ovidiu în *Ars amandi)* până la Balzac *(Contes drolatiques).* Spiritele pudibonde însă pot să fie şocate până şi de anumite pasaje din *Biblie,* ca să nu mai vorbim de cărți ca *Halima* sau *Decameronul.* Că atentează la pudoare li s-â reproşat lui Baudelaire şi Flaubert; pentru acelaşi motiv, Joyce şi Henry Miller au fost lungă vreme autori interzişi în țările cu limbă anglo-saxonă. Ultimul, ca să se apere de eticheta „pornografie" aplicată romanelor sale, cita cuvintele lui Theodore Schroeder, care şi-a consacrat viața luptei pentru libertatea cuvântului: „Obscenitatea - susținea el - nu se găseşte în nici o carte, în nici un tablou, ea e întotdeauna o calitate a spiritului celui care citeşte sau priveşte". Schroeder are indiscutabil dreptate atunci când e vorba despre opere artistice reuşite, fiindcă aici **scenele**
e

şocante ori verdeața limbajului au o funcție estetică, sunt necesare expresivității literare şi plastice. Pornografia apare doar acolo unde efectul poetic nu intervine şi e urmărită stricta excitare sexuală pe cale scriptică sau vizuală.

La noi, pudibonderia a[1] dominat netulburată pană în zilele noastre. Arghezi a fost stigmatizat

ca pornograf, în 1934, un comunicat al Ministerului Instrucţiunii Publice le cerea profesorilor să înlăture din bibliotecile şcolare cărţile anumitor autori, socotiţi dăunători sub raport moral, şi să supravegheze lecturile particulare ale elevilor. Vizaţi erau Rebreanu, Gib I. Mihăescu, Cezar Petrescu, Ionel Teodoreanu, Camil Petrescu, Mircea Eliade, Felix Aderca, Damian Stănoiu ş.a. Printr-o distorsiune caracteristică tuturor regimurilor totalitariste, anii comunismului au adus nu o scădere a reflexelor puritane, cum era de aşteptat, ci, dimpotrivă, accentuarea lor paroxistică. Un secretar de partid al Capitalei s-a plâns într-o şedinţă de indecenţa statuilor, reclamând artiştilor plastici (e adevărul curat!) să găsească mijloace pentru a acoperi sexul nimfelor şi naiadelor din parcurile publice. „Biroul 2" a desfăşurat o activitate neîntreruptă de castrare a literaturii, artelor plastice şi producţiei cinematografice. Nu puţine cărţi, chiar dacă purtau semnături ilustre, şi-au văzut tăiate, drept urmare a unei asemenea mentalităţi hiperpuritane, căile de acces către cititorul român. De unele scrieri mai decoltate el are astfel ocazia să afle cu surprindere abia acum. Traducerea literaturii licenţioase în româneşte întâmpină o mare greutate, limba noastră ea însăşi având o pudoare pronunţată când e vorba să fie aşternută pe hârtie. Cuvinte care în franceza scrisă circulă fără jenă fac la noi să roşească pagina. Mai mult, sună trivial, cum nu se întâmplă în limba lui Voltaire. Cititorul va aprecia cu câtă artă Emil Paraschi-voiu a ştiut să biruie acest obstacol greu în traducerea de faţă.

M-am simţit îndemnat să aduc precizările de mai sus ca introducere la micul roman al lui Guillaume Apollinaire, *Les onze miile verges,* având subtitlul *Les*

amours d'un hospodar, apărut „sous manteau" în 1907. Cine nu ştie, să afle că această operă născută dintr-o imaginaţie erotică înfierbântată are drept principal erou un român, pe prinţul Mony Vibescu, ce străluceşte prin isprăvile sale virile. Alegerea poetului e de natură să ne flateze, mai ales descoperind ce proporţii pantagruelice dă el virtuţilor falice ale personajului. Apollinaire i-a frecventat stăruitor pe autorii licen-ţioşi editaţi în *La Bibliotheque des curieux,* redactând introduceri şi note la mulţi dintre ei, ca Sade, Aretin, contele Mirabeau, John Cleland, patricianul venețian Giorgio Baffo, Crebillon-fiul, Francisco Delicado, Pierre Corneille Blessebois, povestitorii libertini italieni, poeţii galanţi francezi ş.a. Avea chiar o aplecare spre erudiţie, cum o dovedesc multe versuri ale sale (v. *Le Bestiaire ou Cortege d'Orphee)* şi chiar titlul cărţii închinate amorurilor unui boier valah trimite la legenda Sfintei Ursula, prin asemănarea sonică a cuvintelor *verge* (falus) şi *vierge* (virgină), ştiut fiind că 11.000 de fecioare au fost omorâte o dată cu martira creştină.

Această scriere decoltată a lui Apollinaire trădează o evidentă căutare de compensare erotică pe cale imaginativă. Să nu uităm că poetul e autorul faimosului „cântec al celui prost iubit" *(La chanson du mal-aime).* într-o scrisoare către Madeleine Pages, explicând împrejurările care l-au împins să compună aceste versuri, mărturisea: „Mă credeam prost iubit în timp ce eu iubeam prost". Sigur că Apollinaire nu dă afirmaţiei o accepţie sexuală. Dar o anumită lăudăroşenie, cam adolescentină, privind elanurile sale amoroase din poemele-epistole, adresate lui Lou sau Madeleinei, e suspectă şi stârneşte bănuiala slabelor sale succese pe tărâm viril. La aceasta se adaugă frica de sexul feminin şi impulsurile sadice asupra cărora ne atrage atenţia Michel Decaudin în prefaţa romanului *Les onze miile verges* din colecţia populară *J'ai Iu.* Oricum, autorul a fost trimis să se plimbe de mai toate iubitele sale, Annie Playden, Mărie Laurencin, Louise de Coligny-Chatillon (Lou) şi chiar Madeleine Pages. Un alt cunoscător al vieţii şi operei poetului, Marcel Adema, şi-a

intitulat biografia pe care i-a consacrat-o: *Apollinaire le mal-aime* (1952).

Furia erotică din *Les onze miile verges* acumulează ororile: pederastie, sodomie, incest, scatomanie, vampi-rism, necrofilie, tortură, consum de carne umană, într-un adevărat delir,

revărsat adesea peste marginile bunului-gust. Dar tocmai supralicitarea aceasta perversă la care se dedă Apollinaire ne cheamă să nu o luăm în serios. E aici şi o joacă de-a libertinajul împins la expresia lui extremă. Poetul, familiarizat cu tot ce conţine mai scandalos literatura licenţioasă clasică, îşi propune să o întreacă prin concentraţie infernală pe centimetru pătrat de pagină tipărită. *Les onze miile verges* sunt, până la urmă, un fel de parodie enormă a lui Sade. Nu greşesc deci comentatorii care, ca Michel Decaudin, amintesc, în legătură cu „amorurile unui hospodar", şi de Rabelais. Lipseşte invenţia verbală a acestuia, e adevărat, dar sunt prezente dilatarea fantastică şi jovialitatea lui.

Că *Les onze miile verges* trebuie citită şi ca o glumă ne-o spun nu numai expansiunea rabelaisiană a activităţii personajelor cărţii pe tărâm amoros, ci şi alte lucruri. Apollinaire, împotriva informaţiei sale erudite, pune o voită neseriozitate în tot ceea ce afirmă despre patria lui Vibescu. Cu privire la aceasta, se complace într-o senină ignoranţă franţuzească a geografiei. Valahia, pentru poet, e un spaţiu fabulos undeva între Europa şi Asia. Acolo străbunicul lui Vibescu a câştigat titlul de „hospodar", ceea ce ar echivala, explică Apollinaire, cu a fi „subprefect" în Franţa. Pe străzile Bucureştiului se pot zări specimene de turci, sârbi şi ale „rase macedonene". Personajele venite dintr-o asemenea zonă vagă, amestec de Occident şi Orient, au nume fanteziste: viceconsulul Bandi Fornoski, generalul Kokodryoff. Pe erou însuşi îl cheamă Vibescu, prin deformarea lui B în V, practicată frecvent în pronunţarea cuvintelor de origine slavonă. Apollinaire îşi face şi o idee hilaro-imaginară despre obiceiurile locului. Ducându-se la viceconsulul Serbiei din Bucureşti, Mony Vibescu se opreşte înainte de a intra şi urinează îndelung pe faţada clădirii.

Fanteziste şi cu aluzii obscene sunt şi multe nume ale personajelor pariziene: Culculine, Ancone, Alexine Mangetout, Cornaboeux. Naraţiunea nu se încurcă în scrupule de verosimilitate realistă. Un vizitiu e ameninţat cu amenda fiindcă îi lipseşte biciul. Diversele accidente mortale survenite pe parcursul acţiunii nu le atrag celor implicaţi în ele necazuri judiciare. Ei părăsesc liniştiţi locurile unde s-au petrecut orgiile cu urmări funeste, fără să păţească nimic. Ca-n vis, distanţele sunt străbătute fulgerător. Vibescu şi Cornaboeux se află când la Paris, când la Bucureşti, când la Port Arthur, unde-i transportă comod Orient-Expresul. Textul păstrează, chiar în culmea scenelor şocante, destul umor spre a fi luat drept o faceţie şi citit astfel. Apollinaire plasează în proiecţiile sale erotice delirante personaje reale, cunoştinţe sau amici, cu nume deghizate sau reale. Actriţa Estelle Ronange - ne dezvăluie Michel Decaudin - împrumută trăsăturile Marguerittei Moreno, soţia poetului simbolist Marcel Schwob. Patronii bordelului din Port Arthur, Terre şi Tristan de Vinaigre, sunt şi ei confraţi ai autorului, respectiv Adolphe Rette şi Tancrede Visan. Jurnalistul Andre Barre apare chiar cu numele său adevărat, amputat doar de ultimele două litere. Sculptorul Genmolay, autorul monumentului funerar al lui Mony Vibescu, e Jean Mollet, bun prieten cu Apollinaire.

Acesta a dat frâu liber fantasmelor libidoului său. Dar s-a şi dedat cu ele la o activitate ludică, pentru a face dovada cum îi poate surclasa el pe autorii libertini în privinţa grozăviilor sexuale imaginabile. Prins în această competiţie, comică până la urmă, surâde mereu complice către noi, invitându-ne să-1 citim fără încrâncenare şi amuzaţi, dacă se poate.

Ov. S. Crohmălniceanu

Bucureştiul e un oraş frumos, în care Orientul şi Occidentul parcă se contopesc. Te afli încă în Europa, dacă ţii seama de poziţia sa geografică; dar eşti deja în Asia, dacă ai în vedere anumite moravuri ale locului, turcii din acel oraş, sârbii sau alte rase macedonene, din care poţi zări pe stradă specimene dintre cele mai pitoreşti. Şi totuşi, ai de-a face cu o ţară latină; soldaţii romani, care colonizară cândva ţinutul, se gândiseră, desigur, tot timpul, numai la Roma, pe-atunci capitală a lumii şi-a tuturor lucrurilor frumoase. Nostalgia aceasta occidentală li s-a transmis şi urmaşilor Lor: românii se gândesc necontenit la un oraş în care luxul

e ceva firesc, iar viața o continuă veselie. Numai că Roma şi-a pierdut măreția de altădată, regina cetăților şi-a cedat coroana Parisului, aşa că nu-i deloc de mirare că, printr-un soi de atavism, gândul românilor se îndreaptă mereu spre Paris, care i-a luat Romei locul, atât de bine, în fruntea universului!

Asemenea multor români, frumosul prinț Vibescu se gândea şi el la Oraşul-Lumină, la Parisul în care femeile, toate femeile sunt pe cât de frumoase, tot pe-atât de darnice cu nurii lor. Pe vremea când încă mai urma colegiul din Bucureşti, era de ajuns să se gândească la o pariziancă, la pariziancă în genere, că se şi excita şi era nevoit să se frece de unul singur, încet şi cu multă plăcere. Mai târziu, îşi satisfăcuse plăcerile în părțile din față ori din dos ale mai multor fermecătoare romance. Dar îşi dădea bine seama că-i trebuia totuşi o pariziancă.
Mony Vibescu se trăgea dintr-o familie foarte bogată. Străbunicul său fusese hospodar, ceea ce în Franța echivalează cu funcția de subprefect. Iar această demnitate se transmisese ca nume familiei, aşa că bunicul şi tatăl lui Mony purtaseră fiecare titlul de hospodar. Mony Vibescu fusese nevoit la rândul lui să-1 poarte întru cinstirea străbunului său.
El însă citise o mulțime de romane franțuzeşti, aşa că nu-i prea păsa de subprefecți: „Ei, îşi spunea el, nu e oare ridicol să ți se zică subprefect numai pentru că moş'-tu a fost subprefect? E pur şi simplu grotesc!" Şi ca să fie mai puțin grotesc, îşi înlocuise titlul de hospodar-subprefect cu acela de prinț. „Iată un titlu, exclama el, care se poate transmite pe cale ereditară. Hospodar e o funcție administrativă, dar se cuvine ca toți cei ce s-au distins în administrație să aibă dreptul să poarte şi-un titlu. Aşa că mă înnobilez: în definitiv, şi eu sunt un strămoş. Iar copiii şi nepoții mei îmi vor fi recunoscători."
Prințul Vibescu era prieten la cataramă cu viceconsulul Serbiei, Bandi Fornoski, care, după câte se zvonise prin târg, îl regula cu multă plăcere pe încântătorul Mony. într-o zi, prințul se îmbrăcă aşa cum îi stă bine unui om şi se îndreptă spre viceconsulatul Serbiei. Pe stradă, toată lumea se uita după el, iar femeile, măsu-rându-1 din cap şi până-n picioare, îşi spuneau: „Parcă-i parizian, nu alta!"
Şi, într-adevăr, prințul Vibescu mergea aşa cum se crede la Bucureşti că merg parizienii, adică, făcând nişte paşi mici şi grăbiți, legănându-şi fundul. De-a dreptul

încântător! Iar când un bărbat păşeşte aşa la Bucureşti, nici o femeie nu-i rezistă, fie ea şi soția primului-ministru. O dată ajuns în fața porții viceconsulatului Serbiei, Mony se pişă îndelung pe fațadă, după care sună. Un albanez îmbrăcat într-o fustanelă de culoare albă îi deschise uşa. Prințul Vibescu urcă degrabă la primul etaj. Viceconsulul Bandi Fornoski stătea, gol puşcă, în salon, culcat pe o sofa moale, şi având membrul încordat; lângă el se afla Mira, o muntenegreancă brunetă, care-i mângâia fuduliile. Era şi ea goală şi, cum stătea aplecată, poziția aceea îi scotea în evidență frumosul ei fund bine strunjit, oacheş şi durduliu, a cărui piele fină stătea să plesnească. Printre fesele ei uşor depărtate se putea zări cerculețul cel prohibit şi rotund ca un bumb. Mai jos, nervoase şi lungi, cele două coapse, întinse, şi cum poziția o forța pe Mira să şi le depărteze, i se putea vedea sexul, mare şi îndesat, bine croit şi umbrit de-o coamă deasă şi neagră. Intrarea lui Mony n-o deranja deloc, într-un alt colț, pe-un şezlong, două fete drăguțe se giugiuleau scoțând mici „ah"-uri de plăcere. Mony se descotorosi în grabă de veşminte, apoi, cu cornul ridicat, se aruncă asupra celor două lesbiene, încercând să le despartă. Mâinile sale lunecau pe trupurile lor umede şi lucioase, care se încolăceau ca nişte şerpi. Văzându-le salivând de plăcere şi furios că nu se poate şi el împărtăşi din voluptatea lor, începu să lovească cu palma deschisă peste fundul cel mare şi alb aflat cel mai la îndemână. Şi cum asta părea s-o excite foarte mult pe purtătoarea acelui fund mare, se pomi să lovească din toate puterile, aşa că, până la urmă, biruită de durere, drăguța fată, căreia îi cam înroşise frumosul ei fund alb, se ridică mânioasă şi-i spuse:
— Eşti un porc, prinț al poponarilor! De ce nu ne laşi în pace? N-avem nevoie de cornul tău

cel umflat. Du-te şi dă-i Mirei trestia ta de zahăr. Şi lasă-ne pe noi să ne iubim cum vrem. Nu-i aşa, Zulme?
— întocmai, Tone!, răspunse cealaltă jună. Prinţul îşi agită uriaşul său mădular strigând:
— Aşa, deci, piţipoancelor, îi daţi înainte cu pipăiala!

Şi luând-o atunci pe una dintre ele în braţe, încercă s-o sărute pe gură. Aceasta era Tone, o brunetă drăguţă, al cărei trup era împodobit în cele mai plăcute locuri cu nişte frumoase aluniţe, care-i puneau şi mai bine în valoare albul strălucitor; faţa îi era la fel de albă, iar o aluniţă de pe obrazul stâng făcea ca mina acestei graţioase fete să fie şi mai nostimă. Pieptul îi era dăruit cu două ţâţe superbe şi tari, ca de marmură, cercuite cu albastru, şi care purtau deasupra nişte fragi de-un dulce roz, cea din dreapta fiind plăcut ornată şi de-o aluniţă plasată acolo ca o muscă.
Ţinând-o în braţe, Mony Vibescu îşi petrecuse mâinile pe sub fundul ei mare, ce semăna cu un pepene ca-re-ar fi crescut în întuneric, atât era de alb şi de plin. Bucile ei păreau a fi dăltuite într-un bloc de carrara fără de cusur, iar coapsele cu care acestea se continuau erau la fel de rotunde ca şi coloanele unui templu grecesc. Câtă deosebire, însă! Coapsele ei erau calde şi bucile reci, ceea ce e un semn sigur de sănătate. De la palmele primite, acestea i se înroşiseră uşor, aşa că s-ar fi putut zice foarte bine că păreau făcute dintr-o cremă amestecată cu zmeură. Priveliştea aceasta îl aduse pe sărmanul Vibescu în culmea excitaţiei. Buzele lui mozoleau pe rând ţâţele tari ale domnişoarei Tone sau se lipeau de gâtul şi umerii ei, înroşindu-i. Strângea cu putere fundul acela mare şi greu, tare şi cărnos ca un harbuz. Pipăia bucile acelea regeşti şi îşi strecurase arătătorul într-o bortă ceva mai dosnică şi de-o uimitoare îngustime. Scula sa groasă, şi care continua să se îngroaşe, luase cu asalt un încântător intrând de mărgean acoperit de o lână de-un negru strălucitor. Ea îi striga pe româneşte: „Nu, n-ai să mi-o bagi!", şi-n acelaşi timp zvârlea din frumoasele-i coapse rotunde şi durdulii. Membrul cel gros al lui Mony atinsese deja cu vârful lui roşu şi excitat adăpostul cel umed al lui Tone. Aceasta însă se desprinse din nou, dar, făcând toate aceste mişcări, îi scăpă fără să vrea un anumit sunet, însă nli unul vulgar, ci unul de-a dreptul cristalin, care-o făcu să râdă forţat şi nervos. Rezistenţa ei slăbi, coapsele i se desfăcură, iar în clipa în care scula

lui Mony reuşise să-şi adăpostească vârful într-un colţ al întăriturii, Zulme, prietena lui Tone şi partenera ei de giugiuleală, apucă brusc fuduliile lui Mony şi, strângân-du-le în mâna ei cea mică, îi provocă acestuia o asemenea durere încât membrul lui încins îşi părăsi domiciliul, spre marea dezamăgire a lui Tone, care începuse deja să-şi legene fundul ei mare sub talia-i subţire.
Zulme era blondă şi-avea un păr des, care-i ajungea până la călcâie. Era puţin mai scundă decât Tone, dar subţirimea şi graţia ei nu erau cu nimic mai prejos. Ochii îi avea negri şi încercănaţi. De îndată ce tânăra pariziană dădu drumul boaşelor princiare, Mony se repezi la ea strigând: „în cazul ăsta, o să plăteşti tu şi pentru Tone!" Şi, lipindu-şi apoi buzele de unul din frumoşii ei sâni, începu să-i sugă sfârcul. Zulme se răsucea în fel şi chip. Ca să-şi bată joc de Mony, ea îşi sălta şi îşi cobora pântecele, în josul căruia îi juca o minunată coamă blondă şi cârlionţată. în acelaşi timp, îşi arcuia spre în sus frumosul ei sex, atât de bine croit şi împlinit. Iar printre buzele acestuia se zbătea fără astâmpăr un clitoris destul de lung, vădind astfel năravurile ei lesbiene. Scula prinţului cerca în zadar să pătrundă în acel sălaş; în cele din urmă, o apucă totuşi peste buci, dar, când era pe punctul s-o străpungă, Tone, supărată că fusese astfel păgubită de încărcătura superbei unelte, începu să-1 gâdile cu o pană de păun la tălpi. Nemaiputându-se stăpâni, prinţul se tăvălea de râs. Pana de păun îl gâdila însă fără încetare; de la tălpi trecuse între coapse, apoi la vintre şi până la mădularul care-şi pierdu de îndată sumeţenia.
Cele două ştrengărite, Tone şi Zulme, încântate de farsa lor, se hliziră o vreme, după care,

aprinse la faţă şi suflând din greu, îşi reluară mozoleala, sărutându-se şi lingându-se de faţă cu prinţul, care stătea plouat şi cu coada între picioare. Poponeţele lor se ridicau în cadenţă, pufii li se încâlceau, dinţii le clănţăneau, iar catifeaua sânilor lor, tari şi fremătători, se freca una de atlazul celeilalte, în sfârşit, încolăcite şi gemând de plăcere, se muiară reciproc, timp în care prinţului începea să i se

încordeze membrul din nou. Dar, văzându-le pe amândouă atât de sleite de pe urma mozolelii, se întoarse spre Mira, care mângâia în continuare scula viceconsulului. Vibescu se apropie încetişor de ea şi, petrecându-şi fru-moasa-i unealtă printre bucile pline ale Mirei, reuşi s-o strecoare în sexul cel umed şi deschis al frumoasei fete, care, de cum simţi măciulia ce-o pătrundea, îi mai dădu o contră, spre a obliga-o să intre de tot. Apoi continuă să se mişte la fel de dezordonat, în vreme ce prinţul îi excita cu o mână clitorisul, iar cu cealaltă îi pipăia sânii. Mişcarea aceea de du-te-vino în sexul ei foarte strâmt părea să-i provoace Mirei o deosebită plăcere, ce se traducea de altfel şi prin nişte ţipete de voluptate. Pântecele lui Mony se lovea acum de fundul Mirei, iar răcoarea poponeţului ei îi provoca prinţului o senzaţie la fel de plăcută ca şi aceea pe care bazinul lui cald i-o provoca fetei; în curând, mişcările lor deveniră tot mai aprinse şi mai sacadate: prinţul se lipi cu totul de* Mira, care gâfâia strângând din buci. Apoi prinţul o muşcă de umăr şi rămase cu dinţii în carnea ei. Mira ţipă:
— Ah, cât e de bine... aşa... rămâi aşa... mai tare... şi mai tare... hai, hai, intră de tot. Dă-mi-o, dă-mi sperma ta... Dă-mi-o pe toată... Hai!... Hai!... Hai!
Şi într-o descărcare comună se prăbuşiră amândoi deodată şi rămaseră o vreme aşa. De pe şezlongul unde stăteau una în braţele celeilalte, Tone şi Zulme se uitau la ei şi se prăpădeau de râs. Viceconsulul Serbiei îşi aprinsese o ţigară lungă şi subţire făcută dintr-un tutun oriental. După ce Mony se ridică în două picioare, acesta îi spuse:
— Acum e rândul meu, dragă prinţe; eram în aşteptarea ta şi iată de ce am pus-o pe Mira să-mi întreţină coarda, întrucât plăcerea ţi-am rezervat-o ţie. Vino, iubitul meu drag, scumpul meu poponel, vino!
Vibescu îl privi o clipă, apoi, scuipând peste obiectul pe care i-1 prezenta viceconsulul, îi spuse:
— M-am săturat să tot fiu regulat de tine, tot oraşul nu vorbeşte decât despre asta.

Viceconsulul se ridicase şi el în picioare, cu darda întinsă, şi pusese mâna pe-un revolver. îi îndreptă ţeava spre Mony, care se sperie şi-i oferi fundul, bâlbâind:
— Bandi, scumpul meu Bandi, nu ştii tu, oare, cât de mult te iubesc? Ia-mă, ia-mă aşa cum îţi doreşti!
Surâzând, Bandi îşi vârî făcăleţul în borta aceea elastică dintre bucile prinţului. O dată intrat acolo, şi de faţă cu cele trei femei care-1 priveau, începu să se zvârcolească şi să înjure aidoma unui posedat.
— Ei drăcia dracului! Ce plăcere, strânge din el, poponelul meu drag, strânge... şi strânge-ţi şi bucile tale drăgălaşe.
Şi, cu ochii holbaţi şi mâinile înfipte în umerii acestuia, îşi slobozi lapţii. Apoi Mony se duse şi se spălă, îşi aranja ţinuta şi plecă spunând că va reveni după cină. Dar, o dată ajuns acasă, îi scrise următoarea scrisoare:
„Iubitul meu Bandi,
M-am săturat să tot fiu al tău, m-am săturat şi de femeile din Bucureşti, m-am săturat să-mi risipesc aiă o avere cu care la Paris aş putea trăi fericit. Nu vor trece nici două ore şi voi fi plecat. Nădăjduiesc ca acolo să mă distrez cum nu se poate mai bine, aşa că îţi zic adio.
Mony, Prinţ Vibescu, Hospodar ereditar"
Prinţul pecetlui scrisoarea, după care îi scrise una şi notarului, pe care-1 ruga să-i vândă toate bunurile şi să-i trimită toţi banii la Paris, de îndată ce îi va comunica adresa.

Mony luă din casă toți banii lichizi de care dispunea, adică vreo 50 000 de franci, şi se îndreptă spre gară. Puse cele două scrisori la poştă şi se urcă în Orient-Expres, cu destinația Paris.
— De cum v-am zărit, domnişoară, nebun de iubire, am simțit deodată cum toată bărbăția mea năzuieşte către suverana domniei voastre frumusețe şi m-am pomenit cu mult mai încins decât dac-aş fi băut un pahar cu rachiu.
— Ce chiu? Ce chiu?
— Depun la picioarele domniei voastre întreaga mea avere şi tot amorul meu. Dacă v-aş strânge în brațe, într-un pat, de douăzeci de ori la rând v-aş putea face dovada pasiunii mele. Unsprezece mii de fete mari sau chiar unsprezece mii de nuiele să-mi fie pedeapsa dacă mint!
— Ce jurământ!
— Simțirile mele nu mă înşa-lă şi nu vă înşală. Căci nu le spun tuturor femeilor ceea ce vă spun. Nu sunt deloc un chefliu.
— Eşti duhliu!
Cuvintele de față se schimbau pe bulevardul Malesherbes, într-o dimineață însorită. Luna lui florar făcea ca natura să renască, iar pe bicisnicii parizieni să-şi strige focul pe sub copacii înfrunziți. Ca un galant ce era, prințul Mony Vibescu

spunea toate aceste plăcute cuvinte unei drăguțe şi zvelte fete, îmbrăcată elegant, care cobora înspre Medeleine. Acesta se ținea după ea cu greu, atât de repede mergea. Şi, deodată, ea se întoarse şi izbucni într-un hohot de râs:
— în curând îți vei fi epuizat repertoriul; dar n-am acum vreme să te ascult. Mi-am dat întâlnire cu o prietenă în strada Duphont, însă, dacă eşti gata să întreții două femei, moarte după lux şi după amor, şi dacă eşti cu adevărat bărbat, prin avere şi putință de împreunare, atunci, vino cu mine.
El îşi îndreptă frumoasa lui talie şi exclamă:
— Eu sunt un prinț român, hospodar ereditar.
— Iar eu, îi spuse ea, sunt Culculine d'Ancone, am nouăsprezece ani şi-am golit deja de sământă fuduliile a zece oameni excepționali sub raport amoros şi punga a cincisprezece milionari.
Şi schimbând cuvinte plăcute despre o mulțime de lucruri mărunte ori tulburătoare, prințul şi Culculine ajunseseră în strada Duphont. Luaseră ascensorul şi se opriseră la primul etaj.
— Prințul Mony Vibescu..., prietena mea Alexine Mangetout.
Culculine făcu prezentările, la modul cel mai serios cu putință, într-un luxos budoar decorat cu stampe japoneze obscene.
Cele două prietene se sărutară apoi, pasându-şi câteva limbi. Amândouă erau bine făcute, dar nu excesiv.
Culculine era brunetă, cu nişte ochi cenuşii ce sclipeau de maliție, şi avea o aluniță acoperită cu puf, aşezată în partea de jos a obrazului stâng. Tenul îl avea închis, sângele îi zvâcnea pe sub piele, iar obrajii şi fruntea ei se acopereau foarte uşor de anume riduri, vădind astfel preocupările ei pentru bani şi plăceri amoroase.
Alexine era blqndă, de o culoare ce bătea înspre cenuşiu, aşa cum numai la Paris poți vedea. Carnația ei albă părea la fel de delicată şi de vioaie ca şi o marchiză escroacă din antepenultimul veac.

După ce legară mai bine cunoştință, Alexine, care avusese cândva şi un amant român, se duse în dormitor să-i caute poza. Prințul şi Culculine se luară după ea. Râzând, se repeziră amândoi la ea şi-o dezbrăcară. Halatul de baie căzu, iar ea rămase într-o cămăşuță de batist, care lăsa să se vadă un corp minunat, puțin grăsuț, şi care se acoperea de gropițe în cele mai nimerite locuri.

Mony şi Culculine o răsturnară în pat şi-i dezveliră frumoasele ei ţâţe roz, umflate şi tari, cărora Mony le mozoli sfârcurile. Culculine se aplecă peste ea şi săltându-i cămăşuţă îi descoperi coapsele, rotunde şi groase, care se uneau sub pisicuţa ei de-un blond cenuşiu, asemănător cu al pletelor. Lăsând să-i scape mici ţipete de plăcere, Alexine îşi ridică picioruşele pe pat, abandonându-şi totodată şi sandalele, ce se izbiră de podea cu un sunet sec. Cu picioarele depărtate, îşi săltă poponeţul, lăsându-se linsă de prietena ei, în timp ce mâinile i se crispau în jurul gâtului lui Mony.
Rezultatul nu se lăsă prea mult aşteptat, bucile i se strânseră, picioarele zvâcniră tot mai puternic şi ajunse la apogeu exclamând:
— Sunteţi nişte ticăloşi! Acum, dacă tot m-aţi excitat, trebuie să mă satisfaceţi.
— El a promis c-o s-o facă de douăzeci de ori!, spuse Culculine şi se lăsă şi ea goală.
Prinţul îi urmă exemplul. Şi cum rămaseră goi aproape în aceeaşi clipă, timp în care Alexine zăcea leşinată pe pat, îşi putură admira unul altuia goliciunea. Fundul cel mare al Culculinei se legăna cum nu se poate mai frumos dedesubtul unei talii foarte subţiri, iar fuduliile cele mari ale lui Mony atârnau doldora de cornul ce întrecuse măsura şi pe care Culculine îl şi luase în stăpânirea ei.
— Dă-i-o ei mai întâi, spuse ea; mie o să mi-o dai după aceea.
Mony îşi apropie mădularul de orificiul deschis al Alexinei, care tresări în clipa apropierii.
— O să mă omori!, ţipă ea.

Membrul o pătrunse însă până la rădăcină şi-apoi ieşi, pentru a intra din nou, asemenea unui piston. Culculine se urcă şi ea pe pat şi îşi plasă neagra-i pisicuţă pe gura Alexinei, în timp ce Mony, care era şi mai încordat de pe urma acestei mângâieri, îşi duse mâinile sub bucile Alexinei, care se contractau cu o forţă de necrezut, strângând în despicătura lor înroşită scula aceea enormă, ce abia mai putea să se mişte.
în curând, tulburarea celor trei personaje atinse culmea, iar respiraţia lor deveni şuierătoare. Alexine se muie de trei ori, după care fu rândul Culculinei, care se dădu imediat jos pentru a-1 putea muşca pe Mony de fudulii. Alexine se porni să ţipe ca o nebună şi se răsuci ca un şarpe când Mony îşi slobozi în adâncul ei sperma lui românească. în acel moment, Culculine scoase minunatul ţepuş dinăuntru şi gura ei ocupă pe dată locul membrului, lipăind sperma groasă care se prelingea... între timp, Alexine apucase mădularul lui Mony cu gura şi-i făcea toaleta cu grijă, trezindu-i din nou bărbăţia.
Un minut mai târziu, prinţul se repezea asupra Culculinei, dar unealta-i rămăsese la intrare, excitându-i clitorisul. Gura sa morfolea unul din sânii femeii, iar Alexine îi mângâia pe amândoi deodată.
— Dă-mi-o, ţipă Culculine, nu mai pot fără ea! Numai că scula rămânea în continuare afară. Culculine se udă de două ori la rând şi era aproape disperată în clipa în care, pe neaşteptate, membrul o pătrunse adânc, până-n matrice; înnebunită de excitaţie şi plăcere, îl muşcă pe Mony atât de tare de-o ureche încât rămase cu o bucăţică din ea în gură. O înghiţi, urlând cât o ţineau plămânii şi răsucindu-şi, într-un mod magistral, găoaza. Rana, din care sângele îi curgea şiroaie, părea să-1 excite şi mai mult pe Mony, căci se porni să izbească şi mai puternic şi n-o mai părăsi pe Culculine decât după ce ejacula de trei ori, timp în care ea ajunsese la orgasm de zece ori.
Când ieşi din' sanctuarul ei, amândoi îşi dădură seama cu uimire că Alexine dispăruse. Nu trecu însă mult şi se întoarse, aducând cu ea nişte produse farma-

ceutice destinate pansării lui Mony şi un bici foarte mare, de vizitiu.
— L-am cumpărat cu cincizeci de franci, exclamă ea, de la birjarul Urbanei cu nr. 3269, şi-o să ne folosim de el ca să-1 facem pe român să fie din nou ţeapăn. Lasă-1 pe el să-şi panseze singur urechea, Culculina mea, iar noi să facem un pic de 69, ca să ne mai excităm.

în timp ce-şi tampona sângele, Mony asista şi la un spectacol de-a dreptul amuzant: culcate una la picioarele celeilalte, Culculine şi Alexine se lingeau de zor. Fundul cel mare al Alexinei, alb şi durduliu, se legăna pe deasupra feței Culculinei; limbile lor lungi, ca nişte pute de copii, se mişcau viguros, saliva şi sperma se amestecau, perii lor umezi se lipeau, iar din patul care trosnea şi gemea sub plăcuta greutate a acestor două fete atât de drăguțe se înălțau nişte suspine de să ți se rupă inima, dacă n-ar fi fost chiar suspine de voluptate.
— Ia-mă, acuma, în fund!, țipă Alexina la el. Dar lui Mony, care pierdea în continuare sânge, nu-i mai ardea de nimic. Alexina se ridică atunci şi, punând mâna pe biciul vizitiului cu nr. 3269, ce avea o superbă codorişcă nou-nouță, îl săltă în aer, lăsându-1 să cadă peste spinarea şi fundul lui Mony, care, copleşit de acea nouă durere, uită de urechea care-i sângera şi se puse pe urlat, însă Alexina cea goală, asemenea unei bacante în delir, îl şfichiuia încontinuu.
— Loveşte-mă acum şi tu pe mine peste buci!, îi strigă ea Culculinei, ai cărei ochi ardeau ca para şi care începu s-o lovească pe Alexine peste fundul ei mare şi neogoit. Nu trecu mult şi se simți la rândul ei ațâțată.
— Trage-mi câteva peste fund, Mony!, se rugă ea de el, iar acesta, care se obişnuise cu pedeapsa ce i se aplica, deşi sângera peste tot, se apucă să pălmuiască frumoasele fese brune, care se deschideau şi se închideau în cadență. Când îşi simți din nou arcul încordat, sângele îi curgea nu numai din ureche, ci şi din fiecare rană pe care biciul cel crud i-o făcuse în carne.

Alexine se răsuci atunci pe burtă şi-şi prezentă frumoasele ei fese înroşite membrului enorm care pătrundea în rozetă, în timp ce ea țipa, agitându-şi fundul şi țâțele. Culculine îi despărți, însă, chicotind. Cele două femei îşi reluară imediat obişnuita lor mozoleală, timp în care Mony, plin de sânge şi înfipt până-n plasele în fundul Alexinei, se clătina cu o vigoare care-o făcea pe partenera lui să juiseze nemaipomenit. Fuduliile sale se legănau precum clopotele de la Notre-Dame şi se izbeau de nasul Culculinei. La un moment dat, fundul Alexinei se strânse cu o asemenea tărie la baza glandului încât Mony nu-1 mai putu mişca nicidecum. Aşa că-şi lăsă lapții în anusul cel avid al Alexinei Mangetout.
în vremea asta, pe stradă, o mulțime de oameni se strânseră roată în jurul birjei cu nr. 3269, al cărei vizitiu nu avea bici.
Un sergent de stradă îl întrebă ce făcuse cu el:
— L-am vândut unei dame din strada Duphont.
— Du-te imediat şi răscumpără-1, că de nu, îți trântesc pe loc o contravenție.
— Mă duc, zise vizitiul, un normand cât un munte, şi, după ce se informă la portăreasă, sună la primul etaj.
Alexine veni să-i deschidă în pielea goală; vizitiul avu mai întâi un moment de uluire, apoi, întrucât aceasta o luase la fugă spre dormitor, o luă şi el la fugă după ea, o ajunse şi-i strecură pe la spate o unealtă de o mărime considerabilă. Nu trecu mult şi-şi lăsă şi el sământa, strigând: „Trăsnetul din Brest, bordelul Domnului, târfa târfelor!"
Alexine, care-1 seconda prin contre, atinse şi ea orgasmul o dată cu el, timp în care Mony şi Culculine se prăpădeau de râs. Vizitiul, crezând că râd de el, fu cuprins de o mânie înspăimântătoare.
— Ah, târfelor! Peşte, stârv, putregai, holeră. Vă f.... de mine, ai? Biciul, unde mi-e biciul?
Şi, zărindu-1, puse mâna pe el şi începu să lovească din toate puterile sale în Mony, Alexine şi Culculine, ale căror goliciuni zvâcneau la fiecare dintre loviturile care-i

însângerau. Apoi începu din nou să se îmbățoşeze şi, sărind asupra lui Mony, se apucă să-1 tragă în țeapă.
Uşa de la intrare rămăsese deschisă, iar sergentul, văzând că vizitiul n-are de gând să mai vină, se urcase după el şi-acum intra în dormitor; nu trecu mult şi îşi scoase şi el bastonul lui regulamentar, îl îndesă în poponețul Culculinei, care cotcodăcea ca o găină şi tremura toată la

contactul cel rece cu nasturii de la uniformă.
Neavând altă treabă, Alexine apucă pulanul cel alb ce se legăna fără noimă la şoldul sergentului de stradă. Şi-1 vârî în partea din faţă şi-n scurt timp toate cele cinci personaje se porniră să juiseze de mama focului, în vreme ce sângele rănilor se scurgea pe covoare, pe draperii şi pe mobilă, în vreme ce pe stradă birja abandonată 3269 era remorcată, dimpreună cu calul ei, care se pârțâi pe tot parcursul, împuțind atmosfera.

III

La câteva zile după şedinţa pe care birjarul trăsurii 3269 şi agentul de poliţie o încheiaseră într-un mod atât de bizar, prinţul Vibescu abia dacă-şi mai revenise puţin de pe urma acelor emoţii. Mărcile flagelării i se cicatrizaseră, iar el stătea acum tolănit pe o sofa, într-un salon de la Grand-Hotel. Ca să se mai excite, citea rubrica de fapte diverse din *Journal* Era acolo o poveste care-1 pasiona. Crima comisă era înspăimântătoare. Un chelner pusese la frigare partea cărnoasă a unui june, rândaş la bucătărie, apoi îl trăsese în ţeapă, aşa cald şi însângerat cum se afla, ronţăind câteva bucăţele astfel prăjite, ce se desprindeau din posteriorul efebului. La urletele acestui Vatel novice, vecinii dăduseră fuga şi sadicul chelner fusese oprit din acţiune. întâmplarea era povestită în toate amănuntele, descriere pe care prinţul o savura fre-cându-şi uşor ţapina pe care-o scosese la aer.
în acel moment, cineva bătu la uşă. O cameristă drăgălaşă, plină de farmec şi de prospeţime, cu

boneta şi şorţuleţul ei, intră la chemarea prinţului. în mână avea o scrisoare, dar, când văzu ţinuta dezordonată a lui Mony, se înroşi, iar acesta trebui să-şi tragă nădragii:
— Să nu pleci, preafrumoasă domnişoară blondă, am câteva cuvinte să-ţi zic.
Şi în aceeaşi clipă închise uşa şi, apucând-o pe frumoasa Mariette de talie, o sărută cu lăcomie pe gură. Ea se zbătu mai întâi, ţinându-şi buzele foarte strânse, apoi, însă, în îmbrăţişare, începu să se abandoneze şi îşi lăsă gura moale. Limba prinţului pătrunse, iar Mariette i-o muşcă de îndată, strecurându-şi la rândul ei limba în gura lui Mony.
Cu o mână, tânărul îi încolăci talia, iar cu cealaltă îi sălta fustele. Fata nu purta pantalonaşi pe dedesubt. Mâna sa se găsi într-o clipă între coapsele ei groase şi rotunde, pe care nu i le-ar fi bănuit deloc aşa, deoarece era înaltă şi subţire. Avea pântecele acoperit de păr. Şi era foarte caldă acolo, aşa că mâna sase trezi în curând în interiorul unei fante umede, moment în care Mariette se abandonă de tot, scoţându-şi burta înainte. Mâna ei bâjbâia pe la prohabul lui Mony, pe care izbuti să-1 descheie. Şi scoase la iveală superba sculă pe care în momentul intrării de-abia apucase s-o zărească. Se frecau unul de celălalt încetişor; el, ciupindu-i clitorisul; ea, apăsându-şi degeţelul pe botul cleanului. Apoi, el o împinse pe sofa, iar ea căzu şi rămase culcată; îi ridică picioarele şi i le puse pe umerii săi, în vreme ce ea se descopciase, dând la iveală două ţâţe mândre şi tari, pe care el se apucă să le sugă pe rând, pătrunzând-o, totodată. Nu trecu mult şi se porni:
— Aşa, aşa e bine... e bine... ce bine ştii tu să faci... Şi începu apoi să dea nişte contre tot mai dezordonate, până când simţi că se udase şi-o auzi spunând:
— Gata... ce plăcere... e gata.
Şi, imediat după aceea, îi înşfacă brusc unealta şi
— E destul pentru aici.

O scoase din vagin şi şi-o potrivi într-o altă bortă, rotundă-rotundă, aşezată ceva mai jos, ca un ochi de ciclop între doi globi cărnoşi, albi şi fragezi. Unsă bine, de-acum, scula pătrunse cu

uşurinţă şi-n celalalt locaş şi, după ce-l scobi cu multă pasiune, îşi lăsă toată povara ei în poponeţul frumoasei cameriste. Apoi, când ieşi iar de-acolo, scula pocni, ca atunci când desfunzi o butelcă, iar pe vârful ei încă se mai afla un amestec de spermă şi murdărie. în acel moment, cineva sună de pe coridor, drept care Mariette îi zise: „Trebuie să mă duc să văd ce vrea". Şi-o rupse la fugă, nu înainte de a-l săruta pe Mony, care-i puse în palmă doi ludovici. Imediat după ieşirea ei, prinţul îşi spălă atârnătoarea şi rupse peceţile scrisorii, care cuprindea următoarele:

„Frumosul meu roman,

Unde oare te-ai dat la fund? Trebuie că ţi-ai revenit totuşi după ultimele excese. Aminteşte-ţi însă ceea ce mi-ai promis: Dacă nu voi face amor de douăzeci de ori la rând, unsprezece mii de nuiele să fie pedeapsa mea. *N-ai făcut de douăzeci de ori, ceea ce e cu atât mai rău pentru tine.*

Deunăzi ai fost primit în hogeacul Alexinei, din strada Duphont. Dar acum, după ce ne-am cunoscut, poţi veni la mine. La Alexine, treaba nu mai e cu putinţă. Nici chiar pe mine nu mă poate primi. De asta şi are ea un hogeac: fiindcă senatorul ei e foc de gelos. Dar mie puţin îmi pasă de el; amantul meu e explorator şi-n momentul de faţă găureşte mărgăritarele negreselor din Coasta de Fildeş. Aşa că poţi veni la mine, în str. Prony, la nr. 214. Te-aşteptăm amândouă la ora patru.

Culculine d'Ancone"

De îndată ce termină de citit, prinţul îşi privi cucul. Era ora unsprezece dimineaţa. Sună după maseur, care-l masă bine şi-l regulă corect. Şedinţa aceea îl învioră. Făcu o baie şi se simţi curat şi bine dispus, fapt pentru care sună după coafor, care-l coafa şi-l regulă artistic.

Urcă apoi şi cel care se ocupa cu pedichiură-manichiură. Acesta îi pili unghiile şi-l regulă cu multă vigoare. De-abia atunci prinţul se simţi în largul său. Bătu bulevardele, dejuna copios, apoi luă o birjă care-l duse în strada Prony. Aici se găsea un mic hotel pe de-a-ntregul ocupat de Culculine. O bătrână doică îi îndrumă paşii. Interiorul era mobilat cu un deosebit bun-gust. Fu condus de îndată într-un dormitor al cărui pat de bronz era foarte jos şi foarte încăpător. Parchetul era acoperit cu blănuri care înăbuşeau tot sunetul paşilor. Prinţul se dezbrăcă grăbit şi era chiar în pielea goală atunci când Alexine şi Culculine, îmbrăcate în nişte dezabieuri fermecătoare, îşi făcură apariţia. Le pufni râsul şi-l îmbrăţişară. El începu prin a se aşeza, apoi le luă pe amândouă pe genunchi, pe fiecare pe câte unul, săltându-le juponul, în aşa fel încât să rămână decent îmbrăcate şi, totuşi, să simtă poponeţele lor goale pe coapsele sale. Apoi se apucă să le frece pe fiecare cu câte o mână, în timp ce ele îi mângaiau preţioasa-i sculă. Când simţi că se excitaseră bine, le spuse:

— Acum o să facem puţină carte.

Le puse pe amândouă să se aşeze pe un scaun dinaintea lui şi, după ce se gândi o clipă, le zise:

— Am constatat adineauri, domnişoarelor, că nu purtaţi nimic pe dedesubt. Ar trebui să vă fie ruşine pentru asta. Aşa că dispăreţi din ochii mei şi puneţi-vă pantalonaşii!

După ce fetele se întoarseră, începu lecţia.

— Cum se numeşte regele Italiei, domnişoară Alexine Mangetout?

— Dacă-ţi închipui că asta mă preocupă pe mine, te anunţ că habar n-am, spuse Alexine.

— Atunci du-te şi aşază-te pe pat, ţipă profesorul.

O făcu să stea în genunchi pe pat, cu spatele întors, apoi îi ridică fustele şi-i depărta fanta pantalonaşilor, din care se iviră globii strălucind de albeaţă ai feselor. Şi se apucă s.-o lovească peste ele cu latul palmei; curând, posteriorul acesteia începu să se roşească. Treaba asta o excita pe Alexine, al cărei fund se făcea tot mai

frumos, dar nu peste multă vreme nici prinţul nu se mai putu abţine. Petrecându-şi mâinile în jurul pieptului ei, îi cuprinse pe sub halat ţâţele, apoi, coborându-şi o mână, îi mângâie

clitorisul şi-o simţi că se udase.
Nici mâinile ei nu rămaseră de lemn; palmele ei încercuisera scula prinţului şi-o conduceau acum pe calea cea strâmtă a Sodomei. Alexine se aplecase în aşa fel încât poponeţul ei să se ridice şi mai bine şi să-i uşureze lui Mony intrarea.
în curând, glandul se pomeni înăuntru, apoi intră şi restul, iar fuduliile se loviră de partea de jos a feselor ei. întrucât se plictisise, Cuculine se întinse şi ea pe pat şi linse pisicuţa Alexinei, care, sărbătorită astfel din ambele părţi, nu mai putea de plăcere. Corpul ei, tremurând de patimă, se răsucea în fel şi chip, de parcă suferea de o mare durere. Din gâtul ei se înălţau nişte gemete pline de voluptate. Scula cea mare, care-i umplea până la refuz poponeţul, mergând înainte, venind înapoi, se lovea de membrana ce-o despărţea de limba Culculinei, care avea parte de licoarea iscată de acest joc atât de plăcut. Burta lui Mony se izbea de poponeţul Alexinei. Nu trecu mult şi prinţul o înţepă şi mai tare. Şi începu chiar s-o muşte de gât. Scula parcă luase foc. Alexine nu mai putu suporta atâta plăcere şi se prăbuşi peste faţa Culculinei, care însă nu se opri din lins, iar prinţul se trezi, la rândul său, peste ea, fără ca scula să-şi părăsească locul. După alte câteva lovituri de baros, Mony îşi depuse ofranda seminală. Ea rămase întinsă pe pat, câtă vreme cei doi lipsiră din buduar, Mony plecat să se spele, iar Culculine să facă pipi. Aceasta luă o găleată, se aşeză deasupra ei cu picioarele depărtate, îşi săltă juponul şi se pişă din belşug; apoi, pentru a face să se scuture şi ultimele picături ce mai rămăseseră atârnate de blăniţa ei, lăsă să-i scape un mic vânt, tandru şi discret, care-1 excită foarte mult pe Mony.
— Fă în mâinile mele, fă în ele!, exclamă el. Ea surâse; atunci el se aşeză în spatele ei, iar ea îşi cobori puţin fundul şi începu să se screamă. Avea un mic pantalonaş de batist transparent, prin care se puteau

zări frumoasele ei coapse neastâmpărate. Ciorapii ei negri, cu ajur, erau traşi până deasupra de genunchi, mulându-se perfect pe cele două minunate pulpe, de o formă neasemuită, nici prea groase, nici prea subţiri. în poziţia aceea, admirabil încadrat de fanta pantalonaşului, poponeţul ei arăta cum nu se poate mai bine. Mony privea cu atenţie la cele două fese brune şi trandafirii, grăsuţe, înviorate de un sânge abundent. îi vedea şi partea de jos a şirei spinării, uşor ieşită în afară, şi, ceva mai jos, locul de unde se năştea dunga dintre buci. Mai largă la început, aceasta se strâmta şi devenea adâncă, pe măsură ce grosimea feselor se mărea şi ea; în felul acesta, se ajungea până la cerculeţul cel brun şi rotund, complet încreţit. Sforţările tinerei femei avură ca un prim efect o dilatare a bortei şi o uşoară desfacere a pieliţei netede şi trandafirii dinăuntru, ce semăna cu o buză răsfrântă.
— Fă o dată!, striga Mony.
Curând se ivi un căpeţel ascuţit şi de nimic, care-şi arătă puţin capul şi se reîntoarse de îndată în caverna sa. Reapăru apoi încet şi maiestuos, urmat şi de restul carnalului, ce constituia unul dintre caltaboşii cei mai frumoşi pe care i-a produs vreodată un intestin gros.
Merda ieşea onctuoasă şi fără să se rupă, filată cu calm, ca un cablu de navă. Atârna cu multă graţie între fesele acelea nostime, ce se depărtau în continuare. Peste puţin timp, balansul deveni şi mai mare. Poponeţul se dilată şi mai mult, se mişcă un pic şi merda căzu, caldă şi aburindă, în palmele lui Mony, care se întinseră pentru a o primi. în acel moment, el strigă: „Rămâi aşa", şi, aplecându-se uşor, îi linse bine cerculeţul, după care îşi învălătuci mâinile în acel cârnat. Apoi îl zdrobi cu mare plăcere şi se mânji peste tot cu el. Culculine se dezbrăcă şi ea, la fel ca şi Alexine, care se lăsase goală şi-i arăta lui Mony fundul ei mare şi alb, de blondă: „Fă pe mine!", îi strigă Mony Alexinei şi se întinse cât era de lung. Ea se aşeză pe vine deasupra lui, dar nu de tot. Din felul cum stătea, el avea posibilitatea să se bucure de priveliştea pe care i-o oferea cerculeţul dintre buci. Primele sforţări avură ca rezultat doar puţină malahie, rămasă acolo tot

de la el; apoi veni la rând şi plăcinta, galbenă şi moale, care ieşi în mai multe etape; şi cum Alexine se hlizea şi-şi mişca poponeţul, plăcinta cădea când pe o latură, când pe alta a corpului lui Mony, care, nu peste multă vreme, se trezi împodobit cu mai mulţi asemenea melci care miroseau.
Alexine făcuse în acelaşi timp şi pipi, aşa că jetul cel călduţ, *căzând* peste mădularul lui Mony, îi redeşteptase acestuia volnicia. Popicul începu să se ridice, puţin câte puţin, până când, ajuns la grosimea lui firească, umflându-se, glandul stătu drept şi roşu, ca o prună babană, sub privirile tinerei, care se dădu mai aproape şi se lăsă şi mai mult pe vine, până când se pătrunse singură în acea ţeapă. Pe Mony, tot acest spectacol îl copleşea de plăcere. Lăsându-se în jos, fundul Alexinei îşi etala şi mai bine apetisanta lui rotondă. Rotunjimile-i excitante erau puse în valoare, iar depărtarea dintre buci se mărea. După ce fundul se coborî de tot şi după ce popicul fu complet înghiţit, fundul se ridică din nou şi începu să execute o mişcare de du-te-vino care-i modifica volumul în proporţii importante, ceea ce, pentru Mony, constituia un spectacol plin de farmec. Mânjit de rahat peste tot, acesta juisa până în străfunduri; şi simţi în curând că vaginul se strângea şi-o auzi pe Alexine spunând gâtuit:
— Ticălosule, îmi vine... gata! Şi secreţia se produse.
Culculine, care la această operaţie se mulţumise doar să asiste şi care părea a fi în călduri, o scoase brusc din ţeapă şi, aruncându-se peste Mony, fără să-i pese că se umple şi ea de rahat, îşi vârî coada acestuia înăuntru, scoţând un suspin de satisfacţie. Şi începu să dea apoi nişte contre teribile, icnind la fiecare lovitură. De ciudă că fusese deposedată de bunul ei, Alexine deschise atunci un dulap şi scoase din el un bici împletit din mai multe curele. Şi începu să lovească peste fundul Culculinei, ale cărei zvâcnete deveniră şi mai pătimaşe. Excitată de privelişte, Alexina lovea tare şi cu forţă. Loviturile cădeau ca ploaia peste poponeţul cel mândru. Când se ridicau, fesele se depărtau uşor lăsând să se vadă pentru o clipă rozeta, care dispărea mai apoi, o dată cu coborârea lor,

moment în care frumoasele buci se strângeau din nou. în josul lor, marginile blănite şi destinse ale sexului ei înghi-ţeau imensa sulă, care în timpul ridicării apărea aproape în toată mărimea ei, complet udă. Curând, loviturile înroşiră de tot fundul cel sărman al Alexinei, ce tresaltă acum de plăcere. Una dintre lovituri o făcu apoi să sângereze. Amândouă, şi cea care biciuia şi cea biciuită, delirau ca nişte bacante şi jocul acesta părea să le facă o mare plăcere amândurora. Chiar şi Mony începu să ia parte la turbarea lor şi unghiile lui începură să brăzdeze şalele satinate ale Culculinei. Pentru a putea lovi mai uşor, Culculine se aşeză în genunchi lângă ei. Fundul ei mare şi cărnos, ce se zdruncina la fiecare lovitură primită, se găsea la numai două degete de gura lui Mony.
Limba acestuia nimeri în curând unde trebuie, apoi, cuprins de o furie amoroasă, o muşcă pe buca dreaptă pe Alexine. Tânăra scoase un strigăt de durere. Dinţii pătrunseră în carne şi sângele ei, proaspăt şi roşu, mai potoli puţin din setea lui Mony. Acesta lipăi picăturile de sânge, savurând din plin gustul lor uşor sărat. în acel moment, asalturile Culculinei îşi pierdură şirul. Din ochii ei daţi peste cap nu se mai vedea decât albul lor. Din gura ce se mânjise de rahatul de pe trupul lui Mony ieşi un geamăt de plăcere şi ajunse la orgasm în aceeaşi clipă cu el. Alexine căzu grămadă peste amândoi, epuizată, horcăind şi scrâşnind din dinţi, iar Mony, care-şi lipise buzele de jucărioara ei, n-avu nevoie decât de două-trei limbi pentru a o face şi pe ea să varieze. Apoi, după alte câteva mici zvârcoliri, trupurile lor se destinseră şi se întinseră tustrei în murdărie, în sânge şi malahie. Somnul îi ajunse aşa cum se găseau, iar când se deşteptară, pendula din cameră bătea cele douăsprezece lovituri ale miezului de noapte.
— Staţi nemişcaţi, le spuse Culculine, am auzit un zgomot şi nu poate fi doica mea, căci ea n-are obiceiul să se-ngrijească de mine. Iar la ora asta, mai mult ca sigur doarme.

O sudoare rece se scurgea pe fruntea lui Mony şi-a celor două june femei. Li se ridicase părul măciucă, iar trupurile lor goale şi mânjite dârdâiau.
— E cineva aici, adăugă Alexine.
— Da, e cineva aici, aprobă Mony.
în acel moment, uşa se deschise şi picul de lumină ce venea dinspre strada cufundată în noapte le

permise să întrezărească două umbre îmbrăcate în pardesie, cu gulerul ridicat şi având pe cap nişte meloane.
Deodată, cel care mergea înainte aprinse lampa electrică pe care-o avea în mână, lumina ei slabă se răspândi în încăpere, dar în primul moment hoţii nu zăriră grupul întins pe duşumele.
— Nu-mi miroase a bine, spuse cel cu lumina.
— Eu zic totuşi să intrăm, replică celălalt, trebuie să fie ei şi niscaiva gologani prin dulapuri.
în clipa aceea, Culculine, care se târâse până la butonul electric, făcu de îndată lumină.
Dând cu ochii de-atâtea goliciuni, hoţii rămaseră pentru o clipă uluiţi.
— Căcat!, spuse cel dintâi, pe cinstea lui Comaboeux, nu s-ar zice că n-aveţi gust.
Cel care vorbise astfel era un colos negricios, cu mâinile complet acoperite de păr. Barba lui ţepoasă îi dădea un aspect şi mai hidos.
— Asta da glumă, zise şi cel de-al doilea, mie, unuia, căcatul îmi poartă noroc.
Acesta era un gălbejit de vagabond, chior de-un ochi, care molfăia dintr-un chiştoc stins.
— Dreptu-i, Chaloupe, zise Comaboeux, mai adineauri chiar am călcat într-unui, aşa că mă gândesc, ca un prim noroc, s-o iau... pe domnişoara. Dar să vedem mai întâi ce-i cu junele.
Şi, aruncându-se asupra lui Mony cel înspăimântat, hoţii îl legară de mâini şi de picioare şi-i puseră şi-un căluş. Apoi, întorcându-se la cele două femei, care tremurau, puţin însă şi de plăcere, Chaloupe le spuse:
— Iar voi, maimuţelor, cătaţi a vă purta frumos, că de nu, vă spun lui Prospero.

Ţinea într-o mână o nuieluşă, pe care i-o dădu Culculinei, poruncindu-i să-l lovească pe Mony din toate puterile ei. Apoi, plasându-se dinapoia ei, îşi scoase scula lui subţire, ca un degeţel, dar foarte lungă. Pe Culculine chestia asta începea s-o amuze. Chaloupe îşi începu numărul prin câteva palme la fund.
— Ei bine, bucălatule, tu o să cânţi la flaut: căci, în ce mă priveşte, mie-mi place pământul mai galben.
Pipăia şi palpa poponeţul ei mare şi durduliu, apoi, strecurându-şi o mână pe dinainte, îi pipăi şi clitorisul, după care, pe neaşteptate, o pătrunse cu scula lui subţire şi lungă. Culculine începu să-şi mişte fundul, continuând totodată să-l lovească pe Mony, care, neputând nici să se apere şi nici să strige, se zbătea ca un vierme la fiecare lovitură de nuia, ce-i lăsa un semn roşu, care mai apoi se învineţea. Dar Culculine, pe măsură ce bătălia la poponeţul ei se înteţea, excitată, îl lovea şi mai tare, strigând:
— Na, ticălosule, na şi pentru hoitul tău împuţit... Chaloupe, bagă-ţi tirbuşonul în mine până la capăt.
în curând, trupul lui Mony se umplu de sânge.
între timp, Cornaboeux pusese mâna pe Alexina şi-o trântise pe pat. începu prin a-i mozoli ţâţele, care şi ele începură a se întări. Apoi se coborî înspre pisicuţă, pe care aproape că i-o înfulecă, în timp ce-i mângâia blăniţa ei blondă şi cârlionţată. Se ridică, apoi, şi îşi scoase o ghioagă enormă, dar scurtă, cu cap violet. O întoarse pe Alexine şi se apucă s-o pălmuiască peste fundul ei mare şi trandafiriu; din când în când, îşi trecea mâna prin şanţul dintre buci. Apoi o luă pe jună pe braţul stâng, în aşa fel încât pisicuţă acesteia să se afle la cheremul mâinii drepte. Cu stânga o apucase de codiţă, lucru care ei nu părea să-i facă plăcere. Se pornise să plângă şi gemetele ei se înteţiră atunci când Cornaboeux începu s-o pălmuiască din nou peste fund de la înălţimea braţului. Fesele ei mari şi trandafirii se suceau în fel şi chip, iar poponeţul se cutremura cu totul de fiecare dată când asupra lui se-abătea laba cea grea a hoţului. în cele din urmă, încercă o formă de apărare. Cu mâinile ei mici, şi

pe care le avea libere, se apucă să zgârie faţa lui băr-boasă. îi smulse până şi câteva fire de păr din barbă, tot aşa cum îi smulsese şi el câteva din blăniţă.
— Aşa mai merge, zise Cornaboeux, şi-o răsturnă din nou pe burtă.
în acel moment, zări şi ea priveliştea oferită de Chaloupe bortelind-o pe Culculine şi care, la rândul ei, îl bătea pe Mony, deja plin de sânge peste tot, fapt care o excita şi mai mult.
Măciuca lui Cornaboeux începuse de-acum să se izbească de fundul ei, dar lovea cam aiurea, când prea la dreapta ori prea la stânga, când prea sus ori prea jos; când nimeri în sfârşit în locaşul dorit, acesta îşi propti mâinile pe şoldurile plinuţe şi netede ale Cuculinei şi-o trase spre el din toate puterile. Dacă n-ar fi fost atât de excitată de tot ce i se întâmplase cu puţin timp în urmă, ar fi urlat din pricina durerii provocate de enorma sculă care-i străpunsese fundul. De îndată ce şi-o simţi înăuntru, Cornaboeux o şi scoase din nou afară şi, răsturnând-o încă o dată pe Alexine, i-o înfipse în pântece.

Din cauza mărimii, unealta pătrunsese cu greu, dar, o dată intrată, Alexine își încolăci crăcii peste șalele hoțului și-1 ținu atât de strâns încât acesta, și de-ar fi vrut, n-ar mai fi putut ieși din ea. Forajul fu de-a dreptul îndrăcit. Cornaboeux îi sugea țâțele și cu barba sa îi gâdila pielea, excitând-o; ea își strecură o mână în pantalonii lui și își vârî un deget în fundul hoțului.
Apoi începură amândoi să se muște ca niște fiare sălbatice, dându-și contre și contra-contre. Și ajunseră amândoi deodată la apogeul plăcerii. Strangulată de vaginul Alexinei, unealta lui Cornaboeux își redobândi însă imediat bărbăția. Alexine închise ochii pentru a putea savura și mai bine această a doua îmbrățișare. Se mai udă de vreo paisprezece ori la rând, în vreme ce Cornaboeux își lăsă sămânța de trei ori. Când își mai reveni în simțiri, Alexina își dădu seama că sângera și pe dinainte și pe dinapoi. Cele două locașuri ale ei avuseseră de suferit din pricina mătărângii lui Cornaboeux. Iar pe Mony îl zări zvârcolindu-se convulsiv pe dușumea.

Trupul său nu mai era decât o rană vie.
Așezată în fața lui, în genunchi, așa cum îi poruncise chiorul de Chaloupe, Culculine îi sleia izvorul.
— Hai, târfo, copăcel, țipă Cornaboeux.
Alexine se supuse, iar el îi repezi un picior în fund, care-o făcu să cadă peste Mony. Cornaboeux o legă și pe ea de mâini și de picioare și, fără să se sinchisească de rugămințile ei, îi puse un căluș și, apucând nuielușa, începu să zebreze frumosul ei trup numai în aparență slab. Fundul sălta la fiecare nouă lovitură de nuia, apoi veni rândul șalelor, pântecelui, coapselor și sânilor să o ia pe coajă. Tot zvârcolindu-se și zbătându-se, Alexine întâlni scula lui Mony, care se întărise... Și care se agăță așa, ca din întâmplare, de pușculița junei, în care-și găsi chiar și un adăpost.
Cornaboeux își înmulți loviturile, izbind fără alegere, când în Mony, când în Alexine, care se simțeau năpădiți de o plăcere atroce. în scurtă vreme, frumoasa pieliță trandafirie a junei blonde nu se mai văzu de șergi și de sângele care-i curgea șiroaie. Mony își pierduse deja cunoștința, iar ea și-o pierdu la puțin timp după el. Cornaboeux, ale cărui brațe obosiseră, se întoarseră spre Culculine, care își dădea toată silința să-i ascută pana lui Chaloupe. Dar chiorul nu reușea nicidecum să ejaculeze.
Cornaboeux îi porunci atunci frumoasei brune să-și depărteze picioarele. Avu mult de lucru până reuși s-o ia pe la spate. Ea suferi totul cu stoicism, neslăbind o clipă condeiul lui Chaloupe, pe care-1 mulgea de zor. Când Cornaboeux intră în posesia bijuteriei Culqulinei, o puse să-și ridice brațul drept și-i mozoli smocul de păr des ce-i creștea la subsuoară. Ajunși în punctul culminant al desfătării, paroxismul plăcerii se dovedi atât de puternic încât Culculine, pierzându-și cumpătul, îl mușcă violent pe Chaloupe de condei. Acesta scoase un teribil strigăt de durere, dar glandul îi era de-acum retezat. Cornaboeux, care tocmai atunci slobozise, își trase pe neașteptate măciuca din străfundurile Culculinei, care căzu leșinată. Iar Chaloupe pierdea tot mai mult sânge.

— Sărmanul meu Chaloupe, zise Cornaboeux, te-ai dus p... de suflet, așa că, ce s-o mai lungim, și, scoțându-și cuțitul, îl înjunghie mortal pe Chaloupe, care-și dădu duhul fără să zică nici „pâs".
Cornaboeux își trase apoi nădragii cu mare grijă, goli dulapurile de bani și de țoale, luă chiar și niște bijuterii și câteva ceasuri. Apoi o privi pe Culculine, care zăcea în nesimțire pe jos.
— Trebuie să-1 răzbun pe Chaloupe, își zicea în gând, și apucând din nou cuțitul îl înfipse dintr-o singură lovitură între bucile Culculinei, care tot nu-și revenise din leșin. Și lăsă cuțitul acolo unde se înfipse. în acel moment, orologiile bătură trei dimineața. Ieși apoi din încăpere la fel cum intrase, lăsând în urma lui patru trupuri întinse pe podeaua plină de sânge, de scârne și malahie, totul într-o dezordine de nedescris.
O dată ajuns în stradă, se îndreptă cu un pas vioi spre Menilmontant, cântând:
Un fund trebuie să miroasă afund Nu să pută a parfum

şi chiar:
Be... cule cu gaz,
Be... cule cu gaz,
Aprinde-mi tu mie micuțul meu praz.
Scandalul fu dintre cele mai mari. Timp de opt zile, ziarele nu se ocupară decât de această afacere. Culculine, Alexine şi prințul Vibescu fură nevoiți să nu părăsească patul timp de două luni. Pe când se afla în convalescență, Mony intră într-o seară într-un bar din apropierea gării Montpamasse. Aici se consuma basamac, care e o băutură plăcută pentru cerul gurilor blazate de alte licori.
Sorbindu-şi basamacul cel scârbos, prințul se uita cu atenție la ceilalți consumatori. Unul dintre ei, un colos cu barbă, era îmbrăcat ca un hamal de prin Hale, iar pălăria lui imensă, de un alb făi-nos, *îi* dădea un aer de semizeu din poveste, numai bun să săvârşească o acțiune eroică.
Prințului i se păru a recunoaşte mutra simpatică a hoțului Comaboeux. îl auzi deodată cerând, cu voce tunătoare, un basamac. Era chiar vocea lui Cornaboeux. Mony se ridică şi se îndreptă spre el cu mâna întinsă.

— Bonjour, Cornaboeux! Acum lucrezi în Hale?
— Eu, zise hamalul surprins, dar de unde mă cunoaşteți dumneavoastră pe mine?
— Te-am văzut la nr. 214, de pe strada Prony, spuse Mony cu un ton degajat.
— Nu eram eu, răspunse Cornaboeux, vădit înspăimântat, eu nu vă cunosc, eu sunt de trei ani hamal în Hale şi-s destul de cunoscut. Aşa că ce-ar fi să mă lăsați în pace!
— Termină cu prostiile, îi replică Mony. Tu eşti omul meu, Cornaboeux. Aş putea să te dau pe mâna poliției. Dar fiindcă mi-ai căzut cu tronc şi dacă vrei să mă urmezi, vei fi valetul meu şi vei merge acolo unde voi merge şi eu. Te voi face părtaş plăcerilor mele. Iar tu mă vei ajuta şi mă vei apăra la nevoie. Şi-apoi, dacă-mi vei fi credincios, voi face din tine un om bogat. Ce zici?
— Sunteți un haios, asta zic, şi ştiți să vorbiți. Batem palma şi târgul e ca şi făcut.
Câteva zile mai târziu, promovat la rangul de valet de cameră, Cornaboeux pregătea valizele pentru plecare. Prințul Mony era chemat de urgență la Bucureşti. Amicul său intim, viceconsulul Serbiei, murise de curând, lăsându-i moştenire bunurile sale cele mai importante. Era vorba despre nişte mine de staniu, foarte productive de vreo câțiva ani, dar care trebuia să fie supravegheate îndeaproape, căci altfel exista riscul scăderii valorii lor. Aşa cum am văzut, prințul Mony nu iubea banul în sine; îşi dorea cât mai multe averi cu putință, dar numai pentru plăcerile pe care doar aurul ți le poate oferi. îi stătea mereu pe limbă acea maximă pronunțată de unul dintre străbunii săi: „Totul se vinde; totul se cumpără; nu trebuie decât să spui care-i prețul".
Prințul Mony şi Cornaboeux îşi ocupaseră locurile în Orient-Expres; legănarea trenului nu întârzie să-şi facă efectul. Mony se excitase ca un cazac şi-i arunca lui Cornaboeux nişte priviri înflăcărate. Afară, admirabilul peisaj al estului Franței îşi dezvelea frumusețile sale limpezi şi liniştite. Salonul era aproape gol; un bătrân bol-

nav de podagră, îmbrăcat în haine scumpe, se scâncea umplând de bale *Figaro-vl* pe care încerca să-1 citească.
Mony, care purta un raglan larg, apucă mâna lui Cornaboeux şi, trecându-i-o prin deschizătura ce se află lângă buzunarul acestui comod veşmânt, i-o duse în dreptul prohabului. Uriaşul valet pricepu care era dorința stăpânului. Mâna lui era groasă şi păroasă, dar grăsulie şi cu mult mai moale decât a-i fi crezut. Degetele lui Cornaboeux descheiară cu multă delicatețe pantalonul prințului. Şi-i apucară scula cuprinsă de turbare şi care justifica întru totul faimosul distih al lui Alphonse Allais:

Excitanta legănare a trenului Ne umple de fiori şira spinării.
în salon intră un funcţionar al Companiei Wagon-Lits, care-i anunţă că era ora mesei şi că o mulţime de călători se afla deja la vagonul-restaurant.
— Excelentă idee, spuse Mony. Hai mai întâi să cinăm, Cornaboeux!
Mâna fostului hamal se retrase din despicătura raglanului. Se îndreptară amândoi spre sala de mese. Chestia prinţului stătea tot băţ şi, cum nu-şi săltase nădragii, la suprafaţa veşmântului se conturase o ridicătură destul de mare. Masa de seară începu fără piedici, legănată de glasul roţilor de tren şi al diverselor clinchete de veselă, argintărie şi cristalerie, tulburată de câteva ori de săritura neaşteptată a vreunui dop de *Apollinaris.*
La o masă din capătul opus celui în care cina Mony se aflau două femei blonde şi drăguţe. Cornaboeux, care le avea drept în faţa ochilor, i le arătă lui Mony. Prinţul se întoarse şi o recunoscu, într-una dintre ele, în cea îmbrăcată mai modest, pe Mariette, camerista atât de rafinată de la Grand-Hotel. Se ridică de îndată şi se îndreptă către cele două dame. O salută pe Mariette, iar după aceea i se adresă celeilalte: o tânără frumoasă şi fardată şi căreia pletele decolorate cu apă oxigenată îi dădeau un aer foarte modern, care-1 încântă pe Mony.

— Madam, iertată să-mi fie îndrăzneala, îi spuse el. Dar având în vedere greutatea de a găsi în acest tren cunoştinţe comune, o să mă prezint singur. Sunt prinţul Mony Vibescu, hospodar ereditar. Domnişoara aici de faţă, adică Mariette, care şi-a părăsit, desigur, serviciul de la Grand-Hotel pentru a vă sluji, m-a îndatorat într-o anume ocazie, lucru de care aş dori să mă plătesc chiar azi. Aş vrea s-o căsătoresc cu cameristul meu şi să le constitui fiecăruia o zestre de cincizeci de mii de franci.
— Nu văd nici o piedică în privinţa asta, spuse dama, văd însă altceva ce nu pare deloc rău constituit. Cui anume o destinaţi?
Unealta lui Mony descoperise o ieşire şi îşi arăta, acum, printre doi nasturi, vârful ei rubicond; prinţul se înroşi şi o făcu să dispară. Dama nu-şi putu stăpâni râsul.
— Din fericire, aţi fost în aşa fel plasat încât nimeni nu v-ar fi văzut... ar fi fost tare nostim... Dar tot nu mi-aţi răspuns cui îi e destinată această redutabilă maşinărie.
— Dacă-mi permiteţi, zise Mony galant, va face omagiul suveranei dumneavoastră frumuseţi.
— Asta rămâne să mai vedem, spuse dama, dar, până atunci, şi pentru că v-aţi prezentat deja, o să mă prezint şi eu tot aşa... Estelle Ronange...
— Celebra actriţă de la *Francais?,* întrebă Mony. Dama dădu din cap afirmativ.
Beat de fericire, Mony exclamă:
— Ar fi fost de datoria mea să te recunosc, Estelle. Sunt mai de mult un pătimaş admirator al tău. Nu mi-am petrecut eu serile la Teatrul Francez privindu-te în rolurile de *amoreză?* Şi pentru a-mi potoli excitaţia, neputând să mă frec în public, nu mi-am vârât eu oare degetele în nas, scobjndu-mă, şi consumând apoi totul? Era ceva delicios! Da, delicios!
— Mariette, spuse Estelle, tu o să iei masa cu logodnicul tău, iar tu, Prinţe, o vei lua cu mine.

De cum se găsiră faţă în faţă, prinţul şi actriţa se priviră cu amor.
— încotro?, întrebă Mony.
— La Viena, să joc în faţa împăratului.
— Şi cu decretul de la Moscova ce faci?
— Mi se rupe mie de decretul de la Moscova; mâine îi voi trimite lui Claretie demisia mea... N-au decât să mă dea afară... După ce că m-au pus să joc nişte roluri păcătoase... şi mi-au refuzat rolul lui Eorokâ din ultima piesă a lui Mounet-Sully al nostru... Aşa că-mi iau valea... N-o să-mi înăbuşe ei talentul.
— Recită-mi şi mie ceva... nişte versuri, o rugă Mony.
Şi-n vreme ce li se schimbau farfuriile, ea îi recită *Invitation au voyage.* Şi, pe când se derula

acel admirabil poem, în care Baudelaire şi-a pus un pic şi din tristeţea lui amoroasă, din nostalgia lui pătimaşă, Mony simţi cum picioruşele actriţei se urcau în lungul picioarelor lui: pe sub raglan, ele îi atinseră mădularul, care spânzura trist în afara prohabului. Aici picioarele se opriră şi, luând cu multă delicateţe membrul în primire, începură un fel de mişcare de du-te-vino destul de curioasă. întărit brusc, cocoşul junelui se lăsa mângâiat de ciorapii cei fini ai Estellei Ronange. Curând, el începu să simtă o plăcere atât de mare, încât improviza un sonet, pe care i-1 recită actriţei, ce nu-şi conteni jocul ei pedestru decât o dată cu ultimul vers:

Epitalam

Mâinile tale îmi vor conduce frumosul meu
membru asinin
în taverna cea sfântă deschisă între coapsele tale Şi-ţi voi spune pe faţă, în ciuda lui Avinain,
Că de nimica nu-mi pasă dacă ţie îţi face plăcere!

(46) Guillaume Apollinaire

Gura mea între sânii tăi albi, ca nişte
micuţe elveţience, Iţi va face mârşava cinste a muşcăturilor
fără de otravă, Din mentula mea masculă într-a ta
de femeie grotă jilavă Sperma va cădea precum aurul în tipare.
O, târfa mea tandră! Bucile tale m-au învins, Dintre toate fructele cărnoase, savurosul
mister, Umila rotunjime fără de sex a Terrei,
Luna din cer, în fiece lună din an,
atât de mândră de dosul ei, Iar din ochii tăi izvorăşte, chiar şi când îi închizi, Acea obscură
claritate ce cade din stele.

Şi cum scula ajunsese în culmea excitaţiei, Estelle îşi coborî picioarele şi-i spuse:
— Prinţe al meu, să n-o facem să scuipe în vago-nul-restaurant; ce-ar zice lumea despre noi?... Dă-mi voie să-ţi aduc mulţumirile mele pentru omagiul făcut lui Corneille prin poanta finală a poemului tău. Deşi sunt pe punctul de a părăsi *Comedia Franceză,* tot ce interesează firma constituie obiectul preocupărilor mele constante.
— Şi după ce-ai să joci şi-n faţa lui Franz Iosif, ce-ai de gând să faci?, întrebă Mony.
— Visul meu ar fi, spuse Estelle, să devin o stea de varieteu.
— Ia seama!, reluă Mony. *Obscurul Domn Claretie care pică din stele o* să-ţi facă procese peste procese.
— Nu te preocupa tu de asta, Mony; mai bine fă-mi nişte versuri înainte de-a merge la culcare.
— Cum doreşti, zise Mony, şi-i improviza aceste delicate sonete mitologfce:

Amorurile unui prinţ (47) ***Hercule şi Omphale***

Fundul „Ce iubit!
Omphalei Câinele
învins Rupe din mine!
Se prăvale E-un vis?...
„Simţi —... Ei, bine?"
Boldul meu In dos, Hercule
Ascuţit?" O are în fine.

***Pyrame şi** Thisbe*

Madam „Hebe!"
Thisbe Frumoasa
Leşină: Zice: „Da!"
„Bebe!" Şi ea
Pyram Şi el
Plecat Plăcere simt

0 atinge Astfel.

— Grozav, delicios, admirabil! Mony, dar tu eşti un poet aproape divin, aşa că vino să mă săruţi în vagonul de dormit, căci sufletul meu tânjeşte de amor.

Mony achită nota de plată. Mariette şi Comaboeux se priveau languros. Pe culoar, Mony îi strecură funcţionarului Companiei Wagon-Lits cincizeci de franci şi acesta lăsă cele două cupluri să intre în aceeaşi cabină.

— Aranjează cum ştii cu vama, îi spuse prinţul omului cu caschetă, fiindcă noi n-avem nimic de declarat. Şi cu două minute înainte de trecerea frontierei, să ne baţi la uşă.

în cabină, se lăsară toţi patru în pielea goală. Mariette rămase cea dintâi. Mony n-o văzuse niciodată astfel, dar îi recunoscu coapsele groase şi rotunde şi pădurea de păr care-i umbrea pubisul rotunjit. Ţâţele ei erau la fel de tari ca şi sculele lui Mony şi Comaboeux.

— Cornaboeux, îi spuse Mony, cât timp eu o voi lustrui puţin pe această frumoasă fată, tu mă vei avea în dos.

Dezbrăcarea Estellei fu ceva mai lungă şi, când rămase şi ea în pielea goală, Mony o luase deja pe la spate pe Mariette, care, începând să juiseze, îşi mişca posteriorul ei zdravăn şi-1 făcea să se izbească de pântecele lui Mony. Cornaboeux îşi petrecuse nodul său scurt şi gros în anusul dilatat al lui Mony, care vocifera:

— Porc de cale ferată! Aşa n-o să ne putem păstra echilibrul.

Mariette cotcodăcea ca o găină şi se clătina pe picioare ca un sturz într-o vie. Mony o ţinea în braţe şi-i frământa ţâţele. Şi admira totodată frumuseţea Estellei, a cărei coafură, ce stătea neclintită, era desigur opera unui priceput coafor. Era femeia modernă în toată accepţia cuvântului: plete ondulate, menţinute de nişte piepteni din solzi, a căror culoare se potrivea de minune cu savanta decolorare a podoabei capilare. Corpul îi era de o drăgălăşenie fermecătoare. Fundul îi era nervos şi sălta într-un mod provocator. Faţa fardată cu mare artă îi dădea aspectul picant al unei târfe de înaltă clasă. Sânii îi avea puţin căzuţi, dar îi stăteau foarte bine aşa, căci erau mici, subţiri şi în formă de pară. La pipăit, erau moi şi catifelaţi, precum ţâţele unei capre de lapte, iar atunci când se întorcea, aceştia săltau ca o batistă pe care ai rula-o pe mână, făcând-o să joace.

Pe bazin n-avea decât o mică tufă de peri mătăsoşi. Se întinse în cuşetă şi, făcând o mişcare ca de capră, îşi aruncă lungile ei coapse nervoase în jurul gâtului Mariettei, care, având astfel pisicuţa stăpânei sale în dreptul gurii, începu s-o mozolească mult, lacomă, înfigându-şi nasul între fesele ei şi aşa mai departe. Estelle îşi vârâse deja limba în buşica subretei sale şi sugea, în acelaşi timp, şi interiorul unui vagin inflamat, şi scula cea groasă a lui Mony, care se mişca cu multă aprindere. Beat de plăcere, Cornaboeux juisa, stârnit de această privelişte. Membrul lui gros, înfipt până-n plasele în fundul cel păros al prinţului, intra şi ieşea cu lentoare.

Lăsă să-i scape două trei-vânturi, care înviorară atmosfera şi făcură să crească plăcerea prinţului şi-a celor două femei. Deodată, Estelle se porni să azvârle groaznic din picioare, fundul ei începu să danseze pe dinaintea nasului Mariettei, ale cărei cloncănituri şi contre deveniseră tot mai puternice. Estelle îşi vântura când la stânga, când la dreapta picioarele ei acoperite cu nişte ciorapi de mătase neagră şi încălţate cu pantofi cu toc, gen Louis XV. Tot mişcându-se astfel, îi dădu o teribilă lovitură de picior lui Cornaboeux, care rămase o clipă zăpăcit, apoi îl podidi sângele. „Târfă", răcni Cornaboeux, şi, ca să se răzbune, îl ciupi pe Mony cu putere de fund. înfuriat, el o muşcă la rândul său, zdravăn, de umăr, pe Mariette, ce se spărcuia, behăind de durere, şi care îşi înfipse dinţii în carnea stăpânei sale, iar aceasta, isterică, îşi strânse coapsele în jurul gâtului ei.

— Mă înăbuş!, articula Mariette cu greu, dar nimeni nu stătu s-o asculte.

Strânsoarea coapselor deveni şi mai tare. Faţa Mariettei se învineţi, iar gura plină de spumă rămase înţepenită în carnea actriţei.

Urlând de plăcere, Mony se deşerta acum într-un organ devenit inert. Cornaboeux, cu ochii cât cepele, îşi slobozea şi el încărcătura în fundul lui Mony, declarând cu o voce slabă:

— Dacă nici acum nu rămâi gravidă, atunci înseamnă că nu eşti bărbat!

Toate cele patru personaje se prăbuşiră. întinsă pe cuşetă, Estelle scrâşnea din dinţi şi împărţea pumni pretutindeni, agitându-şi picioarele. Cornaboeux făcea pipi pe uşă. Mony încerca să-şi recupereze scula din străfundurile Mariettei, dar nu reuşea în nici un chip. Trupul subretei nu mai mişca defel.

— Lasă-mă să ies, îi spunea Mony, mângâind-o, după care o ciupea de fese şi o muşca, fără să ajungă la vreun rezultat.
— Ajută-mă să-i depărtăm coapsele, fiindcă a leşinat!, îi spuse Mony lui Cornaboeux.

Cu foarte mare greutate, Mony reuşi în sfârşit să-şi scoată mădularul din acel orificiu care se strânsese ceva de speriat. Apoi încercară împreună s-o readucă pe Mariette în simţiri, dar nici pomeneală de asta.
— Căcat!, declară Cornaboeux, a mierlit-o şi gata. Şi lucrul acesta era purul adevăr, Mariette murise strangulată de picioarele stăpânei sale, era moartă, moartă de-a binelea.
— Ne-am găsit beleaua!, zise Mony.
— Numai târfa asta-i de vină pentru tot ce s-a-ntâm-plat, declară Cornaboeux, arătând-o pe Estelle, care se mai potolise un pic. Şi, apucând o perie de păr din cufărul de călătorie al Estellei, începu s-o lovească zdravăn cu ea. Părul cel aspru al periei o înţepa, dar pe ea pedeapsa asta părea s-o excite peste poate.
în acel moment, se auzi o bătaie în uşă.
— Ăsta-i semnalul convenit, zise Mony; peste câteva minute vom trece graniţa. Trebuie să mai dau o lovitură, mi-am jurat lucrul ăsta, jumătate în Franţa, jumătate în Germania. Ia-o şi tu pe moartă.
Cu arma pregătită pentru onor, Mony se năpusti asupra Estellei, care-1 primi, depărtându-şi coapsele şi strigând:
— înfige-o până la fund, aşa!... aşa!
Mişcările sacadate ale poponeţului ei aveau ceva îndrăcit, iar din gură îi curgea un fel de salivă care, amestecându-se cu fardul, i se prelingea dizgraţios pe bărbie şi piept. Mony îşi vârî limba în gura ei şi-i înfipse totodată mânerul periei în fund. Sub efectul acestei noi voluptăţi, ea îl muşcă atât de tare pe Mony de limbă încât acesta trebui s-o ciupească până la sânge ca să-şi elibereze organul.
între timp, Cornaboeux întorsese cadavrul Mariettei pe burtă: faţa violetă a acesteia era înspăimântătoare. îi depărta bucile şi reuşi să-şi vâre, cu greu, unealta-i enormă în deschizătura sodomică. Şi atunci se lăsă în voia ferocităţii sale naturale. Mâinile lui smulseseră smoc cu smoc pletele blonde ale moartei. Dinţii îi sfâşiară spinarea de un alb polar, iar sângele care ţâşni, de-o culoare

roşiatică, se coagulă imediat, părând a fi răspândit pe zăpadă.
Cu puţin timp înaintea plăcerii supreme, îşi vârî şi mâna în vulva ce încă mai era călduţă şi, apoi, întregul braţ şi începu să scoată din pântec viscerele nefericitei cameriste. în clipa juisării, scosese deja doi metri de maţe, cu care-şi înconjurase mijlocul în felul unui colac de salvare.
Ejacula, şi, în acelaşi timp, voma tot ce mâncase la masă, atât din cauza legănaturilor trenului, cât şi din pricina emoţiilor resimţite. Mony se descărcase şi el tot atunci şi se uita cu stupoare la valetul lui care sughiţa îngrozitor, borând peste cadavrul cel lamentabil. Pletele năclăite, maţele şi sângele se amestecau cu borâtura.
— Porc infam, exclamă prinţul, violarea acestei fete moarte, cu care trebuia să te însoţeşti, va cumpăni greu pentru tine în valea lui Iosafat. Dacă n-aş ţine atât de mult la tine, te-aş omorî ca pe un câine.
Cornaboeux se ridică şiroind de sânge şi, refu-lându-şi ultimele sughiţuri ale stomacului său răzvrătit, arată spre Estelle, ai cărei ochi dilataţi contemplau cu spaimă dezgustătoarea privelişte:
— Numai ea e de vină pentru toate, declară el.
— De ce eşti crud?, spuse Mony; fără ea n-ai fi avut niciodată prilejul să-ţi satisfaci gusturile tale de necrofil.
Şi cum tocmai atunci treceau peste un pod, prinţul se duse la portieră pentru a putea contempla panorama romantică a Rinului, care-şi desfăşura splendorile sale de verdeaţă şi se derula în largi ocoluri cât vedeai cu ochii. Era ora patru dimineaţa, vacile păşteau pe câmpie, iar copiii se zbenguiau deja pe sub teii germanici. O muzică de tilinci, monotonă şi mortuară, vestea prezenţa unui regiment prusac şi melopeea se amesteca trist cu zgomotul de fiare al podului şi cu acompaniamentul surd al trenului aflat în mers. Sate binecuvântate umpleau de viaţă malurile dominate de burguri centenare, iar viile renane îşi întindeau la nesfârşit regulatul şi preţiosul lor mozaic.

Când Mony se întoarse, îl văzu pe înfiorătorul Cornaboeux aşezat peste faţa Estellei. Fundul lui de namilă acoperea complet faţada actriţei. Se uşurase pe ea, iar plăcinta infectă şi moale

curgea în toate direcţiile.
în mână avea un cuţit enorm cu care îşi făcea de lucru în pântecele încă viu al acesteia. Trupul actriţei era străbătut când şi când de nişte convulsii scurte.
— Aşteaptă, zise Mony, rămâi aşa.
Şi culcându-se peste muribundă, îşi vârî mădularul în trupul care se stingea. Se putu bucura astfel de ultimele spasme ale femeii asasinate, ale cărei dureri finale trebuie că fuseseră groaznice, şi îşi scaldă braţele în sângele cald ce-i ţâşnea din pântece. Când termină de descărcat, actriţa nu mai mişca deloc. Era ţeapănă şi ochii ei daţi peste cap se umpluseră de rahat.
— Acum, zise Cornaboeux, trebuie să ne cărăbănim. Se spălară şi se îmbrăcară. Era ora şase dimineaţa.
Săriră peste portieră şi se culcară, deşi era riscant, pe treptele scării trenului, ce alerga cu toată viteza. Apoi, la un semnal al lui Cornaboeux, se lăsară să cadă uşor pe balastul căii ferate. Se ridicară puţin zăpăciţi, dar fără a fi păţit ceva, şi salutară cu un gest deliberat trenul care se pierduse deja în depărtare.
— Era şi cazul!, zise Mony.
Ajunseră în primul oraş, se odihniră vreo două zile, după care luară din nou trenul spre Bucureşti.
Dubla crimă din Orient-Expres alimentă ziarele vreme de şase luni. Nu se descoperiră asasinii, iar crima fu pusă pe seama lui Jack Spintecătorul," care ţine la tăvăleală.
La Bucureşti, Mony intră în posesia moştenirii viceconsulului Serbiei. Legăturile sale cu colonia sârbă îi aduseseră într-o seară invitaţia de a-şi petrece soareaua la Nataşa Kolovici, soţia colonelului vârât la răcoare din cauza ostilităţii sale faţă de dinastia Obrenovicilor.
Mony şi Cornaboeux ajunseră acolo în jurul orei opt. Frumoasa Nataşâ se găsea într-un salon tapetat în negru, luminat de nişte lumânări galbene şi decorat cu tibii şi capete de mort:

— Prinţe Vibescu, spuse dama, veţi asista la o şedinţă secretă a comitetului antidinastic din Serbia. Mai mult ca sigur că-n seara asta se va vota moartea infamului Alexandru şi-a curvei de nevastă-sa, Draga Maşin; e vorba de a-1 repune pe tronul strămoşilor săi pe regele Petru Karageorgevici. Dacă vei dezvălui cuiva ceea ce-o să vezi şi-o să auzi aici, o mână nevăzută te va ucide, oriunde te vei afla.
Mony şi Cornaboeux se înclinară. Conjuraţii veneau unul câte unul. Jurnalistul parizian Andre Bar era sufletul complotului. Acesta sosi, învăluit într-o capă neagră, după moda spaniolă. Conjuraţii îşi lepădară hainele şi frumoasa Nataşa îşi dezvălui şi ea minunata ei goliciune. Poponeţul îi strălucea, iar pântecele îi era năpădit de-o lână neagră şi ondulată, ce-i ajungea până la buric.
Ea se culcă pe-o masă acoperită cu postav negru. Intră şi un popă, îmbrăcat în haine preoţeşti, care îşi înşiră sfintele vase şi începu să oficieze mesa pe burta Nataşei. Şi întrucât Mony se afla foarte aproape de ea, Nataşa îi înhaţă barosul şi începu să-1 golească, în timp ce mesa îşi urma cursul. Cornaboeux se dăduse la Andre Bar, pe care-1 trăgea în ţeapă, în vreme ce acesta declara cu lirism:
— Jur pe această enormă sculă, care mă satisface până-n străfunduri, că dinastia Obrenovicilor va pieri cât de curând. împinge, Cornaboeux! Poponada asta a ta mă îmbărbătează şi pe mine.
Plasându-se îndărătul lui Mony, acesta îi înfipse ţeapă chiar în clipa în care prinţul slobozea în gura frumoasei Nataşa. în acest chip, toţi conjuraţii se înţepară cu frenezie. Acum, în încăpere nu mai erau decât dosuri nervoase de bărbaţi, înzestrate cu nişte scule formidabile.
Popa se lăsă masturbat de două ori de către Nataşa, iar sământa sa ecleziastică se aşternu pe chipul frumoasei colonelese.
— Să fie aduşi mirii, exclamă popa.

Fu introdusă o pereche ciudată: un băiețel de vreo **zece ani,** îmbrăcat la costum, cu o pălărie-clac sub braț,

acompaniat de o fetiță încântătoare ce n-avea mai mult de opt ani; aceasta era îmbrăcată în rochie de mireasă, iar veşmântul ei de satin alb era împodobit cu buchete de flori de portocal. Popa le ținu o predică şi-i căsători prin schimbarea inelelor. Apoi, fură puşi să facă amor. Băiețelul îşi scoase o puțulică nu mai mare decât degetul mic, iar proaspăta lui soție, ridicându-şi jupoanele ei cu volănaşe, îşi dezveli coapsele-i albe între care se zărea, ceva mai sus, o mică fantă imberbă şi roşie, ce aducea cu interiorul unui cioc de geai de curând ieşit din ou. O tăcere pioasă plana deasupra adunării. Băiețelul îşi dădu toată silința s-o aibă pe fetiță şi, întrucât acest lucru nu-i reuşea nicicum, cei din jur îi scoaseră chilotul, iar Mony, ca să-l excite, îl bătu uşor cu palma la fund, în vreme ce Nataşa îi atingea cu vârful limbii micul lui gland dimpreună cu ouțele. Băiețelului începu atunci să i se întărească, încet-încet puțulică, şi izbuti, în cele din urmă, să-i ia micuței prețioasa fetie. După ce se opintiseră aşa cam vreo zece minute, copiii fură despărțiți, iar Cornaboeux, punând mâna pe băiețel, îi desfundă fundamentul cu blestemata sa măgăoaie. Mony nu-şi putu nici el înfrâna dorința de a o avea pe fetiță. O luă în brațe, o aşeză călare pe coapsele sale şi-şi înfipse, în vaginul ei mititel, făcălețul cel plin de viață. Cei doi copii scoteau nişte țipete înspăimântătoare, iar sângele lor curgea, nevinovat, în jurul sculelor păgâne ale lui Mony şi Cornaboeux.
Apoi, fetița fu aşezată pe Nataşa, iar popa, care tocmai îşi terminase mesa, îi ridică fustele şi începu s-o pălmuiască peste fundulețul ei alb şi încântător. Atunci se ridică şi Nataşa şi, încălecându-l pe Andre Bar, care stătea aşezat în fotoliu, se bucură de virtuțile penetrante ale instrumentul cel groaznic al conjuratului. Şi se porniră pe-o vârtoasă Saint-George, cum zic englezii.
îngenuncheat dinaintea lui Cornaboeux, băiețelul îi lustruia, plângând cu lacrimi fierbinți, scârbavnica beli-tură. Mony o sodomiza pe fetiță, iar ea se zbătea ca un iepure ce urmează a fi strâns de gât. în acelaşi timp, ceilalți conjurați se sodomizau şi ei având nişte moace de

groază. După aceea, Nataşa se ridică şi, aşezându-se pe burtă, îşi oferi fundul tuturor conjuraților, care veniră şi-o pupară pe rând. în acel moment, fu adusă o doică, ce avea o față de madonă şi nişte țâțe imense, mustind de lapte. Fu aşezată în patru labe, iar popa începu s-o mulgă, ca pe-o vacă, în sfintele vase. Mony îşi făcea de lucru la fundul ei de un alb strălucitor şi a cărui piele stătea să crape. Fetița fu pusă să facă pipi, în aşa fel încât să se umple caliciile. Conjurații se împărtăşiră apoi sub semnul laptelui şi al pipiului.
După aceea, punând mâna pe tibii, îi jurară moartea lui Alexandru Obrenovici şi soției sale, Draga Maşin.
Soareaua se sfârşi groaznic. Fură aduse mai multe bătrâne, dintre care cea mai tânără avea şaptezeci şi patru de ani, iar conjurații le posedară în fel şi chip. Către orele trei dimineața, Mony şi Cornaboeux se retraseră dezgustați. Ajuns acasă, prințul se lăsă în pielea goală şi îşi oferi frumosul şi neprețuitul fund crudului Cornaboeux, care-l avu de opt ori la rând, fără să-l părăsească nici măcar o singură dată. Ei numeau aceste şedințe cotidiene ale lor: juiseta penetrantă.
După această ritualică şi istorică noapte, prințul Mony fu nevoit să suporte, o vreme, în Bucureşti, oraşul său natal, o viață, pur şi simplu, monotonă. Regele Serbiei şi soția sa ieşiră dintre copertele propriilor vieții, asasinați la Belgrad. Moartea lor, care a fost judecată în toate felurile este, deja, de domeniul trecutului. Imediat după aceea, a izbucnit şi războiul dintre Rusia şi Japonia.
într-o dimineață, prințul Mony Vibescu, la fel de gol şi de frumos ca şi Apollo din Belvedere, făcea 69 cu Cornaboeux. Amândoi îşi sugeau cu lăcomie unul altuia acadelele şi cântăreau în palmă, cu multă plăcere, nişte rulouri care n-aveau nimic de-a face cu cele ale fonografelor.

Se sloboziră, odată, şi prinţul avea gura încă plină de malahie, când intră un valet englez care-i aduse, foarte politicos, pe un platou de argint aurit, o scrisoare oficială şi care avea să-i schimbe destinul.

Scrisoarea îl încunoştinţa pe prinţul Vibescu că era numit locotenent în Rusia, în calitate de străin, în armata generalului Kuropatkin.
Prinţul şi Cornaboeux îşi manifestară entuziasmul prin nenumărate poponade reciproce. într-una din zilele următoare, se echipară şi plecară la Sankt-Petersburg.
— Războiul e pe gustul meu, declară Cornaboeux, iar cururile japonezilor trebuie să fie un deliciu.
— Fofoloancele japonezelor sunt mai mult ca sigur o plăcere, adăugă prinţul, răsucindu-şi mustaţa.
— Excelenţa sa, generalul Kokodryoff, nu vă poate primi, acum. îşi căleşte scula în oul său la capac.
— Bine, dar eu sunt aghiotantul lui, îi răspunse Mony. Voi, ăştia, petropolitanii, sunteţi ridicoli cu bănuielile voastre permanente... Uită-te la uniforma mea! Presupun că n-am fost chemat la Sankt-Petersburg numai ca să sufăr afrontul portarilor.
— Arătaţi-mi actele, îi răspunse cerberul, un colos de tătar.
— Poftim!, pronunţă sec prinţul, vârându-şi revolverul sub nasul portarului, care se înclină înspăimântat, lăsându-l pe ofiţer să treacă.
Sunându-şi pintenii Mony ajunse, grăbit, la primul etaj al palatului în care se lăfăia generalul, prinţul Kokodryoff, cu care trebuia să plece în Extremul Orient. Pretutindeni însă era pustiu, aşa că Mony, care nu-l văzuse pe general decât în ajun, la Ţar, se miră de această primire. Generalul îi dăduse totuşi întâlnire şi chiar asta era ora pe care i-o fixase.

Mony deschise o uşă şi pătrunse într-un salon mare, gol şi întunecos, pe care-l traversă murmurând:
— Pe cinstea mea! Dacă am intrat în horă, se cuvine să jucăm. Să ne continuăm, aşadar, cercetările.
Mai deschise o uşă, care se închise singură în urma sa. Se afla acum într-o încăpere şi mai întunecoasă decât cea dinainte. O voce blândă, de femeie, spuse în franceză:
— Tu eşti, Fiodor?
— Da, eu, dragostea mea!, răspunse, cu o voce joasă, dar hotărâtă, Mony, căruia inima îi bătea cu putere.
înainta grăbit către locul de unde venise vocea şi dădu peste un pat în care stătea, lungită, o femeie îmbrăcată. Femeia îl îmbrăţişa pe Mony cu patimă şi îşi strecură limba în gura lui. Acesta îi răspunse la mângâieri şi îi ridică fustele, iar ea îşi depărta, lascivă, picioarele. Avea pulpele goale şi pielea ei satinată emana un delicios parfum de verbină, ce se amesteca cu efluviile de **odor di** femina Pisicuţa ei, spre care Mony îşi întinsese mâna, era umedă. Femeia murmura:
— Hai să ne iubim... Nu mai pot fără tine... Răule, sunt opt zile de când n-ai mai venit.
Dar, în loc să-i răspundă, Mony îşi scosese amenin-ţătoarea-i unealtă şi, aşa înarmat cum se găsea, se urcă pe pat şi asalta intrarea cea îmblănită a necunoscutei, care începu imediat să-şi mişte fundul, strigând:
— Intră mai bine...
în acelaşi timp, ea îşi duse o mână la baza membrului care o sărbătorea şi începu să pipăie cele două mici ghiulele care servesc ca apendaje şi cărora li se zice testicule, dar nu pentru că, aşa cum se spune de obicei, ar servi ca martori la consumarea actului amoros, ci mai degrabă pentru că ele sunt micile capete care găzduiesc materia cervicală, ce ţâşneşte din mentulă, sau mica inteligenţă, la fel cum capul e gazda creierului, care-i sediul tuturor funcţiilor mentale.

Mâna femeii necunoscute pipăia cu grijă fuduliile lui Mony. Deodată, aceasta scoase un strigăt şi-1 răsturnă de pe ea dintr-o singură mişcare:

— M-ați indus în eroare, domnule, exclamă ea; amantul meu are trei.

Se dădu jos din pat, întoarse butonul şi se făcu dintr-odată lumină.

încăperea era mobilată simplu: un pat, câteva scaune, o masă, o măsuță de toaletă şi o sobă. Pe masă erau câteva fotografii, iar una dintre ele îl înfățişa pe un ofițer brutal, îmbrăcat în uniforma regimentului Preobrajenski.

Necunoscuta era o femeie înaltă. Frumoasele-i plete castanii erau puțin răvăşite. Corsajul desfăcut dezvelea un piept bine făcut, nişte sâni albi cu vinişoare bleu, care se odihneau molatici într-un cuib de dantelă. Jupoanele îi erau trase în jos cu castitate. Fața ei, stând dreaptă înaintea lui Mony, care rămăsese culcat pe pat, cu scula în vânt şi cu mâinile încrucişate pe mânerul săbiei, exprima, în acelaşi timp, şi stupefracție, şi mânie.

— Domnule, îi spuse tânăra, obrăznicia dumneavoastră e pe măsura țării pe care o serviți. Niciodată un francez n-ar fi avut neobrăzarea să profite, aşa ca dumneavoastră, de-o împrejurare atât de neobişnuită. Aşa că vă ordon să ieşiți.

— Doamnă sau Domnişoară, răspunse Mony, eu sunt un prinț român şi noul ofițer de stat-major al prințului Kokodryoff. Sosit de curând la Sankt-Petersburg, nu cunosc obiceiurile acestui oraş şi, deşi aveam întâlnire cu comandantul meu, neputând pătrunde aici decât amenințându-1 pe portar cu revolverul, am crezut că ar fi o prostie din partea mea să nu-i dau satisfacție unei femei, care mi se părea a avea mare nevoie să simtă un membru în vaginul ei.

— Ar fi trebuit cel puțin, spuse necunoscuta, privind spre mădularul ce bătea măsura, să mă avertizați că nu sunteți Fiodor; şi-acum plecați!

— Vai!, exclamă Mony, sunteți totuşi pariziancă, n-ar trebui s-o faceți aşa pe mironosița... Ah, cine mi le va putea da oare înapoi pe Alexine Mangetout şi pe Culculine d'Ancone?!

— Culculine d'Ancone, exclamă tânăra, o cunoaşteți pe Culculine? Eu sunt sora ei, Helene Verdier; tot

M

Verdier e şi numele ei adevărat, iar eu sunt profesoara fiicei generalului. Am un amant pe care-1 cheamă Fiodor. E ofițer. Şi are trei ouă.

în acel moment, dinspre stradă, se auzi un vuiet infernal. Helene se duse să privească de la fereastră. Mony se uită şi el, din spatele ei. Trecea regimentul Preobrajenski. Muzica intona o arie veche, pe care soldații o cântau cu foc:

Ah!...'tu-ți mama ta să-ți f...!
Sărmane țărănoi, du-te la război,
Căci muierea ta se va împreuna
Cu taurii din oborul tău.
Pe când ție, mădularul ți-l vor gâdila
Muştele siberiene.
Dar tu, membrul tău nu li-l da
într-o vineri, că e zi de post
Şi nu le da în acea zi nici zahăr,
Că-i făcut cu oase de mort.
Să-ncălecăm-încălecăm, frații mei, țărani,
Iapa ofițerului,
Căci ea are găvanul mai strâmt
Decât al fetelor de tătari.

Ah!... 'tu-ți mama ta să-ți f...!
Şi, deodată, muzica încetă. Helene scoase un țipăt. Un ofițer întoarse capul. Mony, care-i văzuse mai înainte fotografia, îl recunoscu. Era Fiodor. Tânărul ofițer salută, ridicându-şi sabia, şi strigă:
— Adio, Helene, mă duc la război... Nu ne vom mai vedea niciodată.
Helene se albi toată, ca o moartă, şi căzu leşinată în brațele lui Mony, care o duse şi-o aşeză pe pat.
îi scoase mai întâi corsetul, dezvelindu-i sânii: două superbe țâțe cu cornițe roz. îi mozoli puțin, apoi îi descheie jupa, pe care i-o scoase, la fel cum făcuse cu ju-poanele şi corsajul.^
Helene rămase numai în cămaşă. Foarte înfierbântat,*Mony îi ridică *pânza,* albă care ascundea comorile neasemuite ale celor două picioare fără

de cusur. Ciorapii erau traşi până la jumătatea coapselor, iar coapsele rotunde păreau nişte coloane de marmură. La baza pântecelui, ca într-o pădure fermecată, ruginie ca toamnele, se ascundea grota cea misterioasă. Lâna îi era deasă, iar buzele strânse ale sexului ei de femeie nu lăsau să se zărească decât o dungă subțire, asemănătoare cu o crestătură de aducere-aminte de pe stâlpii ce serveau drept calendare incaşilor.
Mony avu tot respectul pentru leşinul lui Helene. îi scoase ciorapii şi începu să-i facă toaleta ca unui nou-născut. Avea nişte picioare nostime, durdulii, ca de bebeluş. Limba prințului îşi începu operațiunile cu degetele de la piciorul drept. îi curăță cu grijă unghia de la degetul mare, apoi trecu şi la spațiul dintre degete. Se opri mai mult timp la degetul mic, care era tare mic. Recunoscu că piciorul ei drept avea gust de fragi. Limba lui neobosită se ocupă apoi de pliurile de la piciorul stâng, care pentru Mony avea un gust ce-i amintea de jambonul de Maienza.
în acea clipă, Helene deschise ochii mari, revenin-du-şi în simțiri. Mony îşi întrerupse operațiunile de curățare şi o privi pe fata cea drăguță, înaltă şi durdulie, care se întinse ca o pisică. Gura ei deschisă, în timp ce căsca, lăsa să se vadă o limbă trandafirie, între nişte dinți scurți, de culoarea fildeşului. Şi imediat după aceea surâse:
HELENE: De ce m-ai lăsat aşa, Prinţe?
MONY: Pentru binele tău am făcut-o, Helene. Eu am fost pentru tine precum bunul samaritean. Facerea de bine nu e niciodată lăsată fără de răsplată, iar eu mi-am aflat o aleasă recompensă în contemplarea comorilor tale. Tu eşti o minune, iar Fiodor e un flăcău fericit.
HELENE: Pe care, însă, vai, nu-1 voi mai vedea niciodată. Japonezii o să mi-1 omoare.
MONY: Mi-aş dori tare mult să-i pot lua locul în inima ta, dar, din păcate, eu, unul, nu am trei...

HELENE: De ce vorbeşti aşa, Mony? E-adevărat că tu n-ai trei, dar şi ceea ce ai tu e la fel de bine făcut ca şi la el.
MONY: E-adevărat, scroafă mică? Aşteaptă atunci să-mi desfac centironul... Aşa. Şi-acum arată-mi poponețul... ce mare, ce rotund şi ce bucălat e... Ai zice că seamănă cu un înger ce stă să sufle... Na! Trebuie să-i dau câteva palme în cinstea surorii tale, Culculine... clic, clac, trosc, pleosc...
HELENE: Au, au, au! M-ai încălzit atât de tare încât m-am udat toată.
MONY: Ce deşi sunt pufii tăi... clic, clac; este absolut necesar să te fac să roşeşti şi pe marea ta față din dos. Uite, el nu-i deloc supărat, iar când se mişcă puțin, ai zice că râde.
HELENE: Vino mai aproape, să te deschei la nasturi şi să mi-1 arăți de îndată pe băiețelul cel dolofan care vrea să se încălzească la sânul maicii sale. Ce frumos e! Şi-are capul mic şi roşu şi n-are pic de

păr pe cap. Ia te uită, are părul jos, la rădăcină, un păr tare aspru şi negru. Vai, ce frumos e orfănelul de el!... Hai, Mony, dă-mi-1 mie, mi-1 dai!? Vreau să-1 ţâţâlesc puţin şi să-1 fac să se slobodă în mine...
MONY: Mai aşteaptă un pic să-ţi aranjez şi petala de trandafir...
HELENE: Ah, ce bine e să simt limba ta pe şanţul poponeţului meu... Cum intră şi-mi desface creţurile ro-zetei. Vezi să nu mi-1 desfaci de tot, Mony. -Acum vezi ce frumos mă desfac? Ah! Dar te-ai vârât de tot între bucile mele... Oh, îmi vine să scap un vânt... Te rog să mă ierţi, dar nu m-am putut stăpâni... Mustăţile tale mă înţeapă, iar balele tale... porcule... balele tale... Dă-mi puţin scula ta cea groasă... să-mi astâmpăr setea...
MONY: O, Helene, ce meşteră-i limba ta! Dacă predai tot atât de bine ortografia, pe cât de bine ascuţi penele, înseamnă că eşti o profesoară desăvârşită... O, dar îmi înţepi şi glandul cu vârful limbii... acum ai ajuns la baza glandului, căruia îi netezeşti pliurile cu limba ta de foc. Ah, ciochistă fără de seamăn, limbută fără de pere-

che!... Nu mă sleii prea tare! Mi-1 iei tot în gura ta cea mică. Mă doare! Ah, ah, ah, ah! Mă gâdili... Ah, ah! O să-mi nenoroceşti fuduliile... cu dinţii tăi ascuţiţi... Aşa e mai bine, ia-mi numai măciulia... îţi place glandul meu?... scroafă mică... Ah, ah! Ah, ah!... Nu mai pot, dau pe de lături... scroafa... a înghiţit tot... Hai, acum dă-mi şi tu păpuşica ta să ţi-o sărut, până voi fi în stare să te am...
HELENE: Hai mai repede... Freacă-ţi limba de năsturelul meu... Nu-i aşa că simţi cum creşte... hai, fă-mi acum şi foarfecele... Aşa... Bagă-ţi degetul mic în vagin şi arătătorul în fund. Ah, ce bine! Ce bine e!... Ascultă! Nu-i aşa că auzi cum bolboroseşte de-atâta plăcere burta mea?... Aşa, pune mâna ta stângă peste ţâţa mea stângă. Zdrobeşte-i fraga... Ce plăcere... Uite!... nu simţi acum contrele şi mişcările mele din şale... ticălosule! Acum e bine... regulează-mă. Dă-mi puţin scula să ţi-o ung, ca să se întărească din nou şi să ne plasăm în 69, tu peste mine. Ai văzut că n-a durat mult şi ţi s-a întărit, porcule! Ia-mă acum... Stai, mi s-au agăţat nişte fire... Suge-mi ţâţele... aşa, e bine aşa! Intră până-n străfunduri... şi rămâi acolo, fără să te mişti... strâng... şi strâng şi din fund... Mă simt atât de bine... îmi vine să mor... Mony... o, sora mea, i-ai dat şi tu oare tot atâta plăcere?... împinge bine... mă unge la suflet... mă face să urlu de plăcere, ca şi când mi-aş da duhul... nu mai pot... iubitul meu Mony... să murim amândoi o dată. Ah! nu mai pot de plăcere, mă scap... variez...
Mony şi Helene cunoscură voluptatea în acelaşi moment. El îi linse apoi pisicuţa şi ea făcu la fel cu motă-nelul lui.
în timp ce el îşi ajusta ţinuta, iar Helene se îmbrăca, se auziră nişte strigăte de durere ale unei femei.
— Nu s-a întâmplat nimic, spuse Helene, îi trage câteva la fund Nadejdei: ea e camerista Wandei, care-i fiica generalului şi eleva mea.
— Pot să văd şi eu scena?, întrebă Mony.
Helene, numai pe jumătate îmbrăcată, îl conduse într-o încăpere întunecoasă, în care nu se afla nici o mo-

te am.
Cu fustele ridicate, fetiţa se aşeză lângă fata cea mare. Picioarele groase ale acesteia contrastau cu coapsele subţiri, brune şi nervoase ale celeilalte.
— E cât se poate de curios, spuse Wanda, că, deşi eu te-am deflorat pe tine, eu însămi încă mai sunt fecioară.
Actul deja începuse, iar Wanda o strângea cu patimă în braţe pe micuţa ei prietenă. îi mângâie puţin şi mi-

ca ei jucărie încă aproape imberbă. în vreme ce Ida spunea:
— Mica mea Wanda, micul meu soţ, dar ce păr ai tu! Ia-mă o dată.
Şi nu trecu mult şi clitorisul pătrunse în strâmtoarea Idei, iar frumosul fund dolofan al Wandei începu să se mişte cu multă pasiune.
Mony, pe care tot acest spectacol îl cam tulbura, îşi petrecu o mână pe sub fustele Helenei şi o masturba cu o pricepere, într-adevăr, deosebită. Ea îi răspunse în acelaşi fel şi, apucând cu toată mâna scula lui cea groasă, timp în care cele două lesbiene se strângeau la nebunie, o mânui încetişor. Ieşită din teacă, sabia lui scotea fum. Mony îşi îndoia genunchii şi ciupea nervos năsturelul Helenei. Roşie la faţă şi cu părul vâlvoi, Wanda se ridică brusc de pe trupul micuţei, care, apucând o lumânare din sfeşnic, încorona opera începută de clitorisul cel bine dezvoltat al fiicei generalului. Wanda se duse până la uşă şi-o strigă pe Nadejda, care se ivi speriată. La ordinul stăpânei, frumoasa blondă se desfăcu la piept, îşi scoase sânii ei mari afară, apoi îşi săltă fustele şi îşi oferi fundul. Clitorisul în erecţie al Wandei pătrunse cu uşurinţă între bucile ei satinate, unde intra şi ieşea mai ceva decât scula unui bărbat. Iar Ida cea mică, al cărei piept, acum dezgolit, era încântător, deşi neîmplinit, veni să-şi continue jocul cu lumânarea, aşezându-se între picioarele Nadejdei, căreia îi linse cu multă artă pisicuţa. în acel moment, datorită apăsării exercitate de degetele Helenei, Mony ejacula, iar sperma se etala pe geamul care-i separa de lesbiene. Se temură să nu le fie observată prezenţa, aşa că plecară repede de-acolo.
Se strecurară îmbrăţişaţi printr-un coridor:
— Ce vrea să zică, întrebă Mony, fraza aceea pe care mi-a spus-o portarul: „Generalul îşi căleşte scula în oul său la capac"?
— Priveşte, îi răspunse Helene, şi - printr-o uşă întredeschisă, ce lăsa să se vadă cabinetul generalului -Mony îşi zări şeful stând în picioare, gata să asalteze po-poul unui băieţel încântător. Pletele castanii ale acestuia,

căzându-i pe umeri, făceau bucle-bucle. Ochii lui albaştri şi îngereşti închideau în ei nevinovăţia efebilor pe care zeii, din dragoste pentru ei, îi fac să moară de tineri. Frumosul lui popou, alb şi tare, părea să nu primească decât cu pudoare acel cadou viril pe care i-1 făcea generalul, care aducea foarte mult cu Socrate.
— Generalul, mai adăugă Helene, îşi creşte singur copilul, care este, acum, în vârstă de doisprezece ani. Metafora portarului nu era prea explicită, deoarece generalul, în loc să se hrănească pe sine, a găsit această nimerită metodă masculină de-a nutri şi de-a împodobi sufletul vlăstarului său. O metodă fundamentală pe care o aplica în temeiul unei ştiinţe care mie mi se pare a fi destul de solidă, aşa că, mai târziu, tânărul prinţ va putea să se prezinte, fără ruşine, în bravele adunări ale celor ce conduc Imperiul.
— Incestul, spuse Mony, face miracole. Generalul părea să fi ajuns în culmea plăcerii, dându-şi peste cap ochii săi albi cu vinişoare roşii.
— Serghei, exclama el cu vocea gâtuită de emoţie, ştii tu oare că, nesatisfăcut numai cu faptul de a-ţi fi dat viaţă, instrumentul acesta şi-a asumat totodată şi sarcina de-a face din tine un tânăr perfect? Reaminteşte-ţi că Sodoma este un simbol al civilizaţiei. Homosexualitatea i-ar fi făcut pe oameni asemenea zeilor şi toate nenorocirile noastre decurg din această dorinţă pe care sexele opuse pretind că o au unul pentru celălalt. Nu există azi decât un singur mijloc de salvare a nenorocitei şi prea-sfintei Rusii, şi anume acela ca filopezii, ca toţi cei ce sunt bărbaţi, să profeseze categoric amorul socratic pentru toţi călăriţii, în timp ce femeile n-au decât să se ducă pe stânca Leucadelor pentru a lua lecţii de safism.
Şi scoţând un horcăit de plăcere, tatăl îşi slobozi tunul în popoul cel încântător al fiului.

Asedierea Port-Arthur-ului începuse. Mony şi ordonanţa sa Cornaboeux se aflau aici, împresuraţi, dimpreună cu trupele viteazului Stoessel.
Şi-n vreme ce japonezii încercau să forţeze incinta înconjurată cu sârmă ghimpată, apărătorii oraşului se consolau de canonadele ce ameninţau să-i omoare în orice clipă, frecventând cu asiduitate cafe-şantanurile şi bordelurile rămase totuşi deschise.
în acea seară, în tovărăşia lui Cornaboeux şi-a câtorva ziarişti, Mony luase o cină îmbelşugată. La masă se servise un excelent file de cal, nişte peşte pescuit în port şi nişte conserve de ananas, totul stropit cu un excelent vin de Champagne.
La drept vorbind, desertul le fusese întrerupt prin căderea neaşteptată a unui obuz, care explodase, distrugând o parte din restaurant şi omorând şi câţiva convivi. Pe Mony toată această aventură îl dispuse de-a binelea; cu sânge rece, el îşi aprinse o ţigară chiar de la faţa de masă ce luase foc şi apoi se

îndreptă, împreună cu Cornaboeux, spre un varieteu.
— Afurisitul ăsta de general Kokodryoff, spuse el în timp ce mergeau, e fără doar şi poate un remarcabil strateg, căci nu degeaba, anticipând că Port-Arthur-ul va fi asediat, a ordonat să fiu trimis aici. Este clar că vrea să se răzbune pentru că i-am surprins relaţiile incestuoase pe care le are cu fiul său. La fel ca Ovidiu, şi eu ispăşesc, la rândul meu, crima ochilor mei, atâta doar că eu nu voi scrie nici *Tristele,* nici *Ponticele.* Eu prefer să mă bucur de timpul ce-mi mai rămâne de trăit.
Câteva ghiulele de tun trecură şuierând pe deasupra capetelor lor, dar ei păşiră mai departe peste o femeie, pe care o ghiulea o retezase în două, şi ajunseră astfel dinaintea localului *Les Delices du Petit Pere.*
Acesta era şantanul cel mai şic din Port-Arthur. Sala era împâclită de fum. O nemţoaică germană, o roşcată, cu cărnurile revărsate, cânta cu un puternic accent berlinez şi era aplaudată cu frenezie de cei ce ştiau germana. După ea, veniră la rând patru *girls* englezoaice, nişte *sisters* oarecare, iar acestea dansară un pas de giga, complicat şi cu cake-walk şi macici. Erau nişte fete tare frumuşele. îşi ridicau jupele lor din mătase foşnitoare şi îşi arătau un pantalonaş împodobit cu tot felul de zorzoane; din fericire însă, pantalonaşul era despicat şi se puteau zări bucile lor mari, încadrate de pânza cea fină, sau perii care le estompau puţin albul pântecelui. Când îşi ridicau piciorul, pisicuţele lor mustăcioase îşi deschideau boticurile. Iar ele cântau:
My cosey corner girls'
şi aveau să fie mult mai aplaudate decât ridicola *fräulein* care le precedase.
Nişte ofiţeri ruşi, desigur prea săraci ca să-şi poată plăti o femeie, se masturbau cu multă conştiinciozitate,

* Fata mea din dulce cuib (în engl.).

holbându-şi ochii la acest spectacol cu adevărat paradiziac, în sensul mahomedan al cuvântului paradis.
Din când în când, un jet puternic de spermă ţâşnea din câte una dintre acele scule, turtindu-se de îndată de vreo uniformă vecină sau chiar de-o barbă.
După cele patru *girls,* orchestra atacă un marş zgomotos, iar pe scenă începu să se producă şi numărul de senzaţie. Era interpretat de o spaniolă şi-un spaniol. Costumele lor de toreadori făcură o adevărată impresie asupra spectatorilor, care intonară un *Boje tsaria Krany* de circumstanţă.
Spaniola era o superbă fată bine alcătuită. Nişte ochi negri ca tăciunele străluceau pe chipul ei palid de-un oval perfect. Şoldurile ei erau foarte frumos rotunjite şi paietele veşmântului îţi luau ochii.
Toreadorul, zvelt şi robust, îşi bâţâia aşijderi o crupă a cărei masculinitate trebuia să aibă desigur şi unele avantaje.

Această interesantă pereche trimise mai întâi spre sală, cu mâna dreaptă, în vreme ce stânga stătea sprijinită pe şoldul cambrat, o pereche de bezele care făcură furori. Apoi, dansară lasciv, după moda din ţara lor. După aceea, spaniola îşi săltă fustele până la buric şi le prinse în aşa fel încât să se lase descoperită până la făgaşul ombilical. Picioarele ei lungi erau acoperite de nişte ciorapi de mătase roşie care urcau până la treisfertul coapselor. Aici se prindeau de corset prin nişte jartele aurii, de care veneau să se lege mătăsurile, care susţineau un lup de velur negru placat peste fese, astfel încât să-i mascheze borta din dos. Pisicuţa îi era şi ea mascată de-o lână de-un negru albăstrui, care făcea cârlionţi.
Şi, în timp ce cânta, toreadorul îşi scoase la vedere organul, care era foarte lung şi foarte tare. Dansară aşa, cu pântecele înainte, părând că se caută şi se fugăresc. Burta tinerei se ondula ca o mare întărită brusc, tot aşa cum, odinioară, spuma mediteraneană se condensase pentru a zămisli neprihănitul pântece al Afroditei.
(70) Guillaume Apollinaire
Deodată, ca prin farmec, sexele celor doi histrioni se alăturară şi toată lumea crezu că aveau să facă pur şi simplu amor pe scenă.
Dar nici pomeneală de asta.
în scula sa bine prinsă în plasele, toreadorul o ridică pe tânără, care îşi îndoi picioarele şi nu mai atinse deloc pământul cu ele. Şi o plimbă puţin aşa. Apoi, servitorii din teatru întinseră, cam la vreo trei metri deasupra capetelor spectatorilor, o sârmă pe care el se urcă şi, asemenea unui funambul obscen, îşi plimbă metresa pe deasupra celor ce priveau congestionaţi. Mergând de-a-n-dăratelea, reveni apoi pe scenă. Spectatorii aplaudară zgomotos şi putură admira îndelung nurii spaniolei, al cărei fund mascat părea că surâde, atât de multe gropiţe făcea.
Veni apoi rândul femeii. Toreadorul îndoi genunchii şi, bine înfipt în burta partenerei, fu plimbat, la rându-i, pe coarda cea întinsă.
Pe Mony, această fantezie funambulescă îl excitase.
— Hai la bordel, îi spuse el lui Cornaboeux. *Samuraii veseli* - acesta era plăcutul nume al lupanarului la modă din timpul asediului de la Port-Arthur.
Era ţinut de doi bărbaţi, doi foşti poeţi simbolişti, care, după ce se luaseră din dragoste, la Paris, veniseră să-şi ascundă fericirea în Extremul Orient. Ei practicau lucrativa meserie de patron de bordel şi nu le mergea deloc rău. Se îmbrăcau în haine muiereşti şi pretindeau că sunt lesbiene, dar fără să fi renunţat la mustăţile şi la numele lor de bărbaţi.
Unul se numea Adolphe Terre. El era şi cel mai în vârstă. Cel mai tânăr îşi avusese momentul lui de glorie la Paris. Cine nu-şi mai aminteşte oare de mantaua *gris perle* şi de gulerul de hermină ale lui Tristan de Vinaigre?
— Am vrea nişte femei, îi spuse Mony în franceză casierei, care nu era altul decât Adolphe Terre.
Acesta începu să recite unul dintre poemele sale:
Amorurile unui prinţ (71)
într-o seară, pe când urmăream o nimfă, Intre Versailles şi Fontainbleau,
prin pădurile pline de şoapte, Scula mi se-ntări şi deodată,
cu ocazia ce i se ivise,
Trecând subţire şi dreaptă, diabolic de idilică, O avui de trei ori, apoi mă-mbătai
douăzeci de zile, Mă alesei cu un sculament,
dar zeii avură grijă De poet. Glicinele au luat locul
părului meu de bărbat, Iar Vergiliu şi-a slobozit asupra-mi
acest distih versaillez...
— Ajunge, ajunge, zise Cornaboeux, noi vrem femei, pentru numele lui Dumnezeu!
— Submetresa e aici de faţă!, zise cu respect Adolphe. Submetresa, adică blondul Tristan de Vinaigre, păşi
cu graţie şi, aţintindu-şi ochii săi albaştri asupra lui, pronunţă cu o voce cântată acest poem istoric:
Scula mea s-a rumenit ca de-o mare fericire
în primăvara vieţii mele,
Iar fuduliile mi s-au legănat ca nişte fructe
pârguite ce-şi caută coşul. Somptuoasa lână în care-şi are sălaşul în straturi dese se-aşterne Din dos
şi pană la vintre, şi de la

vintre pană la buric (mă rog, peste tot!), Respectându-mi totuşi plăpândele fese, Nemişcate şi strânse, când trebuie
să mă uşurez,
La masa prea înaltă şi pe hârtia prea rece, De caldele-mi fecale din cugetul meu.

— în fine, zise Mony, aici e-un bordel sau e-o latrină publică?

— Toate damele sunt în salon!, strigă Tristan, şi-i întinse lui Cornaboeux un prosop, adăugând totodată:

— Un prosop la doi, domnilor... înțelegeți... e stare de asediu.

Adolphe încasă cele 360 de ruble, atât cât costau raporturile cu târfele la Port-Arthur. Cei doi amici intrară în salon. Aici îi aştepta un spectacol care n-avea asemuire.

Târfele, îmbrăcate în halate de baie de culoarea coacăzei, cârmezii, bleu guimet sau roşu închis, jucau bridge, fumând nişte țigarete aurii.

în acel moment, se produse o bubuitură teribilă: găurind tavanul, un obuz se izbi cu putere de sol şi se înfipse exact în mijlocul cercului format de jucătoarele de bridge. Din fericire, obuzul nu făcu explozie, însă femeile căzuseră pe spate, țipând. Picioarele li se ridicară în aer şi toate îşi arătară asul de pică privirilor pofticioase ale celor doi militari. Se produse o adevărată expoziție de funduri de toate naționalitățile, căci acest bordel dispunea de târfe de toate neamurile. Poponețul în formă de pară al frisonei contrasta cu poponețele durdulii ale pariziencelor, cu minunatele buci ale englezoaicelor, cu posterioarele pătrate ale scandinavelor şi cu fundurile lăsate ale catalanelor. O negresă îşi etala o masă frământată, care aducea mai degrabă cu un crater vulcanic decât cu o crupă de femeie. De îndată ce aceasta se ridică în picioare, ea proclamă că tabăra adversă era făcută marț, atât de repede se obişnuiseră aici cu ororile războiului.

— Eu o iau pe negresă, declară Cornaboeux, timp în care această regină din Saba, ce se ridicase în picioare auzindu-se numită, îl salută pe acel Solomon al ei cu următoarele cuvinte plăcute:

— Tiu vine să împreuni cu ma'ea mea pătată, m'siu gene'al?

Cornaboeux o îmbrățişa cu multă gentilețe. Mony însă nu era mulțumit de toată această expoziție universală.

— Unde-s japonezele?, întrebă el.

— Costă cu cincizeci de ruble mai mult declară submetresa, răsucindu-şi mustățile zdravene, înțelegeți, ele reprezintă inamicul.

Mony plăti şi înăuntru fură aduse vreo douăzeci de gheişe în costum național.

Prințul îşi alese una, care era încântătoare, iar submetresa lăsă cele două cupluri să pătrundă într-un retiro amenajat într-un anume scop.

Negresa, care se numea Cornelie, şi gheişa, care răspundea la delicatul nume de Kilyemu, adică mugur de floare de moşmol de Japonia, se dezbrăcară cântând, una în sabira tripolitană, cealaltă în bicilamară.

Mony şi Cornaboeux se dezbrăcară la rândul lor.

Prințul îi lăsă pe valet şi pe negresă într-un colț şi nu se mai ocupă decât de Kilyemu a cărei frumusețe copilărească şi gravă totodată îl încânta.

O îmbrățişa cu multă tandrețe şi doar când şi când, în timpul acestei frumoase nopți de amor, se mai auzi bubuitul tunurilor. Obuzele explodau cu blândețe. Ai fi zis că un prinț oriental oferea un foc de artificii în cinstea vreunei prințese georgiene care mai era pe deasupra şi fecioară.

Kilyemu era micuță, dar foarte bine alcătuită, avea corpul galben ca piersica, iar sânii micuți şi ascuțiți şi la fel de tari ca nişte mingi de tenis. Pe pubis nu avea decât o vagă tufă, aspră şi neagră, de păr, ca o pensulă muiată în vopsea.

Se aşeză pe spate şi, aducându-şi coapsele pe bazin, cu genunchii îndoiți, îşi desfăcu, la

maxim, picioarele, ca pe o carte.
Această postură imposibilă pentru o europeancă stârni uimirea lui Mony.
Şi nu peste mult timp gustă şi din plăcerile pe care le oferea. Scula sa se înfipse de tot, până-n plasele, într-un locaş feminin foarte elastic şi care, mai întâi larg, se strânse mai apoi de-a dreptul uimitor.
Iar această fetiță, care părea abia nubilă, avea şi cleştişor. Mony îşi dădu bine seama de asta atunci când, după ultimele tresăriri de plăcere, se descarcă într-un vagin care se strânse teribil şi-1 supse până la ultima picătură...

— Istoriseşte-mi povestea vieții tale, îi spuse Mony lui Kilyemu, pe când din colț continuau să se audă gâfâielile animalice ale lui Cornaboeux şi ale negresei.
Kilyemu se aşeză.
— Eu sunt, zise ea, fata unui cântăreț din *sammisen,* adică un fel de chitară cu care se cântă la teatru. Tatăl meu întruchipa corul şi, în timp ce cânta nişte arii triste, recita nişte povestiri lirice şi cadențate, dintr-o lojă cu zăbrele, ce se afla în partea din față a scenei. Mama mea, frumoasa Piersică de Iulie, interpreta rolurile principale din acele lungi piese atât de iubite de dramaturgia niponă.
îmi aduc aminte că aici se jucau *Cei patruzeci şi şapte de Roonini, Frumoasa Siguenaî* şi chiar *Taîko.*
Trupa noastră mergea din oraş în oraş şi această minunată natură în care-am crescut mi se înfățişează întotdeauna în minte în momentele de abandon amoros.
Mă cățăram prin *matsui,* acele uriaşe conifere; aveam să-i văd cum se scaldă la râu pe acei frumoşi samurai goi, a căror mentulă enormă nu avea pentru mine, la acea dată, nici o semnificație, şi râdeam împreună cu servitoarele drăguțe şi vesele, care-i ştergeau, după ce ieşeau din apă.
O! să faci dragoste în țara mea pururea în floare! Să iubeşti un luptător îndesat, sub cireşii înfloriți, şi să cobori dealurile sărutându-te cu el!
Un matelot de la Compania *Nipon Josen Kaîsha,* aflat în permisie şi care-mi mai era şi verişor, îmi luă într-o bună zi floarea.
Tatăl meu şi mama mea interpretau *Hoțul cel mare* şi sala era plină până la refuz. Verişorul mă luă cu el la plimbare. Aveam atunci treisprezece ani. El călătorise prin Europa şi-mi povestea despre minunățiile unei lumi de care eu habar n-aveam. Mă aduse într-o grădină plină de stânjenei, de camelii de-un roşu închis, de crini galbeni şi de lotuşi asemănători cu limba mea, atât erau de roz şi de frumoşi, şi unde nu mai era nimeni în afară de noi. Aici mă îmbrățişa şi mă întrebă dacă mai făcusem

dragoste, la care eu răspunsei că nu. Atunci el îmi desfăcu chimonoul şi-mi pipăi sânii, lucru care mă făcu să râd, însă devenii foarte serioasă în momentul în care îmi puse în mână un membru tare, lung şi gros.
— Ce vrei să faci cu el?, îl întrebai eu.
Fără să-mi răspundă, mă culcă pe spate, îmi dezgoli picioarele şi vârându-şi limba în gura mea, îmi răpi fecioria. Mai avui puterea să scot un strigăt, care mai mult ca sigur tulbură gramineele şi frumoasele crizanteme din grădina aceea goală, şi, imediat după asta, în mine se deşteptă voluptatea.
Mai apoi, mă răpi un armurier; era la fel de frumos ca un Daiboux din Kamakura şi trebuie să vorbesc cu evlavie despre vergeaua lui ce părea de bronz aurit şi era inepuizabilă. în toate serile, înainte de-a face amor, credeam că nu-mi voi afla sațul, dar, după ce simțeam de vreo cincisprezece ori la rând cum se împrăştie în vulva mea sămânța lui caldă, trebuia să-i ofer crupa mea obosită ca să se poată satisface sau, atunci când eram mult prea istovită, îi luam membrul în gură şi i-1 sugeam până când el îmi poruncea să mă opresc! Şi avea să se sinucidă

în semn de supunere la prescripțiile codului Bushido şi, săvârşind acest act cavaleresc, pe mine avea să mă lase singură şi neconsolată.
Un englez din Yokohama mă adună de pe drumuri. Mirosea a cadavru, ca toți europenii, şi multă vreme nu mă putui obişnui cu acel miros. Aşa că îl rugai să mă facă în fund, ca să nu-i mai văd înaintea ochilor fața bestială cu favoriți roşcovani. Totuşi, până la urmă, mă obişnuii cu el, şi, cum se afla sub înrâurirea mea, îl obligai să mă lingă până când limba lui, apucată de crampe, nu se mai putu mişca defel în vulva mea.
O prietenă pe care mi-o făcusem la Tokyo şi care mă iubea la nebunie veni întru consolarea mea.
Aceasta era frumoasă ca primăvara, iar pe sfârcurile sânilor ei păreau că se odihnesc totdeauna două albine. Ne satisfăceam dorințele cu o bucățică de marmură galbenă, tăiată la ambele capete în formă de penis. Eram nesățioase şi înnebunite de patimă, una în brațele celei-

lalte, şi, făcând spume şi urlând, ne agitam furioase, ca doi câini care vor să roadă acelaşi os.
într-o zi oarecare, englezul îşi pierdu mințile; se credea Şogun şi voia să-l tragă în țeapă pe Mikado.
îl duseră legat, iar eu o făcui pe prostituata, în tovărăşia prietenei mele, până-n ziua în care mă îndrăgostii de un neamț, solid, puternic şi foarte tânăr, care avea o sculă mare şi inepuizabilă. Acesta mă bătea, iar eu îl îmbrățişam, plângând. în cele din urmă, stâlcită în bătaie, îşi făcea pomană cu mine, iar eu nu mai puteam de plăcere după unealta lui, strângându-i-o ca o posedată, din toate puterile.
Luarăm într-o zi vaporul şi el mă duse la Şânhai unde mă vându unei codoaşe. Apoi, frumosul meu Egon o întinse fără să se mai uite înapoi, iar eu rămăsei disperată în mijlocul femeilor din bordel, ce-şi râdeau de mine. Ele mă învățară meseria cum trebuie şi, după ee câştigai mulți bani, plecai şi eu prin lume, ca o femeie cinstită, în căutarea lui Egon al meu şi ca să-i mai simt o dată membrul în mine şi să mor cu gândul la rozul pomilor în floare din Japonia.
Micuța japoneză, dreaptă şi serioasă, dispăru apoi ca o umbră, lăsându-l pe Mony să mediteze cu ochii înlăcrimați la fragilitatea pasiunilor omeneşti.
Se auzi un sforăit puternic şi, întorcând capul, Mony îi văzu pe negresă şi pe Cornaboeux adormiți cast, unul în brațele celuilalt, şi amândoi monstruoşi la vedere. Fundul cel mare al Corneliei ieşea în relief, reflectând lumina de lună ce pătrundea prin fereastra deschisă. Mony îşi trase sabia din teacă şi înțepă cu ea în acea grasă halcă de carne.
Şi în salon se auzeau de asemenea strigăte. Cornaboeux şi Mony ieşiră împreună cu negresa. Sala era îmbâcsită de fum. Câțiva ofițeri ruşi, beți şi necioplițí, dăduseră năvală înăuntru şi, înjurând de mama focului, se repeziseră asupra englezoaicelor din bordel, iar acestea, speriate de aspectul vulgar al acelor soldăței, proferau care mai de care nişte *Bloody* şi nişte *Damned.*

Cornaboeux şi Mony contemplară un moment violarea târfelor, apoi părăsiră straşnica poponadă colectivă, lăsându-i disperați pe Adolphe şi pe Tristan de Vinaigre, care încercau zadarnic să restabilească ordinea, împiedi-cându-se în jupoanele lor muiereşti.
în acele clipe intră şi generalul Stoessel, aşa că toată lumea trebui să ia poziția de drepți, inclusiv negresa.
Tocmai atunci japonezii dădeau primul lor asalt asupra oraşului încercuit.
Mony aproape că îşi dori să se întoarcă, pentru a vedea ce are de gând şeful său, când se auziră nişte țipete de groază dinspre întărituri.
Sosiră şi nişte soldați, aducând cu ei un prizonier. Acesta era un tânăr înalt, un neamț, şi fusese descoperit la limita şanțurilor de apărare pe când încerca să dezgroape nişte cadavre. Junele țipa în nemțeşte:
— Eu nu sunt hoț. îi iubesc pe ruşi şi-am traversat cu curaj liniile japoneze numai ca să mă ofer ca tanti, tapet sau poponel. Fiindcă desigur duceți lipsă de femei şi n-o să vă pară rău dacă o să mă aveți.
— La moarte, strigară soldații, la moarte cu el; e un spion, un hoț şi-un profanator de cadavre.
Nici un ofițer nu-i însoțea pe soldați. Mony făcu câțiva paşi înainte şi îi ceru câteva explicații.
— Vă înşelați, îi zise el străinului, avem femei gârlă, iar crima voastră trebuie pedepsită. Veți fi regulat în fund, dacă asta vă e dorința, de către toți soldații care v-au luat prizonier, după care veți fi tras în țeapă. Veți muri aşa cum ați trăit şi, după câte susțin moraliştii, aceasta e şi moartea cea mai

frumoasă. Care vă este numele?

— Egon Muller, declară bărbatul tremurând.

— Aşa deci, zise sec Mony, atunci înseamnă că veniți din Yokohama şi că ați traficat-o într-un mod ruşinos, ca un adevărat codoş, pe metresa dumneavoastră, o japoneză numită Kilyemu. Tanti, spion, codoş şi profanator de morminte, tacâmul complet! Pregătiți parul, iar voi, soldați, faceți-i pe plac... N-aveți în fiecare zi o asemenea ocazie...

Frumosul Egon fu lăsat în pielea goală. Era un băiat de o admirabilă frumusețe, iar sânii îi avea rotunjiți ca ai unui hermafrodit. La vederea atâtor farmece, soldații îşi scoaseră baionetele lor întărite de poftă.

Emoționat şi cu lacrimi în ochi, Cornaboeux îşi rugă stăpânul să-1 cruțe pe Egon, dar Mony rămase neînduplecat şi nu-i dădu voie ordonanței sale decât să-i fie ascuțită puțin scula de către încântătorul efeb. Cu fundul oferit, acesta primi, rând pe rând, în anusul său dilatat, armele strălucitoare ale soldaților care, ca nişte dobitoace de treabă, cântau imnuri religioase, felicitându-se pentru captura făcută.

După ce primi şi cea de-a treia salvă în el, spionul începu să juiseze teribil şi să-şi mişte fundul, în timp ce continua să sleiască măciuca lui Cornaboeux, de parcă mai avea de trăit încă treizeci de ani de acum înainte.

între timp, fusese ridicată şi țeapă ce urma să-i servească drept scaun poponețului.

Şi după ce toți soldații îl avură pe prizonier, Mony îi şopti câteva cuvinte la ureche lui Cornaboeux, ce era întru totul marcat de felul în care-i fusese ascuțit condeiul.

Acesta se duse până la bordel şi se întoarse, repede, însoțit de tânăra prostituată japoneză Kilyemu, care se tot întreba ce anume vor de la ea.

Şi deodată îl zări pe Egon, pe care chiar în acel moment îl înfigeau, legat, în țeapă. Acesta se răsucea în fel şi chip, iar sulița îi pătrundea puțin câte puțin fundamentul. Iar în partea din față, scula îi era'atât de încordată încât era gata să se rupă.

Mony le-o prezentă pe Kilyemu soldaților; sărmana femeiuşcă îşi privea amantul tras în țeapă cu nişte ochi în care se amestecau laolaltă, într-o dezolare supremă, teroarea, amorul şi mila. Soldații o dezbrăcară şi-i săltară micul ei corp de pasăre peste al celui înfipt în țeapă.

Apoi, îi depărtară nefericitei picioarele şi cornul cel umflat, pe care atâta"şi-l dorise, o pătrunse din nou.

Mica şi sărmana ei minte proastă nu înțelegea acea barbarie, dar druga ce-o împlinea pe dinăuntru îi zgân-dărea prea tare voluptatea. Aproape că înnebunise de

atâta plăcere, iar mişcările ei făceau ca încetul cu încetul trupul amantului să coboare tot mai mult în lungul țepei. O dată cu țâşnirea propriei sale sperme, Egon îşi dădu duhul.

Straniu mai era şi stindardul acesta pe care-1 făceau împreună, acel om legat fedeleş şi acea femeie ce se zvârcolea în țeapă, cu gura căscată!... Un sânge negru se adunase într-o băltoacă la baza stâlpului.

— Soldați, salutați-i pe cei ce mor, exclamă Mony, adresându-i-se apoi lui Kyliemu:

— Ți-am împlinit toate dorințele... Acum toți cireşii sunt în floare în Japonia, iar amanții îşi poartă paşii prin zăpada trandafirie a petalelor ce se scutură!

După ce rosti aceste vorbe, Mony, ațintindu-şi revolverul asupra ei, îi zbură creierii, care se împrăştiară pe toată fața ofițerului, ca şi cum victima şi-ar fi dorit să-şi scuipe călăul în obraz.

După sumara execuție a spionului Egon Miiller şi a prostituatei japoneze Kilyemu, prințul Vibescu devenise un om foarte popular la Port-Arthur.

într-o zi, generalul Stoessel porunci să fie chemat şi-i încredința un plic, spunându-i:

— Prințe Vibescu, chiar dacă nu eşti rus, asta nu te împiedică să fii unul dintre cei mai buni ofițeri din oraş... Aşteptăm să ne vină nişte ajutoare, numai că generalul Kuropatkin ar trebui să se grăbească... Dacă mai întârzie mult, vom fi nevoiți să capitulăm... Câinii ăştia de

japonezi ne pândesc, iar fanatismul lor va înfrânge într-o bună zi rezistenţa noastră. Va trebui să treci peste liniile japoneze şi să-i înmânezi generalissi-mului această depeşă.
I se pregăti un balon. Timp de opt zile, Mony şi Cornaboeux făcură exerciţii de mânuire a aerostatului, care fu umflat într-o frumoasă dimineaţă.
Cei doi mesageri se urcară în nacelă, pronunţară tradiţionalul „Daţi-i drumul" şi-n curând, după

ce intrară în stratul de nori, pământul nu li se mai păru a fi decât un lucru de nimic, iar teatrul de război li se înfăţişă cât se poate de clar, cu armatele şi escadrele lui de pe mare; un chibrit, pe care-l scăpărară ca şă-şi aprindă ţigara, lăsă o dâră mult mai luminoasă decât ghiulelele uriaşelor tunuri de care se serveau beligeranţii. O briză prielnică împinse balonul în direcţia armatelor ruseşti şi, după câteva zile, aterizară şi fură primiţi de un ofiţer înalt, care le ură bun venit. Acesta nu era altul decât Fiodor, bărbatul cu trei fudulii, fostul amant al Helenei Verdier, sora Culculinei d'Ancone.
— Locotenente, îi spuse prinţul Vibescu sărind din nacelă, eşti un om foarte de treabă şi primirea pe care ne-o faci ne scuteşte de multe oboseli. Dă-mi voie să-ţi cer iertare pentru faptul că la Sankt-Petersburg, împreună cu metresa ta, Helene, profesoara de franceză a fiicei generalului Kokodryoff, te-am încornorat.
— Şi bine aţi făcut, ripostă Fiodor, căci, închipui-ţi-vă, aici am dat peste sora ei, Culculine, o fată superbă şi care este chelneriţă într-o braserie cu femei, frecventată de ofiţerii noştri. Şi-a părăsit Parisul pentru a face avere în Extremul Orient. Şi câştigă o mulţime de bani aici, fiindcă ofiţerii chefuiesc ca unii care nu mai au mult de trăit, iar prietena ei, Alexine Mangetout, e şi ea aici.
— Cum? exclamă Mony, Culculine şi Alexine sunt aici!?... Condu-mă degrabă la generalul Kuropatkin; mai înainte de toate, trebuie să-mi îndeplinesc misiunea... Şi, după aceea, o să mă conduci şi la braserie. ■
Generalul Kuropatkin îl primi pe Mony cu multă amabilitate în palatul său. Acesta era un vagon destul de bine amenajat, de altfel.
Generalissimul citi misiva, apoi zise:
— Vom face tot ce ne stă în putinţă pentru a elibera Port-Arthur-ul. Iar până atunci, prinţe Vibescu, te numesc cavaler al ordinului Sf. Gheorghe.
O jumătate de oră mai târziu, proaspătul decorat se afla în braseria de la *Cazacul adormit,* în tovărăşia lui Fiodor şi-a lui Cornaboeux. Două femei se repeziră să-i servească. Acestea erau Culculine şi Alexine, încântă-

toare amândouă. Erau îmbrăcate ca soldaţii ruşi şi purtau un şorţ de dantelă pe dinaintea pantalonilor largi, vârâţi în cizme, iar fundurile şi piepturile lor ieşeau plăcut în evidenţă, bombându-le uniforma. O micuţă caschetă, aşezată însă anapoda peste podoaba lor capilară, completa ceea ce portul acela militar avea excitant. Ele păreau, astfel, nişte mici figurante de operetă.
— Uite-l pe Mony!, exclamă Culculine.
Prinţul le îmbrăţişa pe cele două femei şi le ceru să-i istorisească tot ce li se mai întâmplase.
— S-a făcut, zise Culculine, dar o să ne povesteşti şi tu tot ce-ai mai făcut.
Când mi-am revenit în simţiri, după noaptea aceea fatală, în care hoţii ne-au lăsat pe jumătate moarte lângă cadavrul unuia dintre ei şi căruia îi retezasem scula cu dinţii într-o clipă de nebunie amoroasă, eram înconjurată de doctori. Fusesem găsită cu un cuţit înfipt în fund. Alexine primi şi ea îngrijiri acasă, iar de tine nu mai avurăm nici un fel de veşti. Când puturăm ieşi, aflarăm că plecaseşi în Serbia. Afacerea declanşase un enorm scandal, iar senatorul Alexinei nu mai vru s-o întreţină.
La Paris, steaua noastră începea să cam apună. Izbucni apoi şi războiul dintre Rusia şi Japonia. Peştele uneia dintre amicele mele organiză atunci un transport de femei, care să servească în braseriile-bordeluri ce mergeau pe urma armatei ruse; ne lăsarăm ademenite şi iată-ne ajunse aici.
Mony le povesti apoi şi el tot ce păţise, omiţând însă cele întâmplate în Orient-Expres. îl prezentă pe Cornaboeux celor două femei, dar nu le spuse că el era hoţul care-şi vârâse cuţitul în fundul Culculinei.
Toate aceste amintiri atraseră după sine un mare consum de băuturi; sala se umpluse de ofiţeri cu cas-chetă, care cântau cât îi ţinea gura, mângâindu-le pe servitoare.
— Să ieşim, zise Mony.

Culculine şi Alexine îi urmară şi cei cinci militari ieşiră dintre metereze şi se îndreptară spre cortul lui Fiodor.

Se lăsase o noapte înstelată. Trecând pe dinaintea vagonului generalissimului, Mony avu fantezia de a o dezgoli pe Alexine, ale cărei buci mari păreau a nu se simți în largul lor în nădragi, şi, pe când ceilalți îşi continuau drumul, el pipăia superbul ei poponeț ce semăna cu o față palidă sub o lună la fel de palidă; apoi, sco-țându-şi năbădăioasa sculă, o frecă, pofticios, de dunga fundului, pe care-1 şi ințepă de câteva ori, după care se hotărî, brusc, ce să facă, auzind semnalele scurte de goarnă, acompaniate de bătăile de tobă. Scula se coborî între bucile ei răcoroase şi se angaja într-o vale ce ducea spre altar. Mâinile lui, petrecute în față, îi încâlceau blănița şi-i agasau clitorisul. Maşinăria se mişca înainte şi înapoi, răscolind cu fierul plugului ei brazda Alexinei, care nu mai putea de plăcere, agitându-şi fundul ei selenar, de care parcă până şi luna surâdea, admirându-1. Şi se auzi deodată şi monotona chemare a santinelelor; strigătele lor se repetară pe toată lungimea nopții. Alexine şi Mony îşi văzură mai departe de plăcerile lor, iar atunci când ejaculară, amândoi o dată şi suspinând din greu, un obuz despică aerul şi-i ucise pe loc pe cei câtiva soldați ce dormeau într-un şanț. Aceştia muriră smior-căindu-se, ca nişte copii care strigă după mama lor. Mony şi Alexine îşi îndreptară repede ținuta şi alergară la cortul lui Fiodor.
Aici, dădură peste Cornaboeux, care se desfăcuse la prohab şi sta îngenuncheat dinaintea Culculinei, care-şi dăduse nădragii jos şi-i arăta poponețul. Cornaboeux zicea:
— Nu se cunoaşte deloc: nici n-ai zice c-ai primit o lovitură de cuțit în el, spuse Cornaboeux şi, după aceea, ridicându-se, o regulă în fund, răcnind, în acest timp, nişte fraze ruseşti pe care le învățase pe front.
Excitat, Fiodor se plasă în fața ei şi îi introduse membrul în adâncul vagin. Ai fi putut zice acum că Culculine era un băiat drăguț, tras în țeapă de un altul, în vreme ce el îşi vârâse coada într-o femeie. Şi cum ea era îmbrăcată în haine bărbăteşti, într-adevăr membrul lui Fiodor părea să fie chiar al ei. Numai că bucile ei erau

mult prea mari ca această părere să fie menținută un timp mai îndelungat. în plus, talia-i subțire şi pieptul bombat dezmințeau faptul că ar fi fost un poponel. Grupul în trei se mişca în cadență, drept care Alexine se apropie şi ea ca să pipăie trioul de boaşe al lui Fiodor.
în acel moment, de-afară, se auzi vocea răspicată a unui soldat care dorea să-i vorbească prințului Vibescu.
Mony ieşi din cort; militarul venea ca ştafetă din partea generalului Munin, care-i poruncea să se prezinte cât mai degrabă la el.
Traversând toată tabăra, îl urmă pe soldat până când ajunseră la un furgon, în care Mony se urcă, în vreme ce soldatul anunța:
— Prințul Vibescu.
Interiorul furgonului aducea cu un budoar, dar cu unul oriental. Aici domnea un lux fără seamăn, iar generalul Munin, un colos de vreo cincizeci de ani, îl primi pe Mony cu o blândețe aparte.
îi prezentă o femeie drăguță, cam de vreo douăzeci de ani, ce sta tolănită pe o sofa.
Aceasta era o circaziană şi era chiar soața sa.
— Prințe Vibescu, spuse generalul, soția mea a auzit vorbindu-se azi de isprava ta şi-a ținut să te felicite. Pe de altă parte, fiind în trei luni, o poftă de femeie însărcinată, şi căreia nu i se poate împotrivi, îi dă ghes să se culce cu tine. Ia-o! Şi fă-ți datoria. în ce mă priveşte, eu o să mi-o satisfac în alt chip.
Fără să scoată o vorbă, Mony se lăsă gol şi începu s-o dezbrace şi pe frumoasa Haîdyn, care părea să fie într-o stare de excitație extraordinară. în timp ce o dezbrăca, aceasta îl muşca.
Femeia era admirabil întocmită, iar sarcina încă nu i se vedea. Sânii ei înmuiați de Grații se

aţineau rotunjiţi ca nişte ghiulele.
Trupul ei era suplu, alunecos şi zvelt. Iar între mărimea poponeţului şi subţirimea taliei era o disproporţie atât de frumoasă încât Mony îşi simţi mădularul înălţându-se falnic, ca un brad norvegian.

Ea îl cuprinse, în vreme ce el îi pipăia coapsele, mai groase în partea de sus şi care se subţiau înspre genunchi.
Când rămase cu totul goală, se urcă peste ea şi în vreme ce o poseda, nechezând ca un armăsar, ea savura cu ochii închişi acea nesfârşită beţie a simţurilor.
între timp, generalul Munin chemase înăuntru un băieţel chinez, drăguţ foc şi înfricoşat.
Ochii lui bridaţi, îndreptaţi către cuplul ce făcea amor, clipeau nedumeriţi.
Generalul îl dezbrăcă şi-i mozoli puţulica, ce nu era mai mare decât o jujubă.
îl întoarse apoi pe burtă şi-1 pălmui peste popoul lui slab şi galben. Apucă sabia cea mare şi-o plasă nu departe de el.
Apoi îl trase în ţeapă pe micuţul băieţel, care trebuie că era la curent cu acest fel de civilizare a Manciuri-ei, căci îşi mişca într-un mod foarte expert micul lui trup de exemplar celest.
Generalul spunea:
— Fă-ţi toate plăcerile, Haîdyna mea, căci şi eu mi le fac.
Şi scula sa ieşea atunci aproape complet din trupul puiului de chinez, pentru a reintra la fel de repede înapoi. Când fu în culmea plăcerii, apucă sabia şi, strângând din dinţi şi fără să se oprească din bortelit, reteză capul micului chinezoi, ale cărui ultime spasme îi procurară o de-osebită plăcere, în vreme ce sângele ţâşnea din gâtul acestuia ca apa dintr-o fântână.
Generalul îşi trase apoi scula şi şi-o şterse cu o batistă. Apoi îşi curăţă şi sabia şi ridicând căpăţâna micului decapitat, i-o prezentă lui Mony şi lui Haîdyn, care acum îşi schimbaseră poziţiile.
Circaziana îl încălecase pe Mony cu patimă. Ţâţele îi jucau, iar fundul rse sălta, frenetic.
Acum, mâinile lui Mony îi palpau fesele acelea mari şi minunate.
— Ia priviţi, spuse generalul, cât de drăgălaş surâde micul chinezoi.

Şi capul copilului, şi înspăimântătorul său rânjet sporiră turbarea erotică a celor doi amorezi, care se frecară cu şi mai multă ardoare.
Generalul dădu drumul ţestei să cadă şi, apucân-du-şi muierea de şolduri, îi introduse membrul în dos. Prin aceasta, plăcerea lui Mony crescu şi mai mult. Cele două scule, despărţite doar puţin de-un perete subţire, se loveau în bot, sporind astfel şi plăcerea junei, care-1 muşca pe Mony şi se încolăcea în jurul lui ca o viperă. Tripla descărcare de spermă avu loc o dată. Cei trei se desprinseră, apoi, din îmbrăţişare, iar generalul, de îndată ce se ridică în picioare, îşi săltă sabia deasupra capului şi strigă:
— Şi-acum vei muri, prinţe Vibescu, căci ai văzut prea mult!
Mony însă îl dezarma fără nici o greutate. Apoi îl legă de mâini şi de picioare şi-1 azvârli într-un colţ al fur-gonului, nu departe de cadavrul puiului de chinez. Şi îşi continuă până în zori plăcutele lui jocuri amoroase cu generăleasa. Când o părăsi, aceasta era moartă de oboseală şi adormită. Generalul dormea şi el, legat fedeleş.
Mony se îndreptă atunci spre cortul lui Fiodor: şi aici se făcuse amor toată noaptea. Alexine, Culculine, Fiodor şi Cornaboeux dormeau despuiaţi, claie peste grămadă, trântiţi pe nişte mantale. Sperma se încleiase pe blăniţa femeilor, iar sculele bărbaţilor spânzurau jalnic.
Mony îi lăsă mai departe să doarmă şi-o porni să hoinărească prin tabără. Se anunţa o apropiată luptă cu japonezii. Soldaţii se echipau ori luau masa de dimineaţă. Câţiva călăreţi îşi pansau caii răniţi.
Un cazac, căruia îi îngheţaseră mâinile, încerca să şi le dezmorţească în vulva propriei sale iepe. Animalul necheza încetişor; încălzit, cazacul se urcă deodată pe un scaun, plasat

dinapoia mârțoagei sale, şi, trăgând o sculă lungă ca un vârf de lance, o înfipse cu deliciu în vulva animală, care împrăştia un puternic afrodiziac cabalin, căci bruta aceea de om ejacula de trei ori, la rând, agitân-du-şi fundul de mai multe ori, înainte de a o părăsi.

Un ofițer, care văzuse acel act bestial, se apropie de soldat cam în acelaşi timp cu Mony. El îi reproşa cu toată asprimea faptul că se lăsase târât de patimă:
— Prietene, îi spuse el, masturbarea e o calitate militară. Orice soldat bine instruit trebuie să ştie că, la vreme de război, singurul act de amor permis este ona-nismul. Fă mai bine labă, dar nu te atinge nici de femei, nici de animale. De altfel, masturbarea e un lucru demn de toată lauda, căci ea le permite atât bărbaților, cât şi femeilor să se obişnuiască cu ideea despărțirii lor nu prea îndepărtate şi definitive. Moravurile, spiritul, veşmintele şi gusturile celor două sexe se deosebesc din ce în ce mai mult. Ar cam fi vremea să ne dăm seama, şi asta mi se pare foarte necesar dacă vrem să stăpânim pământul, ar cam fi vremea să ținem cont de această lege a naturii, o lege care, nu peste multă vreme, va sfârşi prin a se impune.
Terminându-şi profunda dizertație, ofițerul se îndepărtă încet, lăsându-1 pe Mony îngândurat. întorcân-du-se la cortul lui Fiodor, prințul auzi o rumoare ciudată, ceva care aducea cu lamentațiile unor bocitoare irlandeze cântând pe-un mort necunoscut.
După ce se mai apropie, zgomotul se modifică, deveni ritmat şi urmat de nişte pocnete seci, de parcă un dirijor nebun ar fi lovit cu bagheta în pupitru, în timp ce orchestra cânta în surdină.
Prințul îşi grăbi şi mai mult mersul şi-o privelişte ciudată i se arătă înaintea ochilor. O trupă de soldați, comandată de-un ofițer, lovea cu nişte nuiele, lungi şi flexibile, spinările unor osândiți, dezbrăcați până la brâu.
Mony, al cărui grad era mai mare decât al celui ca-re-i comanda pe executori, dori să ia el comanda operațiunilor.
Fu adus un nou vinovat. Acesta era o mândrețe de flăcău, un tătar care nu rupea o boabă ruseşte. Prințul porunci să fie despuiat de tot, după care soldații îl biciuiră în aşa fel încât acesta să poată simți totodată şi

frigul dimineții care pişcă, şi nuielele care-i încingeau pielea.
Spre uimirea celor de față, rămânea întru totul nepăsător şi calmul lui îl scoase pe Mony din sărite; el îi şopti ceva la ureche ofițerului, care aduse, de îndată, o servantă de braserie. Aceasta era o chelneriță planturoasă, ale cărei şale şi piept umpleau până la indecență uniforma ce sta să plesnească pe ea. Fata aceea grasă şi frumoasă veni, stingheră în costumul ei şi făcând nişte paşi de vulpe.
— Eşti necuviincioasă, fata mea, îi spuse Mony; când o femeie arată aşa ca tine, nu se îmbracă în haine bărbăteşti: o sută de lovituri de nuia, asta ca să te înveți minte.
Nefericita creatură tremura din toate încheieturile şi la un semn al lui Mony, soldații o despuiară de haine.
Goliciunea ei se deosebea foarte mult de cea a tătarului.
El era o pălugă, cu fața suptă, cu ochii mici, răi şi netulburați; membrele sale aveau acea subțirime ce i se atribuie şi lui Ioan Botezătorul, după ce-a trăit o vreme numai cu lăcuste. Brațele, pieptul şi picioarele lui ca de bâtlan erau acoperite cu păr, penisul, tăiat împrejur, i se întărise din cauza nuielelor pe care le primise, iar glandul i se făcuse purpuriu, de culoarea borâturii de bețiv.
Chelneriță, un frumos specimen de nemțoaică din Brunswick, avea o crupă grea; ai fi zis că semăna cu o voinică iapă luxemburgheză, lăsată slobodă printre armăsari. Pletele ei, de-un galben cânepiu, îi dădeau o înfățişare destul de poetică, şi trebuie că tot aşa vor fi arătând şi ştimele apelor renane.
Nişte peri mari, de un galben foarte deschis, îi creşteau până la mijlocul coapselor. Bogăția

aceea de păr acoperea o buşică frumos rotunjită. Femeia plesnea de sănătate şi toţi soldaţii îşi simţiră membrele lor virile prezentând de la sine arma pentru onor.
Mony ceru să i se aducă un cnut, pe care i-1 puse tătarului în mână.

— Porc de jandarm, îi strigă el, dacă vrei să-ţi salvezi propria piele, n-o cruţa deloc pe cea a târfei de faţă.
Ca unul care se pricepea, şi fără să zică nimic, tătarul examina instrumentul de tortură alcătuit din nişte fâşii de piele, de care erau legaţi nişte bumbi.
Femeia plângea şi cerea iertare în nemţeasca ei, iar corpul alb şi trandafiriu îi tremura de sus până jos. Mony o obligă să se aşeze în genunchi, apoi, cu o lovitură de picior, îi forţă popota ei mare să se ridice. Tătarul învârti mai întâi cnutul pe deasupra capului, apoi, ridicându-şi braţul cu putere, se pregăti să lovească; însă tocmai atunci nefericita chelneriţă, care dârdâia toată, scăpă un vânt, care-i făcu pe toţi cei de faţă să râdă, iar pe tătar să-şi lase biciul în jos. Mony, apucând o nuia, îl lovi peste faţă şi-i spuse:
— Idiotule, eu ţi-am poruncit să loveşti, nu să te hlizeşti.
Apoi, îi dădu tătarului nuiaua şi-i comandă s-o lovească pe nemţoaică mai întâi cu ea, ca să se obişnuiască. Tătarul începu s-o biciuiască metodic şi fără grabă. Membrul său, plasat îndărătul poponeţei albe a pacientei, se îmbăţoşase, dar braţul, în ciuda poftei care-1 stăpânea, cădea ritmic, nuiaua se îndoia de minune, lovitura şuiera prin aer, după care cădea sec pe pielea aceea întinsă ce se dunga.
Tătarul era un artist şi loviturile pe care le dădea se reuneau formând un caligrafic desen.
în curând, în partea de jos a şalelor, -deasupra bucilor, apăru distinctiv cuvântul: **târfă.**
Cei de faţă îl aplaudară cu putere, în timp ce ţipetele nemţoaicei deveneau tot mai răguşite. La fiecare lovitură pe care-o primea, fundul ei se mişca o clipă şi apoi se ridica iar, cu bucile strânse, ce se desfăceau imediat după aceea; atunci se puteau zări cele două intrări: şi borta din dos, şi cea din faţă, căscată şi umedă.
încetul cu încetiil, ea păru să se deprindă cu loviturile. La fiecare izbitură a nuielei, spatele zvâcnea moale, bucile i se desfăceau, iar sexul i se căsca în voie, ca şi cum ar fi fost traversat de o neaşteptată plăcere.

Şi, nu peste multă vreme, căzu jos, aproape sufocată de plăcere, iar în acel moment Mony puse stavilă mâinii tătarului.
îi dădu din nou cnutul şi bărbatul, foarte excitat, înnebunit de dorinţă, se apucă să lovească cu acea crudă armă spatele nemţoaicei. Fiecare lovitură îi lăsa mai multe urme adânci şi însângerate, căci tătarul, în loc să ridice cnutul, după ce-1 lăsa să cadă, îl trăgea spre el, în aşa fel încât plumbii acestuia târau în urma lor fâşii de piele şi carne ce cădeau peste tot, stropind cu sânge uniformele trupeţilor.
Nemţoaica nu mai simţea acum durerea, se răsucea toată, se încovoia şi gâfâia de plăcere. Faţa i se făcuse roşie şi-i curgeau balele când Mony îi porunci tătarului să înceteze; urmele cuvântului **târfă** dispăruseră, căci spatele ei nu mai era decât o rană.
Tătarul stătea ţeapăn, cu cnutul plin de sânge în mână; şi părea că nu aşteaptă decât o încuviinţare, însă Mony, se uită la el cu un aer dispreţuitor:
— Ai început bine, dar ai sfârşit-o prost. Lucrarea ta e detestabilă. Ai lovit ca un analfabet. Soldaţi, duceţi-o pe femeia asta şi aduceţi-mi pe una din suratele ei în cortul care se zăreşte în faţă şi care e gol. Iar eu o să mă socotesc cu acest mizerabil de tătar.
Le spuse soldaţilor să plece, iar câţiva din ei s-o care şi pe nemţoaică de-acolo, iar el rămase numai cu condamnatul sub acelaşi acoperiş.
Şi începu să-1 lovească din toate puterile cu cele două nuiele. Excitat şi de spectacolul pe care îl avusese nu demult sub ochi şi al cărui protagonist fusese, tătarul nu-şi mai putu stăpâni prea mult sământa care-i clocotea în boaşe. în urma loviturilor pe care i le trântea Mony, membrul

lui se întări, iar sperma care ţâşni se zdrobi de îndată de peretele de pânză al cortului.
în acel moment, fu adusă cealaltă femeie. Aceasta era "numai în cămaşă de noapte, căci fusese surprinsă adormită. Pe faţă i se citeau stupoarea şi o spaimă adâncă. Era mută din naştere, iar din gâtlejul ei nu ieşeau decât nişte sunete răguşite, nearticulate.

Şi era o fată frumoasă, de felul ei din Suedia. Ca fiică a directorului braseriei, se măritase cu un danez cu care tatăl ei era asociat. Cu patru luni în urmă născuse şi alăpta singură copilul. Ca vârstă, să tot fi avut cam la vreo douăzeci şi patru de ani. Sânii ei plini de lapte - căci era bună de piept - îi bombau cămaşa.
De îndată ce o văzu, Mony le spuse soldaţilor care-o aduseseră să-şi vadă de-ale lor, iar el îi ridică poalele cămăşii. Coapsele groase ale suedezei păreau nişte trunchiuri de coloană, blăniţa îi era aurie şi părul frumos cârlionţat. Mony îi ordonă tătarului s-o atingă cu nuiaua, timp în care el avea s-o umezească puţin. Loviturile plouau peste braţele frumoasei femei mute, iar gura prinţului savura licoarea amoroasă pe care o distila acel sex boreal.
Apoi se întinse gol pe pat, nu înainte de a-i scoate cămaşa femeii care se afla în călduri. Aceasta se plasă deasupra lui şi scula intră adânc între coapsele ei de-o orbitoare strălucire. Fundul ei masiv şi tare se ridica în cadenţă. Prinţul îi luă o ţâţă în gură şi începu să sugă nişte lapte ce se dovedi a fi delicios.
Tătarul nu rămase nici el inactiv şi, făcându-şi nuiaua să şuiere, dădea lovitură după lovitură lascivului mapamond al mutei, stârnindu-i astfel şi mai mult plăcerea. Lovea ca un apucat, vărgând acel poponeţ sublim, învineţindu-i fără pic de respect frumoşii ei umeri, albi şi graşi, şi lăsându-i şergi pe spinare. Mony, care muncise din greu, nu reuşea să-i dea de capăt, iar muta, excitată de nuia, cunoscu de cincisprezece ori la r*ând plăcerea, timp în care el încă mai gonea s-o ajungă.
Atunci se ridică în picioare şi, văzându-1 pe tătar într-un asemenea hal de erecţie, îi ordonă s-o ia pe la spate pe frumoasa şi nesăţioasa doică şi, apucând el însuşi cnutul în mână, însângera dosul soldatului, care juisa scoţând nişte urlete de groază.
Cu toate astea, tătarul nu voia să-şi părăsească nicidecum postul. Suportând cu stoicism loviturile pe care i le provoca acel bici teribil, el scotocea neobosit prin adăpostul amoros în care se cuibărise. Şi îşi depuse acolo

de cinci ori la rând ofranda lui cea fierbinte. Apoi, rămase nemişcat deasupra femeii, pe care încă o mai treceau fiori de voluptate.
Ocărându-1, prinţul îşi aprinse o ţigară şi, după aceea, arse cu jarul ei, în mai multe locuri, pielea de pe umerii tătarului. Apoi îi puse un chibrit aprins, drept sub fudulii, iar arsura avu darul să-i reanime membrul cel neobosit. Şi tătarul se lansă într-o nouă descărcare. Mony luă iarăşi cnutul şi lovi cu el din toate puterile cele două trupuri împreunate: al tătarului şi al mutei. Sângele ţâşnea, iar loviturile cădeau făcând trosc. Mony înjura franţuzeşte, româneşte şi ruseşte. Tătarul era în culmea plăcerii, iar prin ochii săi trecu şi-o privire de ură faţă de Mony. Cunoştea limbajul muţilor, aşa că, ducându-şi o mână pe dinaintea feţei tovarăşei sale, îi făcu nişte semne pe care ea le înţelese prea bine.
Spre sfârşitul acestei partide de plăcere, lui Mony i se năzări o nouă fantezie: îşi apropie ţigara de sfârcul umed al mutei. O picătură de lapte, care-i perla gurguiul alungit, căzu peste ea şi-o stinse, dar femeia scoase un răcnet de *groază,* şi-n acelaşi moment se umezi toată.
Şi atunci îi făcu semn tătarului să se ridice de pe ea şi se repeziră amândoi asupra lui Mony, pe care-1 dezarmară. Femeia luă nuiaua, iar tătarul înşfacă biciul. Cu privirea încărcată de ură, însufleţiţi de gândul răzbunării, cei doi se porniră să-1 lovească cu cruzime pe ofiţerul care-i făcuse să sufere. Degeaba ţipă Mony şi se zbătu, loviturile nu-i cruţară nici măcar o părticică de trup. Totuşi, temându-se ca nu cumva răzbunarea sa pe un ofiţer să aibă nişte urmări funeste, tătarul îşi azvârli foarte repede cnutul, mulţumindu-se, ca şi femeia, cu o simplă nuia. Mony sărea în sus ori de câte ori era lovit, dar femeia se înverşuna să-1 atingă pe prinţ, îndeosebi peste pântece şi peste mădular.
în vremea asta, danezul, soţul mutei, îi observase dispariţia, căci micuţa fată plângea după sânul maicii sale. El luă sugarul în braţe şi plecă în căutarea muierii.
Un soldat îi arătă cortul în care o putea găsi, dar nu-i spuse şi ce anume făcea acolo. Nebun de gelozie,

danezul se precipită, ridică pânza de la uşă şi năvăli în cort. Spectacolul era de-a dreptul neobişnuit:

soţia sa, goală şi plină de sânge, în tovărăşia unui tătar, la fel de gol şi de însângerat, bătea cu nuiaua un june.
Cnutul era aruncat jos, aşa că danezul lăsă copilul pe pământ, înhaţă cnutul şi lovi din toate puterile cu el în nevastă şi-n tătar, care se prăbuşiră la pământ, urlând de durere.
[omitted]
Mama îi smulse copila din braţe. Tătarul se îmbrăcă grăbit şi îşi luă valea; numai danezul, cu ochii injectaţi de sânge, ridică cnutul. Şi era gata-gata să abată asupra capului lui Mony una din acele lovituri mortale, când îi zări deodată uniforma de ofiţer. Braţul îi alunecă moale în jos, fiindcă ştia că ofiţerul rus e sfânt şi are, prin urmare, dreptul să violeze sau să fure, iar pentru îndrăzneala de a ridica mâna asupra unui asemenea sfânt, orice negustor, ce însoţeşte armata, ar fi de îndată spânzurat.
[omitted]

[omitted]
Atunci Mony se îmbrăcă şi-i porunci danezei să facă la fel. Apoi îi ajută cu multă gentileţe pe cei doi s-o readucă pe micuţă în simţiri.
— Mamă fără suflet ce eşti, îi spuse el mutei, nu vezi că boracul tău vrea ţâţă?
Danezul îi făcu nişte semne muierii sale, care, neprihănită, îşi scoase sânul şi i-l dădu sugarului.
— Iar în ce te priveşte, îi spuse Mony danezului, ia seama: [omitted] Te pot da pieirii, oricând. Aşa că fii discret, cuvântul meu va atârna întotdeauna mai greu decât al tău. Mergi în pace. De-acum înainte negustoria voastră e la cheremul meu. Dac-ai să fii discret, o să te protejez, însă dac-ai să te apuci să povesteşti tot ce s-a-ntâmplat aici, voi pune să fii spânzurat.
Vărsând lacrimi de recunoştinţă, danezul sărută mâna ferchezului ofiţer şi îşi luă grăbit muierea şi plodul. După plecarea lor, Mony se îndreptă şi el spre cortul lui Fiodor.
Toţi cei pe care-i lăsase adormiţi se deşteptaseră şi, după ce-şi făcuseră toaleta, se îmbrăcaseră.
Pe timpul zilei, se făcură pregătiri pentru bătălia ce avea să înceapă în cursul serii. Mony, Cornaboeux şi cele două femei se încinseseră în cortul lui Fiodor, care plecase să se bată cu inamicul la avanposturi. în curând se auziră şi primele salve de tun şi brancardierii se întoarseră purtându-i pe răniţi.
Cortul se preschimbă într-o ambulanţă. Cornaboeux şi cele două femei fură mobilizaţi la strângerea muribun-

zilor. Mony rămase singur cu cei trei răniţi ruşi care delirau.
Tot atunci sosi şi o damă de la Crucea Roşie, îmbrăcată într-un graţios surtuc răscroit şi având o brasardă pe braţul drept.
Aceasta era o preafrumoasă fată ce se trăgea dintr-o nobilă familie poloneză. Avea o voce suavă, ca a îngerilor, şi, auzind-o, răniţii îşi întorceau privirile lor muribunde către ea, fiind încredinţaţi că o zăriseră pe sfânta fecioară.
Cu vocea ei suavă, ea îi dădea lui Mony nişte ordine foarte precise. Acesta se supunea ca un

copil, uimit de energia acelei fete drăguțe şi de luminița ciudată care țâşnea uneori din ochii ei verzi.
Din când în când, fața ei serafică se înăsprea şi un nor de vicii de neiertat părea să-i întunece fruntea, vădind, astfel, că nevinovăția acelei femei cunoştea unele intermitențe criminale.
Mony o urmărea cu atenție şi nu-i trebui mult ca să-şi dea seama că degetele ei adăstau mai mult decât era nevoie pe suprafața rănilor.
Fu adus un nou rănit, care arăta groaznic. Fața îi era plină de sânge, iar în piept avea o rană deschisă.
Infirmiera îl pansa cu plăcere. îşi vârâse mâna dreaptă în rana ce se căsca şi contactul acesta cu carnea şiroindă de sânge părea să-i facă o deosebită plăcere.
Femeia-vampir îşi ridică deodată ochii şi-1 zări în fața ei, de cealaltă parte, pe Mony, care o privea surâzând dispreţuitor. Ea se înroşi atunci, însă el o linişti:
— Fiți pe pace, n-aveți a vă teme de nimic din partea mea: eu înțeleg mai bine decât oricine plăcerea pe care o simțiți. Eu însumi am mâinile pătate. Faceți-vă plăcerile cu aceşti răniți, dar nu vă opuneți nici îmbrățişărilor mele.
în loc de răspuns, fata îşi plecă ochii în tăcere. în clipa următoare, Mony se afla înapoia ei. îi săltă fustele şi-i descoperi un fund minunat, cu nişte buci atât de apropiate una de alta, de parcă ar fi făcut legământ să nu se despartă niciodată.

Ea sfâşia acum cu febrilitate, dar şi cu un surâs angelic pe buze, groaznica rană a muribundului. Şi se apleca şi mai mult în față, pentru a-i permite astfel lui Mony să se bucure de priveliştea fundului ei.
Luând-o de la spate şi fără să mai zăbovească, prințul îşi înfipse țeapă între buzele catifelate ale sexului ei, mângâindu-i cu dreapta bucile, în vreme ce stânga îi căuta pe sub fuste clitorisul. Infirmiera juisa în tăcere, cu palmele chircite în rana muribundului, care horcăia înspăimântător. Acesta îşi dădu astfel duhul exact în clipa în care Mony îşi lăsase şi el vlaga.
Infirmiera îl împinse la o parte şi, dezbrăcând mortul de nădragi, îşi înfipse în vagin membrul cel țeapăn al acestuia, juisând la fel de tăcută ca şi până atunci şi cu o față şi mai angelică decât oricând.
Mony o pălmui mai întâi peste fundul ei mare, care se legăna, în vreme ce labiile i se desfăceau şi se refăceau foarte repede la loc, în jurul acelei coloane funerare. Scula sa îşi recapătă în scurt timp tăria dinainte şi, aşe-zându-se în spatele infirmierei, care juisa, o avu în dos, ca un apucat.
După ce îşi aranjară ținuta, înăuntru fu adus un tânăr frumos, ale cărui mâini şi picioare fuseseră smulse de-o mitralieră. Trunchiul acela de om poseda şi un frumos mădular, de o tărie de-a dreptul ideală. De îndată ce rămase numai cu Mony, infirmiera se şi înfipse în cârligul acelui mutilat, care horcăia, iar în timpul acelei cavalcade, mai slei şi scula lui Mony, care ejacula repede, ca un călugăr carmelit. Omul-trunchi încă nu murise; sângera abundent prin toate cele patru cioturi ale membrelor sale, iar vampira îi istovi şi ultimul mădular rămas întreg, ajutându-1 să-şi dea duhul, învăluit de acele oribile mângâieri. Sperma rezultată din această cea de pe urmă ascuțire a condeiului, i se spovedi ea mai apoi lui Mony, era aproape rece, dar femeia părea atât de excitată încât Mony, care se simțea sfârşit, o rugă să-şi desfacă agrafele de la piept. El îi supse puțin țâțele, apoi ea se lăsă în ge-

nunchi şi încercă să-i readucă la viață darda-i princiară, frecându-şi-o de sâni.
— Vai mie!, exclamă Mony, femeie crudă ce eşti, şi căreia Domnul i-a hărăzit să-i dea gata pe răniți, cine eşti? Cine eşti?
— Sunt fiica lui Ian Mornesky, zise ea, prințul revoluționar pe care infamul de Gurko 1-a trimis să moară la Tobolsk. Ca să mă răzbun, şi ca să răzbun şi Polonia, care mi-e mamă, îi dau gata pe soldații ruşi. Aş dori să-1 ucid cu mâinile mele pe Kuropatkin şi vreau moartea tuturor Romanovilor.
Fratele meu, care îmi e şi amant şi care m-a deflorat în timpul unui pogrom la Varşovia, de teamă ca

floarea mea să nu cadă pradă unui cazac, are aceleaşi sentimente ca şi mine. El şi-a rătăcit cu bună ştiinţă regimentul pe care-1 comanda şi s-a dus să-1 înece în lacul Baikal. De altfel, înainte de a pleca, îmi spusese ce are de gând să facă.
în felul acesta ne răzbunăm noi pe moscoviţi.
Toate aceste elanuri patriotice au acţionat asupra simţurilor mele, iar pasiunile cele mai nobile au cedat în faţa celor crude. Fiindcă sunt crudă, precum vezi, ca şi Tamerlan, Attila şi Ivan cel Groaznic. Odinioară, eram pioasă ca o sfântă. Azi, Messalina şi Catherina ar fi pe lângă mine nişte blânde oiţe.
Mony ascultă înfiorat declaraţiile acelei târfe de mare clasă. Şi ţinu cu orice preţ să-i lingă fundul în cinstea Poloniei, povestindu-i, la rândul lui, cum fusese amestecat, indirect, în conspiraţia care-1 costase viaţa pe Alexandru Obrenovici, la Belgrad.
Ea îl asculta cu admiraţie.
— De-aş putea să-1 văd într-o bună zi pe Ţar, exclamă ea, aruncat pe fereastră!
Mony, care era un ofiţer loial, protestă împotriva acelei defenestrări şi îşi mărturisi ataşamentul faţă de autocraţia legitimă:
— Te admir foarte mult, îi spuse el polonezei, dar dacă eu aş fi ţarul, i-aş nimici de-a valma pe toţi aceşti polonezi. Aceşti beţivani inepţi nu mai contenesc să fa-

brice tot felul de bombe, făcând astfel planeta de nelocuit. Chiar şi la Paris, aceste sadice personaje, ce ţin atât de Curtea cu juri, cât şi de spitalul de nebuni de la Salpetriere, tulbură viaţa unor paşnici locuitori.
— E-adevărat, zise poloneza, compatrioţii mei sunt nişte oameni puţin cam zărghiţi, dar dacă patria le va fi înapoiată, dacă vor fi lăsaţi să-şi vorbească limba, Polonia va redeveni şi ea patria onoarei cavalereşti, a luxului şi-a femeilor frumoase.
— Câtă dreptate ai!, exclamă Mony, şi, luând-o pe infirmieră pe-o brancardă, profită alene de ea, vorbindu-i, pe tot timpul actului, de o mulţime de lucruri galante şi de demult. Cum s-ar zice, un adevărat decameron, cu tot cu ciumaţii care-1 înconjoară de pretutindeni.
— Femeie încântătoare, spunea Mony, hai să ne schimbăm, o dată cu sufletele, şi credinţa.
— Primesc, răspundea ea; să ne însoţim, după ce războiul se va sfârşi, şi să umplem lumea de vuietul cruzimilor noastre.
— Şi eu doresc acest lucru, spuse Mony, dar cu o condiţie: ca acestea să fie nişte cruzimi în toată legea.
— Poate că ai dreptate, zise infirmiera; nimic nu e mai plăcut decât să săvârşeşti tot ceea ce e permis.
Şi, ajunşi aici, căzură amândoi într-o transă, se strânseră în braţe, se muşcară şi-n cele din urmă se satisfăcură până-n străfunduri.
Atunci se auziră nişte strigăte puternice, iar armata rusă, aflată în derută, se lăsă dată de-a berbeleacul de către trupele japoneze.
Se auzeau, totodată, şi ţipetele îngrozitoare ale răniţilor, şi bubuitul artileriei, şi uruitul sinistru al chesoanelor, şi pocnetul puştilor.
Cortul se deschise brusc şi o trupă de japonezi năvăli înăuntru. Mony şi infirmiera de-abia dacă avură timpul necesar să-şi aranjeze ţinuta.
Un ofiţer japonez înainta câţiva paşi către prinţul Vibescu.
— Sunteţi prizonierul meu!, îi spuse el, dar Mony, cu o singură împuşcătură de revolver, îl lăsă ţeapăn,

după care, sub privirile uluite ale celorlalţi, îşi frânse sabia pe genunchi.
Un alt ofiţer japonez înainta spre el câţiva paşi, în timp ce soldaţii îl înconjurară pe Mony, care se dădu prins; iar când ieşi din cort, în tovărăşia micuţului ofiţer nipon, îi zări în depărtare, fugind peste coclauri, pe toţi cei rămaşi în urmă, care încercau cu greu să se alăture din nou armatei ruse aflate, acum, în derută.

Fiindu-i crezut jurământul că nu va încerca să fugă, Mony fu lăsat să se plimbe în voie prin tabăra japoneză, unde îl căută în zadar pe Cornaboeux. în peregrinările lui, băgă de seamă că era urmărit tot timpul de ofiţerul care-1 făcuse prizonier. încercă să-şi facă din el un amic şi, în scurt timp, izbuti să şi-1 apropie. Niponul era un şintoist tare ahtiat de plăceri şi, împrietenându-se, îi povesti nişte lucruri

minunate despre nevasta pe care o lăsase în Japonia.
— Ea e veselă şi plină de farmec, spunea el, iar eu o ador ca pe sfânta Treime Ameno-Mino-Kanusi-No-Kami. Şi e roditoare ca Isanaghi şi Isanami, creatorii pământului şi zămislitorii de oameni, şi e frumoasă ca Amaterasu, fiica acestor zei şi însuşi soarele. în aşteptarea mea, ea e cu gândul la mine şi dă glas celor treisprezece coarde ale ko-to-ului ei din lemn de polonia imperial şi cântă din sio, cu toate cele şaptesprezece tuburi ale sale.
— Dar tu, îl întrebă Mony, de când ai pornit-o la război, nu simţi niciodată nevoia să îmbrăţişezi o femeie?

femeie?
— Eu, spuse ofiţerul, când nevoia e mai tare ca mine, eu mă masturbez în timp ce privesc nişte poze obscene! Şi-i arătă lui Mony nişte cărticele cu gravuri pe lemn de-o uimitoare obscenitate. Una dintre aceste cărţulii înfăţişa nişte femei făcând amor cu tot soiul de animale, pisici, tigri, câini, peşti şi chiar nişte caracatiţe, care înlănţuiau hidos, cu tentaculele lor prevăzute cu ventuze, trupurile unor gheişe isterice.
— Toţi ofiţerii şi soldaţii noştri, spuse ofiţerul, au asemenea cărţi. Aşa că se pot lipsi de femei, mastur-bându-se în timp ce contemplă aceste desene priapice.
Mony se ducea uneori să-i vadă pe răniţii ruşi. Acolo o găsea şi pe infirmiera poloneză, care-i dăduse atâtea şi atâtea lecţii de cruzime în cortul lui Fiodor.
Printre răniţi se afla şi un căpitan, de felul lui din Arhanghelsk. Nu era rănit prea grav, aşa că Mony se aşeza uneori la căpătâiul lui şi sta de vorbă cu el.
într-o zi, rănitul, care se numea Kataş, îi întinse lui Mony o scrisoare şi-1 rugă s-o citească. în scrisoare era vorba de faptul că soţia îl înşela cu un neguţător de blănuri.
— Iar eu o ador, spuse căpitanul, şi-o iubesc pe această femeie chiar mai mult decât mă iubesc pe mine şi sufăr îngrozitor, ştiind-o în braţele altuia; şi cu toate astea, ei bine, sunt fericit, teribil de fericit.
— Cum se împacă oare aceste două sentimente?, îl întrebă Mony; ele sunt taman opuse unul faţă de altul.
— La mine, cele două se contopesc, spuse Kataş; eu nu concep deloc plăcerea fără durere.
— Eşti, aşadar, masochist?, îl chestiona mai departe Mony, vădit interesat.
— Poţi să-i zici şi aşa!, aprobă ofiţerul; de altfel, masochismul e în conformitate cu preceptele religiei creştine. Uite, pentru că văd că vă interesează persoana mea, o să vă istorisesc atunci povestea vieţii mele.

— Ard de nerăbdare s-o aflu, spuse Mony curtenitor, dar, mai întâi, dă peste cap această sitronadă, ca să-ţi dregi glasul.
Căpitanul Kataş îşi începu astfel istorisirea: M-am născut în anul 1874, la Arhanghelsk, şi încă din copilărie simţeam, când mi se aplica vreo pedeapsă, o plăcere amară. Toate nenorocirile care se abătuseră asupra familiei noastre îmi ascuţiră acea facultate de a-mi găsi plăcerea în nefericire şi mi-o lărgiră.
Asta mi se trăgea fără doar şi poate de la o prea mare gingăşie. Tatăl meu a fost asasinat, pe când eu aveam numai cincisprezece ani, şi-mi aduc aminte că atunci am simţit cea dintâi plăcere a mea prilejuită de acea înmormântare. De-atâta emoţie şi spaimă, m-am pomenit ejaculând. Mama mea şi-a pierdut minţile, iar când mă duceam s-o vizitez la azil, mă masturbam, ascultând-o cum bate câmpii, într-un mod atât de spurcat, căci se credea preschimbată într-o latrină, domnule, şi vorbea despre dosuri închipuite care-şi făceau nevoile în ea. în ziua în care i s-a năzărit că adânca ei groapă se umpluse, trebuiră s-o închidă. Căci devenise periculoasă şi reclama întruna, urlând din toate puterile, să vină căcănarii s-o golească. O ascultam cu foarte mare greutate. Totuşi, pe mine mă mai recunoştea.
— Fiule, îmi spunea ea, tu n-o mai iubeşti deloc pe mama ta şi te duci în alte locuri de uşurare. Aşază-te pe mine şi fă-ţi nevoile în tihnă. *Unde te-ai putea uşura mai bine decât la*

sânul maicii tale? Şi-apoi, fiule, nu uita că groapa e plină. Ieri, un negustor de bere, care avea colică, a venit să-şi facă nevoile pe mine. Nu mai pot, dau pe de lături. Trebuie neapărat să-mi trimiţi căcănarii să mă golească.
Mă credeţi, domnule, că deşi eram profund dezgustat şi, totodată, amărât, căci îmi adoram mama, cu toate astea, simţeam o plăcere de nespus auzind toate acele cuvinte spurcate. Da, domnule, îmi făceau plăcere şi mă masturbam.
Pe urmă, m-am simţit îmboldit să intru în armată şi-astfel am izbutit, datorită relaţiilor mele, să rămân în

Nord. Frecventam familia unui pastor protestant stabilit la Arhanghelsk; acesta era englez şi-avea o fiică atât de plină de nuri încât toate descrierile mele nu v-ar face s-o vedeţi nici pe jumătate pe cât era în realitate. într-o zi, pe când dansam cu ea, cu ocazia unei serate de familie, după un vals, Florence îşi puse ca din întâmplare mâna între coapsele mele şi mă întrebă:
— Ţi se scoală?
Ea îşi dăduse seama că eram într-un hal de erecţie îngrozitoare, dar îmi surâse, zicându-mi:
— Şi eu m-am udat de tot, dar nu în cinstea ta, ci a lui Dyre, care mă excită.
Şi se îndreptă cu multă gingăşie spre Dyre Kissird, un comis-voiajor norvegian. Glumiră ca la un minut, apoi, când muzica dădu semnalul unui nou dans, plecară ţinându-se de mijloc şi privindu-se cu amor. Iar eu sufeream martiriul. Gelozia îmi sfâşia inima. Şi dacă Florence era o fiinţă dorită, din ziua în care ştiui că nu mă iubea, o dorii şi mai mult. Mă slobozeam numai văzând-o dansând cu rivalul meu. Mi-i închipuiam unul în braţele celuilalt şi, ca nu cumva să mi se vadă lacrimile, trebuia să-mi întorc capul în altă direcţie.
îmboldit şi de demonul poftelor, şi de cel al geloziei, îmi jurai, atunci, că voi face din ea soţia mea. Florence e, de altfel, o fiinţă foarte ciudată; vorbeşte patru limbi: franceza, germana, engleza şi rusa, dar în realitate n-o cunoaşte pe nici una bine, iar jargonul pe care-1 foloseşte are o savoare de sălbăticie. Eu însumi vorbesc foarte bine franceza şi cunosc în profunzime literatura franceză şi îndeosebi pe poeţii francezi de la finele veacului al XlX-lea. Alcătuiam şi versuri pentru Florence, versuri pe care eu le numeam simboliste şi care reflectau pur şi simplu propria mea tristeţe.
Anemona a înflorit
în numele de Arhanghelsk Pe când îngerii se plângeau de degeraturi, Iar numele de Florence a suspinat parafând Ameţitoarele jurăminte de pe treptele scării.

Ale cărei flori, în schimb, umpleau de grele nelinişti Tavanul şi pereţii, şiroind la vremea dezgheţului.
O, Florence! Arhanghelsk!
Cea dintâi: boabă de dafin,
cealaltă însă: iarbă de anghelică. Femei, rând pe rând, peste ghizduri
se-apleacă,
Umplând puţul cel negru cu flori şi relicve, Relieve de arhanghel şi flori de Arhanghelsk.
rh vreme de pace, traiul de garnizoană în nordul Rusiei e plin de plăceri. Vânătoarea şi obligaţiile mondene îşi dispută aici viaţa militarului. Pentru mine, vânătoarea nu prezenta prea multe atracţii, iar ocupaţiile mele mondene puteau fi rezumate prin aceste cuvinte: s-o dobân-desc pe Florence, pe care-o iubeam, dar care nu mă iubea. Oricum, n-a fost deloc o treabă uşoară. Murii de o mie de ori, căci Florence mă detesta, ba, mai mult, îşi bătea joc de mine şi flirta cu unii dintre vânătorii de urşi albi, cu neguţătorii scandinavi şi chiar, într-o zi în care sosise o trupă de operetă pentru a da nişte reprezentaţii mizerabile în îndepărtatele noastre ceţuri, o surprinsei pe Florence, în timpul unei aurore boreale, patinând mâ-nă-n mână cu tenorul, un ţap respingător, de fel din Carcassonne.

Numai că eu eram înstărit, domnule, aşa că demersurile mele nu-i erau indiferente tatălui lui Florence, care o căsători în cele din urmă cu mine.
O pornirăm la drum spre Franța, dar, pe tot timpul călătoriei, ea nu-mi dădu voie nici măcar s-o țin în brațe. La Nisa sosirăm cam prin februarie, la vremea carnavalului.
închiriarăm o vilă şi, într-una din zilele de bătaie cu flori, Florence mă înştiința că se hotărâse să-şi sacrifice fecioria chiar în seara aceea. Crezui că amorul meu avea să fie în sfârşit răsplătit. Dar, vai!, calvarul meu volup-tuos era de-abia la început.

fecioria chiar în seara aceea. Crezui că amorul meu avea să fie în sfârşit răsplătit. Dar, vai!, calvarul meu volup-tuos era de-abia la început.
Florence mai adăugă că nu eram eu cel ales de ea pentru a săvârşi acest act.
— Tu eşti mult prea caraghios, spuse ea, şi nici nu prea cred c-ai fi în stare. Mie îmi trebuie un francez, francezii sunt nişte oameni galanți şi se pricep într-ale amorului. Şi mi-1 voi alege eu însămi pe cel care mă va lărgi în timpul sărbătorii.
Obişnuit să mă supun, îmi plecai capul. O pornirăm spre bătaia cu flori. Un tânăr cu un accent nisard sau de prin Monaco o tot privea pe Florence. Ea întorcea capul spre el, surâzându-i. Sufeream mai mult decât a putut suferi vreodată cineva în oricare din cercurile infernului lui Dante.
în timpul desfăşurării bătăii cu flori, ne întâlnirăm din nou cu el. Era singur, într-o trăsură împodobită cu tot felul de flori rare. Noi ne găseam într-o caleaşca „Victoria", în care înnebunisem de tot, căci Florence îşi dorise ca aceasta să fie împodobită în întregime cu tuberoze.
Când cealaltă trăsură se încrucişa cu a noastră, junele îi arunca flori soției mele, Florence, care-1 privea cu amor şi-i arunca, la rândul ei, buchete de tuberoze.
La un ocol, enervată, ea îşi azvârli foarte tare buchetul, astfel că florile şi tulpinile lui, moi şi vâscoase, lăsară o pată pe veşmântul de flanelă al frumosului închipuit. Florence se scuză imediat şi, coborând fără jenă, se urcă în trăsura junelui.
Acesta era un bogat om din Nisa, ce făcuse avere de pe urma comerțului cu ulei de măsline pe care i-1 lăsase moştenire tatăl său.
Prospero, aşa se numea tânărul, o primi pe soția mea fără jenă, iar la terminarea bătăii cu flori trăsura lui luă premiul întâi, iar a mea, pe-al doilea. Orchestra cânta. O văzui pe soția mea înălțând flamura câştigată de rivalul meu, pe care ea îl săruta cu foc.

Seara, îşi dori să ia masa împreună cu mine şi cu Prospero, pe care-1 aduse în vila noastră. Noaptea era fără seamăn de frumoasă, dar eu sufeream.
în dormitor, soția mea ne puse pe amândoi să intrăm o dată, eu întristat de moarte, iar Prospero foarte uimit şi un pic stingher de norocul je dăduse peste el.
Florence îmi arătă un fotoliu şi-mi spuse:
— Vei asista acum la o ^cție de voluptate; încearcă să tragi şi tu nişte foloase dui asta.
Apoi îi spuse lui 'rospero s-o dezbrace; ceea ce acesta şi făcu, şi nu fard o anumită grație.
Florence era încântătoare. Carnea ei tare, şi ceva mai grasă decât *ai* fi crezut, tremura în mâinile nisar-dului. Se dezbr? „ă şi el, iar mădularul lui era deja încordat. Băgai de seamă cu plăcere că nu-1 avea deloc mai gros ca al rr JU. Ba chiar era ceva mai mic şi mai ascuțit. Era, în *de* mitiv, un adevărat instrument de dezvirginat. Şi unul 'i celălalt erau încântători; ea, coafată frumos, cu ochii sclipind de poftă, şi trandafirie, în cămăşuța ei de dantelă.
Prospero îi mozoli sânii, care se ațineau ca nişte colombe ce gânguresc şi, petrecându-şi o mână pe sub cămaşă, o excită puțin, în timp ce ea se distra cu mădularul, pe care-1 săruta şi căruia îi dădea apoi drumul, lăsându-1 să se lovească de burta junelui. Iar eu plângeam în fotoliu. Deodată, Prospero o luă pe soția mea în brațe şi-i săltă cămăşuța la spate; frumosul ei şezut durduliu mi se dezvălui tot numai gropițe.
Prospero începu apoi s-o atingă peste fese, în vreme ce ea râdea, iar pe bucile ei trandafirii şi crinii înfloreau de-a valma. Curând, ea deveni serioasă şi-i spuse:
— Ia-mă, acum.
El o duse în brațe până la pat, iar eu auzii apoi țipătul de durere pe care-1 scoase soția mea atunci când himenul ei sfâşiat lăsa cale liberă membrului care-1 învinsese.
Pe mine, care suspinam, nici nu mă mai băgau în seamă; găsindu-mi totuşi plăcerea în însăşi durerea

mea

j.

şi nemaiputând suporta, îmi scosei în curând membrul şi mă frecai în cinstea lor.

Ei se împreunară astfel de vreo zece ori. Apoi, ca şi cum ar fi observat că mai sunt şi eu pe-acolo, soția mea îmi spuse:

— Vino să vezi, scumpul meu soț, ce treabă bună a făcut Prospero.

Mă apropiai atunci de pat, cu scula ridicată, iar soția mea, văzând că membrul meu e mai gros decât al lui Prospero, îşi manifestă față de acesta un mare dispreț. Ea mă masturba spunând:

— Prospero, scula ta nu face două parale, căci cea a soțului meu, care e-un idiot, e mult mai groasă decât a ta. M-ai înşelat, iar soțul meu o să mă răzbune. Andre, îmi spuse ea, biciuieşte-l pe omul ăsta până la sânge.

Mă repezii la el şi, apucând biciul, ce se găsea pe noptieră, un bici pentru câine, îl cravaşai cu toată puterea pe care mi-o dădea gelozia. îl biciuii mult şi bine. Eram mai zdravăn decât el şi până la urmă soției mele i se făcu milă. îi ceru să se îmbrace şi-l trimise la plimbare cu un adio definitiv.

O dată plecat, crezui că şi necazurile mele luaseră sfârşit. Dar, vai!, ea îmi spuse:

— Andre, dă-mi scula ta.

Mă masturba, dar nu-mi permise s-o ating. După care îşi strigă câinele, un frumos danez, pe care-l masturba câteva momente. Când sfredelul lui ascuțit se găsi în erecție, îl făcu pe animal să se urce pe.ea, poruncin-du-mi să-i dau o mână de ajutor javrei, care gâfâia de plăcere, cu limba scoasă. Simții atunci o suferință atât de mare încât îmi pierdui cunoştința, ejaculând. Când îmi revenii, Florence mă striga în disperare. Vergeaua câinelui nu mai voia să iasă din gaura atât de proaspătă dintre picioarele ei. De o jumătate de oră, amândoi, şi femeia şi bestia, se chinuiau zadarnic să se deznoade. O umflătură ca un nod reținea aia câinelui danez în vaginul cel dulce şi strâmt al muierii mele. Mă folosii de puțină apă rece, ceea ce le permise în

scurt timp sâ-şi recapete independența. Din ziua aceea, soției mele îi trecu nebunescul chef să facă amor cu un câine. Şi, ca să mă recompenseze, îmi mai făcu puțină labă, după care mă trimise să mă culc singur în camera mea.

A doua zi pe seară, o rugai pe soția mea să mă lase să-mi îndeplinesc datoriile mele de soț.

— Te ador, îi spuneam eu, şi nimeni nu te iubeşte ca mine, sunt sclavul tău. Poți face orice din mine.

Iar ea era goală şi delicioasă. Pletele i se răspândiseră pe pat, fragii sânilor ei mă ațâțau, iar eu plângeam, îmi scosese membrul şi mă masturba încetişor, cu nişte mişcări foarte lente. Tocmai atunci sună la uşă tânăra cameristă, pe care şi-o luase la Nisa şi care îşi făcu apariția îmbrăcată numai în cămaşa de noapte. Soția mea mă obligă să-mi reiau locul din fotoliu şi asistai la îmbrățişările amoroase ale celor două lesbiene care, tremurând, ajunseră la orgasm, gâfâind şi făcând spume la gură. Apoi se gâdilară, se masturbară una pe coapsa celeilalte, iar eu priveam fundul tinerei Ninette, mare şi țeapăn, cum se saltă deasupra soției mele, ce avea ochii încețoşați de plăcere.

încercai să mă apropii de ele, dar Florence şi Ninette îşi râseră de mine şi mă masturbară, după care se cufundară din nou în plăcerile lor contra naturii.

A doua zi, soția mea n-o mai chemă pe Ninette şi fu rândul unui ofițer de la vânători de munte să mă facă să sufăr. Membrul lui era enorm şi negricios. Iar el era un bădăran, mă insulta şi mă plesnea. După ce-o avu pe soția mea, îmi ordonă să mă apropii de pat şi, apucând biciul câinelui, îmi arse câteva peste față cu el. Scosei un strigăt de durere. Vai! Un hohot de râs al soției mele mă făcu să regăsesc acea voluptate amară pe care o cunoscusem deja.

Mă lăsai dezbrăcat de acel crud soldat, care avea nevoie să biciuiască pe cineva ca să se excite.

Când mă găsii gol, munteanul meu mă insultă, mă făcu **încornorat, cornut,** animal **cu coarne** şi, ridicând cravaşa, o lăsă pe spinarea mea, primele lovituri fiind şi

cele mai crude. Văzând însă că soției mele îi făcea plăcere să mă vadă suferind, plăcerea ei deveni şi a mea. Eu însumi îmi aflai plăcerea în suferință.

Fiecare lovitură ce se abătea peste fesele mele era pentru mine ca un fel de plăcere ceva mai violentă. Prima usturime se preschimbă în curând într-o delicioasă gâdilătură, care-mi săltă organul. Nu trecu mult şi loviturile îmi sfâşiară pielea, iar sângele care țâşnea din bucile mele mă încălzea într-un mod

ciudat. Şi lucrul ăsta îmi spori şi mai mult plăcerea.
Degetul muierii mele se mişca într-un anume fel prin blănița care-i împodobea intrarea. Cu cealaltă mână îl manipula pe călăul meu. Loviturile se înteţiră deodată, iar eu simţii că pentru mine momentul spasmului era foarte aproape. Mintea mea fu cuprinsă atunci de un soi de entuziasm; martirii, cu care Biserica se făleşte, trebuie să fi cunoscut şi ei asemenea clipe.
Mă ridicai plin de sânge, cu membrul în erecţie, şi mă repezii asupra femeii mele.
Nici ea şi nici amantul ei nu fură în stare să mă mai oprească. Mă prăbuşii în braţele soţiei mele, iar membrul meu de-abia dacă atinse adorata-i blăniţă şi se şi goli, iar eu scosei nişte strigăte înfiorătoare.
Dar, imediat, după asta, munteanul mă smulse de la postul unde mă găseam; muierea mea, care parcă turbase, îi spuse că trebuie neapărat să mă pedepsească.
Şi luă nişte ace, pe care mi le înfipse în carne, unul câte unul, cu o mare plăcere. Din *cauza,* durerilor, urlam îngrozitor. Oricărui om i s-ar fi făcut milă de halul în care mă găseam. Numai nedemnei mele soţii nu, căci se culcă pe patul cel înroşit de sânge şi, depărtându-şi picioarele, îşi trase amantul de enormul lui membru de măgar, după care, dezvelindu-şi singură intrarea, şi-l înfipse până la rădăcină, în vreme ce amantul o muşca de ţâţe, iar eu mă tăvăleam pe jos, ca un nebun, făcând ca acele să pătrundă şi mai adânc în carnea mea.

Mă deşteptai în braţele drăguţei Ninette, care stătea aşezată pe vine şi-mi smulgea acele. Din camera alăturată, o auzii pe soţia mea ocărând şi ţipând de plăcere, în braţele ofiţerului. Durerea acelor, pe care mi le scotea Ninette, şi cea pe care mi-o cauza frenetica plăcere a femeii mele mă făcură să mă excit cumplit.
Ninette, aşa cum am mai spus, stătea aşezată pe pântecele meu, pe vine; întinzând o mână, o apucai de blăniţă şi pipăindu-i deschizătura, simţii că se umezise.
Dar, vai!, chiar în clipa aceea uşa se deschise şi intră un monstru de **botcha,** adică un fel de ajutor de zidar piemontez.
Acesta era amantul Ninettei şi era teribil de furios. El ridică fustele metresei sale şi se apucă s-o bată la fund, sub ochii mei. Apoi îşi scoase cureaua şi-o bătu şi cu ea. Iar ea striga:
— N-am făcut deloc amor cu stăpânul.
— Şi-atunci de ce te ţinea aşa de păr?
Ninette se apăra în zadar. Fundul ei mare de brunetă sălta sub loviturile acelei bucăţi de piele, care şuiera şi despica aerul ca un şarpe în zbor. în curând, spatele ei se încinse de-a binelea. Trebuie că nici ei nu-i displăceau astfel de pedepse, căci nu trecu mult şi se întoarse şi apucându-şi amantul de prohab, îi trase nădragii în jos şi-i scoase afară o măciucă şi nişte fudulii ce trăgeau pe puţin trei kile.
Porcul, excitat ca un mojic, se culcă peste Ninette, care-şi încolăci picioarele ei fine şi nervoase în jurul şalelor lui. Iar eu văzui cum făcăleţul acela gros intră în vaginul care-l înghiţi, ca pe-o pastilă, şi-l scoase înapoi, ca pe-un piston. Plăcerile lor se prelungiră destul de mult, iar ţipetele lor se amestecară cu cele ale femeii mele.
Când îşi isprăvi treaba, **botcha,** care se făcuse roşu la faţă, se ridică şi văzând că mă masturbam, mă insultă, după care, apucând din nou cureaua, începu să mă lovească pe unde se nimerea. Bucata aceea de piele îmi făcea teribil de rău, căci mă simţeam foarte slăbit şi nu mai aveam destulă putere ca să mai simt plăcerea. Catarama intra nemiloasă în carnea mea. Atunci ţipai:

— îndurare!...
Dar în acel moment, femeia mea intră împreună cu amantul ei şi, cum tot atunci pe sub ferestrele vilei noastre o flaşnetă începuse să cânte un vals, cele două cupluri dezmăţate se apucară să danseze pe trupul meu, zdrobindu-mi boaşele şi nasul şi făcându-mă să sângerez peste tot.
Căzui bolnav la pat. Dar avui şi eu partea mea de răzbunare, căci **botcha** se prăbuşi de pe o schelă şi-şi turti ţeasta, iar ofiţerul de vânători de munte, insultân-du-şi un camarad, fu ucis în duel de către acesta.
Un ordin al Maiestăţii sale mă chemă la datorie în Extremul Orient, iar eu îmi părăsii femeia care continuă şi-n ziua de azi să mă înşele.
Aşa se sfârşi povestea lui Kataş. Istoria lui îi aţâţase pe Mony şi pe infirmiera poloneză ce intrase mai spre sfârşitul ei şi care-o ascultase cu o plăcere abia stăpânită.
Prinţul şi infirmiera se repeziră asupra nefericitului rănit, îl dezveliră şi punând mâna pe beţele unor drapele ruseşti capturate în ultima bătălie şi care acum se găseau aruncate pe jos, se apucară să-l lovească cu ele pe amărâtul a cărui spinare sălta sub lovituri. Şi acesta delira:

— O, iubita mea Florence, nu-i aşa că tot divina ta mână e cea care mă loveşte acum? Mă exciţi atât de mult încât... Să nu uiţi să mă freci... O, ce bine e! Mă loveşti prea tare peste umeri... Şi lovitura asta m~a făcut să-mi dea sângele!... Curge... pentru tine curge... soţia mea... turturica mea... dulcea mea musculiţă...
Târfa de infirmieră lovea mai abitir ca niciodată. Dosul nefericitului se ridica, livid şi pătat pe alocuri de-un sânge apos. Lui Mony i se strânse inima, îşi dădu seama de cruzimea sa şi toată furia lui se abătu atunci asupra nedemnei infirmiere. îi săltă fustele şi începu s-o lovească. Ea căzu la' pământ, mişcându-şi în fel şi chip crupa ei de târfă, pe care-o aluniţă o făcea şi mai atrăgătoare.

O lovea din toate puterile şi sângele ţâşnea din carnea ei satinată, în timp ce se răsucea urlând îndrăcit. Apoi, băţul lui Mony se abătu asupra pântecelui ei, făcând un zgomot înăbuşit. Şi-n acel moment, având o inspiraţie genială, acesta ridică de jos şi celălalt băţ, pe care îl lăsase infirmiera, şi se porni să bată darabana pe burta dezgolită a polonezei. Ta-urile se succedau râurilor cu o repeziciune ameţitoare şi nici chiar micuţul Bara, de glorioasă amintire, nu dăduse mai bine semnalul de atac pe podul Arcole. în cele din urmă, pântecele plesni, însă Mony bătea în continuare toba, în timp ce soldaţii japonezi, aflaţi în afara infirmeriei, se strângeau, care de pe unde se găsea, crezându-se chemaţi la arme. Gorniştii sunară şi ei alarma în tabără. Regimentele se strânseseră din tot locul, ceea ce nu fu deloc rău, căci ruşii trecuseră la ofensivă şi înaintau înspre tabăra japoneză. Fără bătaia de tobă a prinţului Vibescu, tabăra japoneză ar fi fost cucerită. De altfel, aceasta fu şi victoria decisivă a niponilor. Şi ea i se datorează unui român sadic.
Deodată, în sală intrară câteva infirmiere care aduceau nişte răniţi. Ele îl văzură pe prinţ bătând peste burta crăpată a polonezei. Văzură şi rănitul, însângerat şi gol, de pe pat.
Şi se aruncară toate deodată asupra prinţului, îl legară şi-l duseră de-acolo.
Un consiliu de război îl condamnă la moarte prin flagelare şi nimic nu-i mai putu clinti din hotărârea lor pe judecătorii japonezi. Nici măcar cererea de graţiere trimisă de Mikado nu avu mai mulţi sorţi de izbândă.
Curajos cum era, prinţul Vibescu se resemna şi se pregăti să moară, ca un adevărat hospodar ereditar din România.
Veni şi ziua execuţiei; prinţul Vibescu se împărtăşi, se griji, îşi făcu testamentul şi le scrise părinţilor, într-o zi, i se aduse în celulă o fetiţă de doisprezece ani.

După asta, Mony se ridică şi, întrucât nu mai spera să i se facă dreptate, o strânse pe fetiţă de gât, după ce, mai întâi, îi scoase ochii, în îngrozitoarele ei zbierete.
Alarmaţi, soldaţii japonezi îl scoaseră din celulă. Un herald îi citi sentinţa în curtea închisorii, care nu era altceva decât o veche pagodă chinezească de o minunată arhitectură.
Sentinţa era scurtă: condamnatul urma să primească o lovitură de nuia de la fiecare dintre soldaţii ce alcătuiau armata japoneză cantonată în acel loc. Iar această armată se compunea din unsprezece mii de oameni.
Şi, pe când heraldul citea, prinţul îşi rememora agitata lui viaţă. Femeile din Bucureşti, viceconsulul Serbiei, Parisul, crima din vagonul de dormit, micuţa japoneză de la Port-Arthur, toate i se perindară atunci prin minte.

Dintre toate, un fapt anume căpătă contur. își aduse aminte de bulevardul Malesherbes; Culculine, într-o rochiță primăvăratică, se îndrepta spre Madeleine, iar el, Mony, îi spunea:
— Dacă nu voi face amor de douăzeci de ori la rând, unsprezece jmii de fecioare sau unsprezece mii de nuiele să fie osânda mea.
Amor nu făcuse de douăzeci de ori la rând, așa că venise și ziua în care unsprezece mii de vergele aveau să-i fie pedeapsa.
Până aici ajunsese cu reveria, când soldații îl readuseră la realitate și-1 conduseră dinaintea călăilor săi.
Unsprezece mii de japonezi erau aranjați pe două rânduri, față în față. Fiecare avea în mână o nuia foarte elastică. Mony fu despuiat de veșminte, apoi trebui s-o apuce pe acea crudă cale mărginită de călăi. Primele lovituri abia dacă-1 făcură să tresară. Acestea cădeau pe o

piele satinată, lăsându-i niște semne de-un roșu închis. Suportă cu stoicism prima mie de lovituri, apoi se prăbuși la pământ, plin de sânge și cu membrul în erecție.
îl așezară atunci pe-o năsălie și lugubra procesiune, scandată de loviturile seci ale betelor ce loveau într-o carne umflată și plină de sânge, își continuă mersul, în scurtă vreme, membrul lui nu-și mai putu stăvili jetul de spermă și, ridicându-se de mai multe ori, își scuipă lichidul cel albicios în fața soldaților, care loviră atunci cu și mai multă vlagă în rămășița aceea de om.
La cea de a doua mie de lovituri, Mony își dădu duhul. Soarele strălucea. Iar ciripitul păsărelelor manciu-riene făcea ca acea mândră dimineață să fie și mai plină de voie bună. Sentința își urmă totuși cursul și ultimii soldați loviră cu nuiaua într-o rămășiță informă. Un fel de tocătură pentru cârnați, din care nu se mai putea distinge nimic, în afară de față, care-i fusese cruțată, și de ochii lui acum sticloși, larg deschiși, ce păreau să contemple divina maiestate a împărăției de dincolo.
în acel moment, prin apropiere trecu un convoi de prizonieri ruși. Li se ordonă să se oprească, pentru a-i înfricoșa, astfel, pe moscoviți.
Și, atunci, se auzi un strigăt, urmat, imediat, de alte două. Trei prizonieri se desprinseră din grup și, cum nu erau deloc puși în lanțuri, se îngrămădiră asupra celui supliciat și care, chiar în acea clipă, ispășea cea de-a unsprezecea mie lovitură de nuia. Aceștia se aruncară în genunchi și, plângând, sărutară cu devoțiune capul însângerat al lui Mony. Abia mai târziu, soldații japonezi, ce fuseseră surprinși de această scenă impresionantă, își dădură seama că, de fapt, numai unul dintre prizonieri era bărbat, și încă unul cât un munte, iar ceilalți, însoțitorii săi, doar niște femei drăguțe și încă tinere, deghizate în soldați. într-adevăr, cei trei erau Cornaboeux, Culculine și Alexine și căzuseră în mâinile japonezilor imediat după înfrângerea armatei ruse.
Mai întâi, japonezii le respectară durerea, apoi, ațâțați și de prezența celor două femei, se apucară să-i

tachineze. Cornaboeux fu lăsat să rămână în genunchi lângă cadavrul stăpânului său, iar Culculinei și Alexinei li se dădură nădragii jos, cu toată împotrivirea lor.
Frumoasele lor poponețuri albe și săltărețe, de pa-rizience bine făcute, se arătară în curând privirilor uimite ale soldaților. Aceștia se apucară să biciuiască ușor, și fără mânie, acele încântătoare dosuri ce se mișcau ca niște luni bezmetice, iar când fetele dădeau să se ridice, li se puteau zări, pe dedesubt, perii zburliți ai pisicuțelor.
Loviturile șfichiuiau prin aer și, *căzând* pe un loc neted și nu foarte tare, însemnau pentru o clipă găoazele grase și tari ale pariziencelor; și, imediat după aceea, semnele se ștergeau, pentru a se reface, iar și iar, acolo unde nuiaua cădea din nou.
Când socotiră că sunt îndeajuns de excitate, doi ofițeri japonezi le duseră cu ei într-un adăpost și le cotărciră de vreo zece ori la rând, ca niște stătuți ce se aflau.
Acei ofițeri japonezi erau niște gentilomi de neam mare. Făcuseră spionaj în Franța și cunoșteau bine Parisul. Culculine și Alexine nu avură nevoie să se ostenească prea mult pentru a obține de la ei trupul defunctului Vibescu, pe care-1 făcură să treacă drept un verișor de-al lor, iar ele se prezentară ca fiind surori.
Printre prizonieri se afla și un ziarist francez, corespondent de război al unui ziar de provincie. înainte de război, acesta fusese sculptor, nu chiar netalentat, și se numea Genmolay. Culculine se duse să-1 caute pentru a-1 ruga să sculpteze un monument care să fie demn de memoria

prințului Vibescu.
Singura slăbiciune a lui Genmolay era flagelarea. Şi, în consecință, nu-i ceru Culculinei altceva decât să-1 lase s-o biciuiască. Ea acceptă această condiție şi, la ora fixată, veni împreună cu Alexine şi Cornaboeux. Cele două femei şi cei doi bărbați se lăsară în pielea goală. Alexine şi Culculine se culcară pe-un pat, cu capul în jos şi cu fundu-n sus, şi cei doi robuşti francezi, înarmați cu nuiele, se puseră să le lovească, în aşa fel încât mai toate loviturile să cadă pe dunga fundului sau pe cea a sexelor

care, din cauza poziției, ieşeau de minune în evidență. Cei doi loveau, excitându-se reciproc, în vreme ce femeile suportau martiriul, gândindu-se la monumentul lui Mony, un monument pe măsura celui care a fost iubitul lor, prințul bucureştean Mony Vibescu, iar acest gând, cu adevărat nobil şi măreț, le susținu moralul până la capătul acelei neobişnuite încercări.
Apoi, Genmolay şi Cornaboeux se aşezară lângă ele şi le lăsară să le sleiască mătărângile mari şi pline de sevă, continuând să lovească dosurile tremurânde ale celor două frumoase fete.
A doua zi, Genmolay se apucă de lucru. Şi, nu peste multă vreme, duse la bun sfârşit un uimitor monument funerar care-ți lua ochii. Statuia ecvestră a prințului Mony era amplasată pe un soclu enorm. Iar pe soclu, basoreliefurile înfățişau acțiunile pline de strălucire ale prințului. Putea fi văzut, dintr-o parte, părăsind într-un balon Port-Arthur-ul asediat, iar din cealaltă, era reprezentat ca un protector al artelor pe care le studiase, nu demult, la Paris.
Călătorul care străbate câmpia manciuriană dintre Mukden şi Dalny zăreşte deodată, nu departe de un câmp de bătălie încă presărat cu oseminte, un impunător mormânt din marmură albă. Chinezii, care-şi muncesc ogorul din apropiere, îi arată tot respectul cuvenit, iar o mamă manciuriană, ca răspuns la întrebările puse de copilul ei, zice:
— A fost un cavaler uriaş, care-a apărat Manciuria împotriva diavolilor occidentali şi-a celor din Răsărit.
De cele mai multe ori însă, călătorul se adresează paznicului de la bariera transmanciurianului. Paznicul acesteia e un japonez cu ochii bridați, îmbrăcat ca un slujbaş de la P.-L.-M. Iar acesta răspunde cu modestie:
— A fost un tambur major care-a hotărât soarta bătăliei de la Mukden.
Călătorul, care ține să se informeze cât mai exact cu putință, trebuie să se apropie de statuie şi să citească,

fără a bănui că va rămâne multă vreme îngândurat, enigmaticele versuri gravate pe soclu:
Aici se odihneşte prințul Vibescu,
Singurul ibovnic al celor unsprezece mii de vergele,
Nu încape îndoială, mult mai bine ar fi fost,
trecătorule, Să fi deflorat unsprezece mii de vergine.
în Colecția „Biblioteca erotică" au apărut:
Alberto Moravia, *Voyeurul*
Mărie Nimier, *Noua pornografie*
Philippe Sollers, *Portretul jucătorului*
Denis Diderot, *Bijuteriile indiscrete*
Alberto Moravia, *Eu şi el*
Dominique Simonnet (coord.),
Cea mai frumoasă istorie a iubirii
Şeicul Nefzaoui, *Grădina parfumată. Manual*
de erotologie arabă
Tahar Ben Jelloun, *Iubiri vrăjitoare*
Kjell Westo, *Lang*
Nicolas Meilcour, *Rose şi Cârma*
Shahrukh Husain, *Cartea miturilor şi legendelor erotice*
Nadeem Aslam, *Hărți pentru iubiri rătăcite*

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul Uniunii Scrutărilor din România, nr. R044RNCB 5101 0000 0171 0001, deschis la BCR, Filiala Sector 1, Bucureşti.
Editura Paralela 45
Piteşti, jud. Argeş, cod 110174, str. Fraţii Goleşti 128-130; tel./fax: (0248)63.14.39; (0248)63.14.92; (0248)21.45.33; e-mail: redactie@edituraparalela45.ro
Bucureşti, cod 71341, Sector 1, Piaţa Presei Libere nr. 1, Casa Presei Libere, corp C2, mezanin 6-7-8; tel./fax: (021)317.90.28; e-mail: bucuresti@edituraparalela45.ro
Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400153, str. Ion Popescu-Voiteşti 1-3, bl. D, se. 3, ap. 43; tel./fax: (0264)43.40.31; e-mail: depcluj@edituraparalela45.ro

Tiparul executat la tipografia Editurii Paralela 45
Există o întreagă tradiţie a ceea ce se numeşte literatură licenţioasă, urcând din antichitate (Ovidiu în *Ars amandi)* până la Balzac *(Contes drolatiques).* Spiritele pudibonde însă pot să fie şocate până şi de anumite pasaje din *Biblie,* ca să nu mai vorbim de cărţi ca *Halima* sau *Decameronul.* Că atentează la pudoare li s-a reproşat lui Baudelaire şi Flaubert; pentru acelaşi motiv, Joyce şi Henry Miller au fost lungă vreme autori interzişi în ţările cu limbă anglo-saxonă. Ultimul, ca să se apere de eticheta„pornografie" aplicată romanelor sale, cita cuvintele lui Theodore Schroeder, care şi-a consacrat viaţa luptei pentru libertatea cuvântului: „Obscenitatea - susţinea el - nu se găseşte în nici o carte, în nici un tablou, ea e întotdeauna o calitate a spiritului celui care citeşte sau priveşte". Schroeder are indiscutabil dreptate atunci când e vorba despre opere artistice reuşite, fiindcă aici scenele şocante ori verdeaţa limbajului au o funcţie estetică, sunt necesare expresivităţii literare şi plastice. Pornografia apare doar acolo unde efectul poetic nu intervine şi e urmărită stricta excitare sexuală pe cale scriptică sau vizuală.
Ov.S.Crohmălniceanu
ISBN-10 973-697-717-X ISBN-13 978-973-697-717-6
9948362 019870 >